

ave maria

GLASILO SESTARA DOMINIKANKI
KONGREGACIJE SVETIH ANĐELA ČUVARA

GOD. XLV., br. 1 (126) 2026.

*(naslovna: Blagoslov novog kipa Gospe ispred vrtića Bl. Hozana,
odnosno ulaza u samostan iz Bosutske strane, 2026.)*

SADRŽAJ

Riječ č. majke s. Jake Vuco	3	Susret europskih dominikanskih promicatelja	
Iz Uredništva AM (s. S. Sente)	5	Pravde i Mira	42
Glas Crkve		Kanonski pohod Učitelja OP Reda	44
<i>Magnifica Humanitatis</i> , prva enciklika		Provincijal Tomislav Kraljević u Bleiburgu	45
pape Lava XV.	6	Zbor Bl. Augustin Kažotić u Bleiburgu i Maclju	46
Papa molio na mjestu atentata na sv. IP II	8	Primanje u novicijat i zavjetovanje	
Papa u Pompejima.....	8	laičkog bratstva	47
Novi Apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj.....	9	Dominikanci bilježe nagli porast obraćenja	48
Papa blagoslovio mozaik BDM i kip sv. Ruže L.	10	'Suhi petak' u svetištu Sv. Križa na Čiovu	48
Nova svetišta i bazilike u Crkvi u Hrvata.....	10	Zlatna misa fr. Mate Bošnjaka	50
Marija		18. Dani Hrvatskih svetaca i blaženika	
17. Krničarsko hodočašće u Mariju Bistricu		u Križevcima	51
(A. Bobaš).....	12	Djelatnosti naših DV	52
Iz Tajništva Kongregacije		Velikani OP Reda	
Kronološke zabilješke (s. B. Rudić)	14	Sv. Margareta Ugarska (I. Armanda)	65
Ozanina stranica		Da se bolje upoznamo	
Proslava Bl. Ozane u Zagrebu i Kotoru		Razgovor sa s. Rahelom Rukavina	
(s. S. Sente)	16	(s. M. Puškarić).....	69
Hodočašće bl. Ozani Kotorskoj		Što ima nova u kat. knjižarama	
(I. Gavranović).....	21	(sabrala s. Slavka S.)	73
Dječji vrtić proslavio svoju zaštitnicu		Što kažu naše najmlađe	
u Zagrebu i Šibeniku (AA).....	22	Izlet juniorata na Plitvička jezera i Lički Osik.....	75
IDI		Novicijat sudjelovao na SKM (s. A. Buzov)	75
Novo vodstvo u samostanu bl. Ozane		Emaus novicijata na Hum i Greben	76
u Zagrebu	25	Stranice povijesti	
Događanja u samostanu sv. Anđela Čuvara		Dominikanke i Šibenik zajedno od 15. stoljeća	
(s. B. Bagudić).....	27	(I. Armanda)	77
Obnova zavjeta s. Marte i s. Anđeline, u Zagrebu	28	Naši pokojnici	
70 godina redovničke vjernosti Kristu	29	s. Brigita Stantić.....	83
Završile duhovne vježbe u Zagrebu	34	s. Marija Lurdes Bešlić	89
Godišnji susret starješica u Šibeniku	35	s. Dulcelina Plavša.....	95
Duh. obnova za sestre i djelatnike vrtića		fr. Josip Šimić, dominikanac	97
u Šibeniku.....	36	Jozo Baćak (brat s. Diane)	98
Dramska družina bl. Ozana gostovala na Krku.....	36	Vlado Gagula (šogor s. Pavle).....	101
Vikend u samostanu u Korčuli za djevojke.....	37	Ivo Begić (otac s. Ane)	102
Održane duhovne vježbe za sestre u Krasnom	37	Vinko Klepić (djed s. Ozane Klepić).....	106
Gospa raskrilila ruke nad samostanom i vrtićem.....	39	Meditativni trenutak	
Intervju s. Ane Begić za GK.....	39	Pismo Dikasterija za Dan posvećenog života	108
Oproštaj, zahvala i dekret s. Mileni.....	40	Agromov zeleni kutak	
Proslavljen blagdan Gospe Fatimske		Mango (prir. s. S. Sente)	110
u Škrapama.....	41	Razbibriga: (s. S. Sente)	112

GLASILO SESTARA DOMINIKANKI

KONGREGACIJE SVETIH ANĐELA ČUVARA

Uređuje: s. Slavka Sente, Zagreb, Kruga 44/a

Tel. (01) 6129-210; e-mail: slavka.sente@gmail.com

Drage sestre, dragi čitatelji
Ave Marie,

Svaki novi dan pred nas stavlja nepregledan niz zadataka. Pozvane smo na neprestano djelovanje, planiranje i vrednovanje svega što činimo. Život nas ne pita za predah; on nas neprestano baca u nove izazove, situacije i mjesta na kojima se od nas traži spremnost, zrelost, hrabrost i duboka produhovljenost. Svi ti izazovi ne dotiču samo našu izvanjsku svakodnevnicu – oni se duboko isprepliću kroz naše tijelo, naš duh i dušu. Način na koji reagiramo na ljude i događaje oko sebe zapravo je očitovanje sklada ili nemira koji nosimo u sebi. Naše riječi i djela izvire iz najdublje nutrine – iz onog skrivenog prostora koji drugi ljudi jedva mogu nazreti, ali čiji su plodovi svima itekako vidljivi i lako čitljivi. U ovome užurbanom svijetu posebno je važno i korisno usmjeriti i uskladiti svoje misli, riječi i djela. Kako to najbolje napraviti?

Mi odgovor nalazimo u mudrosti kršćanskog i redovničkog izbora. U današnjem mnoštvu

informacija, pozvane smo izabrati istinu. U bezbrojnim svakodnevnim susretima, trebamo prepoznati istinsku vrijednost. U šarenilu tema, izabrati trajan sadržaj, a u prolaznostima ovoga svijeta imati stalnost i jasnu usmjerenost prema Bogu. Toliko puta u danu imamo priliku birati: hoćemo li izgovoriti blagu ili grubu riječ, hoćemo li nekome uputiti topao ili smrknut pogled. Svaki dan biramo hoćemo li pružiti ruku pomirenja i dati dio sebe drugome, ili ćemo sve zadržati u sebičnosti. Život nas neprestano stavlja na vagu pred Bogom i pred samima sobom. No, taj suodnos nije muka niti trpljenje. To je ponuđena mogućnost da uvijek nanovo, s novim snagama i svetim željama, u svakom novom danu učvršćujemo svoje korake prema Kristu.

Upravo u tom svakodnevnom traganju za nutarnjim skladom, prepoznamo lik našega svetog oca Dominika. On je u svome vremenu znao uskladiti svaki svoj korak, jer su njegove riječi i djela izvirali iz srca koje je pripadalo isključivo Bogu. Znamo već napamet da je noću govorio s Bogom, a danju o Bogu. Taj njegov životni stil

ostaje uvijek aktualan. Možda ne možemo poput Dominika provoditi noći u molitvi, ali smisao leži u sljedećem: život dominikanke, poput Dominikova, mora imati dvostruko usmjerenje – najprije razgovor s Bogom, Njemu sve predavati, iznositi, dijeliti s Njim, vapiti, a zatim u potpunosti se posvetiti drugima. To je Dominikov stil života, i to je stil života jedne dominikanke. To je ujedno lijek protiv individualizma koji je u svoje naručje prigrlio suvremenog čovjeka.

Kako mi danas, u ovom modernom vremenu, možemo biti autentičan znak svijetu kako je on bio u svoje doba? Svjesne smo da naše vrijeme donosi drugačije situacije i nove probleme, ali Bog i čovjek ostali su potpuno isti. Poput svetog Dominika, i mi smo danas poslani i darovani čovjeku našega vremena. Pozvane smo vidjeti i ublažiti ljudsku bijedu, prepoznati i poduprijeti dobrotu, te unijeti radost u živote onih skrovi- tih, zaboravljenih i zalutalih duša. Pozvane smo vidati rane čak i onda kada te rane ne razumijemo, te biti oslonac slabima i ožalošćenima. Današnjem čovjeku više nego ikada treba živi Bog, a mi smo mu Ga dužne donijeti i približiti. No, kako ćemo to učiniti ako same nismo u najdubljem dosluhu s Njime?

Naš redovnički i kršćanski život dragocjenost je koju smo potpuno nezasluzeno primile kao predivan Očev dar. Kroz ljubav svojih roditelja, odgojitelja i starijih susestara primile smo i prenijele taj dar vjere u svoje okruženje. Prihvatajući dar, mi svome Stvoritelju dugujemo ljubav i odgovornost – dugujemo mu radosan život kao uzdarje za Njegovu neshvatljivu velikodušnost i dobrotu.

Zato se svakoga dana iznova vraćajmo Bogu i živimo s Njim kako bi naš život bio istinski plodonosan. Budimo radosne vjesnice Njegova povjerenja i ne dopustimo sebi da odustanemo na prvoj prepreci ili na prvoj postaji naših osobnih križnih puteva. S Ocem nema mjesta strahu, iako na putu ima križa. S Ocem nema žalosti, jer On nas uvijek podiže. S Njim nema lutanja, jer nas Njegova ljubav lako pronade. S Ocem nema očaja, jer nam On u svakom trenutku daruje novi razlog za život.

S tom nutarnjom radošću i zahvalnošću, kao blagdanski dar na svetkovinu našeg svetog oca Dominika, predajemo vam u ruke novi broj časopisa *Ave Maria*. Želimo da vam u ljetnim vrućinama, dok svi tragaju za tjelesnim osvježanjem, ove stranice budu duhovna „hladovina“ Božje prisutnosti. U toj tišini, čista i otvorena srca, moći ćemo otkriti i ponuditi svijetu nove poticaje za korak naprijed, za novi dan i za nove trenutke radosti u ljubavi prema svemu što je stvoreno po Božjem naumu.

Dotaknimo dubine svojih nutrina i očistimo ih od svih nakupina koje nam otežavaju i pritišću čistoću i sklad življenja. Neka nam svima ova svetkovina svetog Dominika bude dan istinske radosti i svetog ponosa, dan velikodušnosti, blagosti i svečanog slavlja. Zahvalimo Bogu za milost što smo toliko puta mogle radosno slaviti našega utemeljitelja i ustrajmo hrabro na putu kojim hodimo – u čestitosti, sestrinskoj ljubavi i pravednosti!

s. Jaka Vuco

s. Jaka Vuco, OP
vrhovna glavarica

Kako brzo vrijeme 'leti'. Prohujalo je već pola godine od zadnjeg broja AM. Tijekom tog razdoblja bilo je puno novih događanja, vrijednih pažnje i bilježenja, ali je nemoguće sve to sažeti u ovo naše malo glasilo AM.

Dobro je pitanje što ga neke postavljaju: Što će ti to, tko ti to još čita?! Odgovaram da Ave Maria nije niti zamišljena da bude 'čitana' nego življena. Stoga su ti događaji, zabilježeni u AM, samo zato tu jer su življeni, i kao takvi su ostavili neizbrisive tragove. Hodajući po njima otkrivamo brojne Božje dodire i u svom životu, kao i u životima onih s kojima i za koje živimo, u okolini u kojoj stojimo, mičemo se i jesmo. Više od toga nam i ne treba. Božja blizina je tako snažna da liječi sve rane, tješi tužne, nadahnjuje i hrabri malodušne. Stoga je dobro 'baciti oko' na te trenutke i zaželjeti da se to i nama dogodi. U tom duhu nas ohrabruje papa Lav XIV. novom enciklikom *Magnifica humanitas*, a Dikasterij za Ustanove posvećenog života nas ohrabruje da je „posvećeni život ondje gdje je dostojanstvo ranjeno a vjera kušana.“ Marija nam, preko našeg subrata dominikanca o. Bobaša savjetuje kako doći do mira srca. Povjesničar dr. Armanda podsjeća kako su to činile naše sestre prethodnice i stekle raj. A poziv na trajnu životnu pripravu upućuju nam naša preminula braća i sestre.

Sve te ispisane stranice, popraćene i posvjedočene foto-prilozima izgledaju kao retrovizor

koji je neminovan u našoj životnoj vožnji prema Cilju.

Naš je Dominik k tom cilju hitio, za njim žarko čeznuo i druge prema tom cilju upućivao. Evo i nama zacrtanog programa: *Laudare, benedicere et praedicare*, te poput Tome: ***Contemplari et contemplata aliis tradere***, što će reći: „**Razmatrati (promatrati Boga u kontemplaciji) i drugima prenositi plodove razmatranja.**“

Ova je rečenica postala svojevrsno geslo dominikanske duhovnosti

Neka i nama to bude poticaj na izvršenje dominikanskoga poslanja!

Urednica

Prva Enciklika pape Lava XIV. „MAGNIFICA HUMANITAS“

Prva enciklika pape Lava XIV. „Magnifica humanitas“ objavljena je u ponedjeljak, 25. svibnja 2026., na 135. obljetnicu objavljivanja enciklike „Rerum novarum“ pape Lava XIII., izvijestio je Vatican News.

Papa Lav XIV. u svojoj prvoj enciklici „Magnifica humanitas“ razmišlja o socijalnom nauku Crkve u doba umjetne inteligencije. Potiče na očuvanje „veliĉanstvenoga ĉovještva u kojemu boravi Bog“ promiĉući istinu, dostojanstvo rada, socijalnu pravednost i mir.

„Veliĉanstveno ĉovještvo koje je Bog stvorio danas se nalazi pred odlučujućim izborom: podići novu Babilonsku kulu ili izgraditi grad u kojemu Bog i ĉovjeĉanstvo žive zajedno“. „Magnifica humanitas“ polazi od pretpostavke da tehnologija nije „snaga suprotstavljena osobi“ (4), niti je „sama po sebi zlo“ (9). Međutim, ona „nije neutralna, jer poprima lice onih koji ju osmišljavaju, financiraju, reguliraju i rabe“. Papa stoga potiče na izgradnju u dobru i da ostanemo ĉovjeĉni slijedeći logiku hrabre suodgovornosti i zajedništva.

„Promicanje općega dobra ne može se nikada odvojiti od poštovanja prava naroda da postoje, da očuvanju vlastiti identitet i da svojom originalnošću pridonose obitelji naroda“. Slijedom toga, „svaki pokušaj ili plan da se ukloni ili podĉini neka nacija ozbiljno je nemoralan i stoga neprihvatljiv“ (64).

U enciklici – papa Lav XIV. inzistira na potrebi da tehnologije ne budu koncentrirane u rukama nekolicine, ĉime se produbljuje jaz izmeĉu onih koji su uključeni i onih koji su isključeni iz digitalne revolucije (67). U tom smislu, govoreći o socijalnoj pravednosti papa ističe da u digitalnom dobu mora svima jamĉiti jednak pristup mogućnostima, štititi najranjivije, protiviti se mržnji i dezinformacijama te podvrgnuti uporabu tehnologije javnoj kontroli. „Odlučujući test“ na tom području papa Lav XIV. vidi u odnosu prema migrantima: naĉin na koji se društvo odnosi prema njima pokazuje „je li ideja pravde voĉena strahom ili bratstvom“. Stoga potiče na zaštitu „prava na nadu“ onih koji su prisiljeni otići osiguravajući im sigurne i legalne putove, dostojanstven prihvrat i integraciju; kao i na promicanje „prava na ostanak“ svake osobe u vlastitoj zemlji u miru i sigurnosti, rješavajući „korijenske uzroke“ migracija (81). Osvrćući se pak na umjetnu inteligenciju, papa doslovno kaŹe da je treba ‘razoruŹati’ „kako bismo ju oslobodili logike vojne, gospodarske i kognitivne konkurencije; kako bismo prekinuli ekvivalenciju izmeĉu tehniĉke moći i prava na upravljanje; kako bismo ju oslobodili monopola i sprijeĉili da

dominira čovječanstvom. Međutim, razoružati nije dovoljno – potrebno je graditi. Obnova ne znači jednostavno zamijeniti ono što je uništeno. „Ona znači popravljati veze, vraćati povjerenje i ponovno buditi nadu u budućnost. Štoviše, nitko ne obnavlja sam“, kazao je Papa. Pozivajući se na sv. Pavla u Poslanici Korinćanima, pozvao je vjernike neka se ne boje UI, „nego trajno održavajmo živim pitanje čovjeka. Ne smijemo biti nemarni prema svojim najmoćnijim tehničkim instrumentima.“

Mnogo je prostora posvećeno kritici *trans-humanizma* i *posthumanizma*, koji napredak tumače kao prevladavanje ljudskih ograničenja. Naprotiv, ograničenje nije nedostatak koji valja ukloniti, nego konstitutivna dimenzija osobe, budući da u krhkosti i konačnosti dozrijevaju odnosi i otvorenost prema Bogu i drugima. Unapređivati tehnologiju uklanjanjem ljudskih granica stoga znači prouzročiti nazadovanje srca. Naime, veličanstveno, a opet ranjeno, čovjštvo „ne smije biti ni zamijenjeno ni nadmašeno“. Tehnologija može ublažiti njegovu patnju i otvoriti nove mogućnosti, ali ne smije mu uskratiti ono što mu je svojstveno: „sposobnost za odnose i za ljubav“ (126). Prava alternativa pred umjetnom inteligencijom nije između entuzijazma i straha, nego između dva načina izgradnje napretka: u službi pojedinca i naroda ili u službi logike moći (129).

U poglavlju – *Kultura moći i civilizacija ljubavi* – papa Lav XIV. usmjerava svoju pozornost na rat: „Digitalna revolucija mijenja pravila sukoba“, a bez etičkoga pristupa, odluke o životu i smrti ljudi bit će sve neosobnije, a uporaba sile smatrat će se „neposrednom i izvedivom opcijom“ (182-183). U temelju svega nalazi se „kultura moći“ koja normalizira rat i rehabilitira ga kao „instrument međunarodne politike“ potičući ponovno naoružavanje. Slijedom toga, mir se danas više ne shvaća kao zadatak koji treba preuzeti, nego kao interval između sukoba. Zbog toga Papa ponavlja da je – uz održavanje prava na legitimnu obranu u najužem smislu – potrebno prevladati teoriju „pravednog rata“ te promicati dijalog, diplomaciju i oprost (192).

Sveti Otac ne propušta osuditi rast ratne industrije, utrku u nuklearnom naoružanju i pojavljivanje novih naoružanih aktera – među kojima džihadiste – čiji je cilj održavati sukobe kao izvor moći i profita. Jasno potom upozorava na upotrebu oružja povezanoga s umjetnom inteligencijom jer „ne postoji algoritam koji može učiniti rat moralno prihvatljivim“. Potrebna su stroga etička ograničenja, podijeljena na međunarodnoj razini, temeljena na osobnoj odgovornosti i zaštiti civila, budući da „svaka tehnologija koja olakšava napad ne gledajući drugoga u lice, snižava moralni prag sukoba“ (199).

Kršćani su pozvani odgovoriti na kulturu moći izgradnjom „civilizacije ljubavi“ i odabirom hoće li poticati logiku sile ili čuvati mir. Papa navodi pet „putova odgovornosti“: razoružati riječi govoreći istinu; graditi mir u pravednosti; usvojiti perspektive žrtava zauzimanjem stava, jer ima sukoba u kojima „nije ispravno ostati neutralan“; njegovati „zdrav realizam“ koji traži putove do mira koji se mogu postići djelima, a ne samo riječima. I na kraju, ponovno potaknuti dijalog prelaskom s kulture moći na kulturu pregovora. Ključan je i „dijalog među religijama“, nositelj poruke mira: „Tko iskorištava Božje ime da bi opravdao terorizam, nasilje ili rat, izdaje njegovo lice“, upozorava papa Lav XIV. (223).

Na kraju enciklike Papa potiče vjernike da se upuste u nove tehnologije u svjetlu evanđelja slijedeći „razborit i zahtjevan put kršćanskoga života“. Kako bi i u doba umjetne inteligencije svatko mogao svjedočiti o „ljepoti veličanstvenog čovjštva u kojemu prebiva Bog“.

Papa Lav XIV. molio na mjestu atentata na svetog Ivana Pavla II.

Prije početka opće audijencije u Vatikanu u srijedu, 13. svibnja, papa Lav XIV. zaustavio se i pomolio na mjestu atentata na svetog Ivana Pavla II., koji je upravo na taj dan 1981. godine teško ranjen na Trgu svetoga Petra, izvijestio je Vatican News.

Mjesto je obilježeno bijelom mramornom pločom s grbom svetoga Ivana Pavla II. Podsjetimo, poljski Papa nakon atentata više je puta isticao uvjerenje da mu je život spašen zagovorom Blažene Djevice Marije.

Atentat na papu Ivana Pavla II. dogodio se 13. svibnja 1981. godine dok je pozdravljao vjernike prije početka opće audijencije. Atentator je

iz neposredne blizine pucao na Svetoga Oca koji je, teško ranjen, odmah prevezen u rimsku bolnicu Gemelli.

U priopćenju Tiskovnog ureda Svete Stolice potvrđeno je da je Papa pogođen u abdomen te podvrgnut operaciji. Iako je njegovo stanje bilo ozbiljno, postojala je, kako je navedeno, „ute meljena nada u oporavak.“

Četiri dana poslije, tijekom obraćanja uz molitvu Kraljice neba iz bolnice, papa Ivan Pavao II. javno je oprostio atentatoru

Mehmetu Aliju Ağci, zajamčio mu svoju molitvu te se ponovno povjerio Blaženoj Djevici Mariji riječima: „Totus tuus ego sum“ – „Sav sam tvoj.“

Papa u Pompejima

Tijekom pastoralnog posjeta marijanskom svetištu u Pompejima na prvu obljetnicu izbora za Petrovog nasljednika, papa Lav XIV. obišao je papamobilom u četvrtak 8. svibnja ulice grada gdje ga je dočekalo više od 20 tisuća ljudi, izvijestio je Vatican News.

Rimski je biskup izrazio radost što može zajedno s vjernicima primiti blagoslove koje je Gospodin želio podariti svima te što ima mogućnost izmoliti prošnju Gospi od svete Krunice u Pompejima. „Ja se prvi osjećam blagoslovljen što mogu biti ovdje, u Gospinom svetištu na dan u kojem molimo Prošnju (op. ur) Molbenicu, na ovu obljetnicu“, istaknuo je.

Rimski se biskup potom uputio prema kape li posvećenoj sv. Bartolu Longu, utemeljitelju svetišta u Pompejima, kojega je sam papa Lav kanonizirao 19. listopada prošle godine, te se ondje zaustavio u kratkoj molitvi.

Za vrijeme svete mise Papa Lav XIV. prisjetio se svog izbora za papu točno prije godinu dana

te vjernicima govorio o važnosti molitve krunice, objavio je Vatican News.

Točno prije godinu dana, kada mi je povjerenjena služba Petrovog nasljednika, bio je upravo predivan dan Prošnje Djevici od Svete Krunice iz Pompeja. Stoga sam morao doći ovdje kako bih svoju službu stavio pod zaštitu Svete Djevice, rekao je Papa.

Tijekom pastoralnog posjeta gradu na obroncima Vezuva, koji se poklapa s datumom njegova izbora za papu i datumom uzdizanja prošnje Djevici Mariji, a ove godine obilježava se ujedno i 150. obljetnica polaganja temeljnog kamena tog marijanskog svetišta, Papa je poručio da je došao u Pompeje i kako bi slijedio stope Lava XIII., koji je nadahnuo izbor njegova imena, te „između ostalih zasluga“ pripada mu i zasluga „da je razvio široko učenje o svetoj krunici“.

Sveti je Otac ponovio poziv koji je prošle godine uputio sa središnje lože vatikanske bazilike moleći Marijin zagovor za mir u svijetu. Svoj

apel Papa je osnažio pozivom na molitvu krunice koja, kako je rekao, „usmjerava naš pogled prema potrebama svijeta“ i onim hitnim pitanjima koja je istaknuo Ivan Pavao II. u svom apostolskom pismu Krunica Djevice Marije (Rosarium Virginis Mariae): „obitelj koja pati zbog slabljenja bračne veze“ i „mir, ugrožen međunarodnim napetostima i ekonomijom koja trgovinu oružjem stavlja ispred poštivanja ljudskog života“.

Ratovi koji se još uvijek vode u mnogim dijelovima svijeta zahtijevaju obnovljeno predano zalaganje, ne samo ekonomsko i političko, već i duhovno i vjersko. Mir se rađa u srcu, istaknuo je Papa.

Govoreći o krunici Papa je istaknuo: U zrnima krunice, molitva Zdravomarijo, smještena

između molitve Očenaš i Slava Ocu, „čin je ljubavi poput ljubavlju ispunjenog, neumornog ponavljanja „Volim te“. Ta molitva vodi Isusu i Euharistiji, u kojoj se, kao što je govorio sveti Bartolo Longo, „nalaze sva otajstva... u aktivnom i živom obliku“.

Krunica je marijanska molitva, ali njezina je srž kristološka i euharistijska. Ako časoslov označava vremena hvale Crkve, krunica označava ritam naših života, neprestano nas vraćajući Isusu i Euharistiji. Naraštaji vjernika oblikovani su i odgajani tom molitvom, jednostavnim i popularnom, a opet kadrom uzdići duh u mistične visine i povesti k riznici najbitnije kršćanske teologije, rekao je Papa dodavši kako je molitva krunice ujedno izvor ljubavi prema Bogu i ljubavi prema bližnjemu.

Novi nuncij u Republici Hrvatskoj – nadbiskup Leopoldo Girelli

Nakon svoje petogodišnje službe nuncija u Indiji i Nepal, nadbiskup Leopoldo Girelli preuzeo je novu službu apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj u petak 24. travnja 2026.

Monsinor Girelli rođen je 13. ožujka 1953. godine u Predoreu (Bergamo). Za svećenika je zaređen 17. lipnja 1978. te je inkardiniran u Biskupiju Bergamo.

U diplomatsku službu Svete Stolice stupio je 13. srpnja 1987. godine. Tijekom svoje službe djelovao je u apostolskim nuncijaturama u Kamerunu i na Novom Zelandu te u Državnom tajništvu Svete Stolice, u Odjelu za odnose s državama. Također je služio u Apostolskoj nuncijaturi u Sjedinjenim Američkim Državama, u Indoneziji, u Istočnom Timoru, u Singapuru, apostolskim delegatom u Maleziji i Bruneju te nerezidentnim papinskim predstavnikom za Vijetnam.

Dana 13. rujna 2017. imenovan je apostolskim nuncijem u Izraelu i apostolskim delegatom u Jeruzalemu i Palestini, a 15. rujna iste godine i apostolskim nuncijem na Cipru.

Apostolskim nuncijem u Indiji imenovan je 13. ožujka 2021., a 13. rujna iste godine apostolskim nuncijem u Nepal.

Apostolski nuncij u RH sa sjedištem u Zagrebu, nadbiskup Leopold Girelli, predao je vjerodajnice predsjedniku Republike Hrvatske Zoranu Milanoviću u srijedu 13. svibnja 2026., izvijestio je Ured predsjednika Republike Hrvatske.

Papa blagoslovio mozaik BDM i svete Ruže Limske

Papa Lav XIV. blagoslovio je u subotu, 31. siječnja, u Vatikanskim vrtovima mozaik Blažene Djevice Marije i kip svete Ruže Limske – zaštitnice Perua.

Ljepota Vatikanskih vrtova, gdje sve govori o Stvoritelju i ljepoti stvorenoga svijeta, obogaćena je mozaikom Blažene Djevice Marije i kipom svete Ruže Limske, koji podsjećaju na veličinu poziva na koji Bog poziva svakoga čovjeka, odnosno na univerzalni poziv na svetost. To je bila središnja poruka kratkoga govora koji je papa Lav XIV. održao na španjolskom jeziku prije nego što je blagoslovio ta dva nova umjetnička djela sa svetim likovima.

Tom je prigodom Papa istaknuo kako ta inauguracija obnavlja duboke veze vjere i prijateljstva koje povezuju Peru – zemlju koja mu je osobito draga – sa Svetom Stolicom.

Isabel Flores de Oliva, koju je 1671. godine papa Klement X. kanonizirao kao svetu Ružu Limsku, nije samo prva svetica Latinske Amerike, nego i zaštitnica peruanskoga naroda. Upravo je tom narodu papa Prevost 1985. godine bio poslan služiti kao augustinski misionar, a od 2014. do 2023. godine kao apostolski upravitelj, a potom i kao biskup biskupije Chiclayo.

Tijekom blagoslova novoga mozaika i kipa Sveti Otac zazvao je zaštitu Presvete Djevice

Marije na sve one koji su ih izradili, moleći da u svoja srca utisnu sliku onoga što promatraju očima:

„Podari im nepokolebljivu vjeru i postojanu nadu, kao i marljivu ljubav i iskrenu poniznost. Daj da imaju snagu u trpljenju, dostojanstvo u siromaštvu, strpljivost u nevoljama i velikodušnost u blagostanju; neka rade za mir i bore se za pravednost kako bi, nakon što prijeđu putove ovoga svijeta u ljubavi prema tebi i prema braći, stigli u vječni grad gdje Presveta Djevica Marija zagovara kao Majka i blista kao Kraljica“.

Različiti marijanski zazivi prikazani na mozaiku – istaknuo je predsjednik Španjolske biskupske konferencije – izražavaju duhovno bogatstvo naroda koji je, iz svojih planina i dolina, iz svojih gradova i najponiznijih zajednica, u Djevici pronašao blisku Majku koja tješi, pomaže i uvijek vodi svome Sinu.

Govoreći potom o kipu svete Ruže Limske, postavljenom nasuprot mozaiku u Vatikanskim vrtovima, prelat je naglasio da njezino svjedočanstvo i danas rasvjetljuje svijet ranjen nasiljem, glađu i ravnodušnošću, podsjećajući kako snaga Evanđelja donosi velike plodove upravo po jednostavnima i poniznima.

(usp. Vatican News, IKA)

NOVA SVETIŠTA I BAZILIKE U CRKVI U HRVATA

Tijekom proteklih nekoliko godina dogodila su se u Crkvi u Hrvata značajna promaknuća s obzirom na statute pojedinih crkava. To odlikovanje možemo lakše razumjeti prema četiri različita statusa: župa, svetište, bazilika i katedrala.

ŽUPA je **mjesna zajednica vjernika** na određenom području, a vodi je župnik.

SVETIŠTE: – Svetištem se proglašava crkva koja je prepoznata kao mjesto posebno duhovnog

značenja – primjerice zbog snažne pobožnosti vjernika, povezanosti sa životom nekog sveca, čuda ili zbog toga što je postalo važno hodočasničko odredište. Svetište tada dobiva određena prava i zadaće: poticanje hodočašća, ispovijedi, liturgijskog života i duhovne skrbi za hodočasnike.

Jedno takvo priznanje i uzdizanje njezine važnosti u pastoralnom i duhovnom smislu, dobila je i **crkva sv. Leopolda Mandića u zagrebačkoj**

Dubravi. Stoga ju je 12. svibnja 2026. zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša proglasio **nadbiskupjskim svetištem**.

BAZILIKA je crkva kojoj je papa dodijelio **posebnu počasnu titulu** zbog njezine važnosti. Može istodobno biti i župa i svetište.

Crkva sv. Antuna Padovanskoga na zagrebačkom Svetom Duhu **proglašena je manjom bazilikom 8. prosinca 2022. godine**, na svetkovinu Bezgrješnog začeća Blažene Djevice Marije. Toga je dana zagrebački nadbiskup kardinal **Josip Bozanić** svečano proglasio crkvu manjom bazilikom, nakon što je papa **Papa Franjo** prethodno odobrio dodjelu toga naslova.

Zanimljivo je da je Bazilika sv. Antuna postala **druga manja bazilika u Zagrebu**, nakon Bazilika Presvetoga Srca Isusova u Palmotićevoj ulici. Bazilika sv. Antuna prepoznata je kao jedno od najvažnijih hrvatskih svetišta posvećenih sv. Antunu, s dugom tradicijom utoraka sv. Antunu i velikim brojem hodočasnika.

Crkva **Nacionalnog svetišta sv. Josipa u Karlovcu** svečano je **proglašena papinskom manjom bazilikom 14. ožujka 2026. godine**. Svečani čin proglašenja tijekom euharistijskog slavlja predvodio je zagrebački nadbiskup **Dražen Kutleša**, objavivši odluku Svetoga Oca kojom je svetište dobilo naslov manje bazilike. Zanimljivo je da je Nacionalno svetište sv. Josipa time postalo **prva manja bazilika u Karlovcu i jedno od rijetkih nacionalnih svetišta u Hrvatskoj s tim naslovom**, čime je dodatno potvrđena posebna uloga sv. Josipa kao zaštitnika hrvatskoga naroda. U slučaju Karlovca, to je i priznanje dugogodišnjoj ulozi svetišta kao **hrvatskog nacionalnog središta štovanja sv. Josipa**, zaštitnika hrvatskog naroda. Usput, Karlovac je dobio nešto vrlo posebno: svetište sv. Josipa nije samo župa i bazilika, nego je i **nacionalno svetište zaštitnika Hrvatske**, jer je sv. Josip još 1687. proglašen zaštitnikom hrvatskog naroda i kraljevstva.

Što znači naslov „manja bazilika“?

Naslov manje **bazilike** (lat. *Basilica minor*) jedno je od najviših priznanja koje neka crkva može primiti od pape. Njime se potvrđuje da je određena crkva:

- mjesto osobite pobožnosti i hodočašća,
- važna za liturgijski i pastoralni život Crkve,
- primjer dostojanstvenog bogoslužja,
- na poseban način povezana sa Svetom Stolicom i Papom.

Drugim riječima, naslov nije samo čast nego i **poziv da svetište bude uzor vjere, molitve, gostoljubivosti i karitativne djelatnosti**.

Bazilika je znak zajedništva mjesne Crkve s rimskim biskupom. U njoj se osobito njeguje molitva za Papu i njegove nakane. Od nje se očekuje da bude uzor u liturgijskom slavlju i katehezi.

Prema najnovijim podacima, **Hrvatska danas ima 12 manjih (papinskih) bazilika**, a svaka od njih predstavlja posebno mjesto molitve, hodočašća i povezanosti sa Svetom Stolicom.

To su:

1. **Zadarska katedrala sv. Stošije** – Zadar (1867.)
2. **Katedrala sv. Jakova** – Šibenik (1895.)
3. **Svetište Majke Božje Bistričke** – Marija Bistrica (1923.)
4. **Crkva Gospe Trsatske** – Rijeka/Trsat (1930.)
5. **Eufrazijeva bazilika** – Poreč (1931.)
6. **Bazilika Presvetoga Srca Isusova** – Zagreb (1941.)
7. **Đakovačka katedrala sv. Petra** – Đakovo (1965.)
8. **Bazilika sv. Kvirina** – Sisak (2014.)
9. **Bazilika Gospe Voćinske** – Voćin (2022.)
10. **Bazilika sv. Antuna Padovanskoga** – Zagreb (2022.)
11. **Bazilika Uznesenja Blažene Djevice Marije** – Sinj (2024.)
12. **Bazilika sv. Josipa** – Karlovac (2026.)

U cijeloj Katoličkoj Crkvi postoje samo **četiri velike bazilike (*basilicae maiores*)**, i sve se nalaze u Rimu: Lateranska bazilika, Bazilika sv. Petra, Bazilika sv. Pavla izvan zidina i Bazilika Svete Marije Velike.

KATEDRALA je **glavna crkva biskupije** jer se u njoj nalazi biskupova stolica (*cathedra*). Svaka biskupija ima samo jednu katedralu.

Dakle, jedna crkva može istodobno biti **župa + svetište + bazilika**, ali **katedrala je posebna uloga povezana s biskupom i biskupijom**.

17. KRUNIČARSKO HODOČAŠĆE HRVATSKE DOMINIKANSKE PROVINCije U MARIJU BISTRICU

U ozračju proljetne svježine, pod vedrim nebom i toplinom svibanjskog sunca, u Hrvatskom nacionalnom marijanskom svetištu u Mariji Bistrici okupili su se molitelji krunice iz svih krajeva domovine. Bila je to prva subota u mjesecu (2. svibnja 2026.) – dan koji Crkva na poseban način posvećuje Mariji – i upravo toga dana imali smo 17. kruničarsko hodočašće Hrvatske dominikanske provincije. Već od ranih jutarnjih sati pristizale su bratovštine: iz Rijeke, Zagreba (Kraljica sv. Krunice – Željezničarska Kolonija, Bl. Augustin Kažotić – Peščenica, Krist Kralj – Trnje, Čret), Splita i Trogira, s otoka Brača i Hvara, te iz drugih krajeva gdje dominikanci žive i djeluju sa svojim vjernicima. Svi su došli s istim znakom u ruci – krunicom – i s istom čežnjom u srcu: susresti Boga po Mariji. Središnji moto ovogodišnjeg susreta bio je: „Gospina krunica – vrata koja vode Kristu.“ I doista, cijeli je dan bio prožet tom jednostavnom, ali dubokom istinom: krunica nije samo niz molitava, nego put. Put koji vodi prema Kristu, kroz Marijino srce. U zajedništvu molitve i sabranosti, hodočasnici

su sudjelovali u bogatom duhovnom programu, koji je bio jasno strukturiran i duboko proživljen. Posebno je snažno odjeknula poruka da krunica u ruci znači mir u srcu – jer ona ne vodi k sebi, nego uvijek prema Kristu. Prije samoga euharistijskog slavlja, hodočasnici su imali mogućnost sudjelovati u dva snažna duhovna nagovora koji su dodatno produbili razumijevanje i iskustvo krunice kao puta vjere. U 9:30 sati prvi nagovor održao je p. Marko Bijelić, pod naslovom: „Gospina krunica – put srca prema Kristu.“ U nadahnutoj i sadržajnoj riječi istaknuo je kako krunica nije tek pobožna praksa, nego živi hod srca koji čovjeka, usred raspršenosti i nemira suvremenog života, sabire i vodi prema Kristu. Posebno je naglasio snagu krunice u svakodnevici današnjega čovjeka – kao molitve koja preobražava, smiruje i otvara srce Božjoj prisutnosti. Nakon nagovora, okupljeni su zajednički izmolili svetu krunicu na otvorenom, u duhu jedinstva i sabranosti, kao konkretan odgovor na primljenu riječ. U 10:30 sati uslijedio je drugi nagovor koji je održao p. Petar Galić, na temu: „Gospina krunica

– snaga Crkve i obitelji.“ U svojem izlaganju o. Petar je naglasio, kako krunica ima nezamjenjivu ulogu u izgradnji kršćanske obitelji, ali i u životu cijele Crkve. Aktualizirajući ovu pobožnost za današnje vrijeme, pokazao je kako molitva krunice postaje duhovna snaga koja povezuje, liječi i učvršćuje odnose — u obitelji, ali i u zajedništvu vjernika. Oba nagovora bila su duboko prihvaćena i snažno su pripremila srca hodočasnika za vrhunac dana — slavlje svete mise. U 11 sati, uz zvonjavu zvona s bistričkog svetišta, započelo je svečano euharistijsko slavlje na otvorenom. Predvodio ga je provincijal Hrvatske dominikanske provincije, o. Tomislav Kraljević, u zajedništvu s braćom dominikancima. U tom trenutku – dok su se tisuće pogleda uzdizale prema oltaru, a srca sjedinjavala u molitvi – bilo je jasno: Crkva živi. Ne kao ideja, nego kao narod okupljen oko Krista. Na kraju misnog slavlja o snazi krunice kod laika koji žive apostolat krunice kroz pokret „Zajednice krunice“ svjedočio je Fr. Louis-Marie ARIÑO-DURAND međunarodni duhovnik Pokreta i gospođa Christine Pettinari međunarodni

kordinator Pokreta. Popodnevni dio hodočašća bio je obilježen pobožnošću Križnoga puta na Kalvariji. Bio je to hod u tišini, ali pun riječi srca. Hod u kojem su sudjelovali svi – i mladi i stari, i redovnici i obitelji. U svakoj postaji osjećala se blizina Krista koji nosi križ – ali i prisutnost Majke koja ne napušta. Taj hod nije bio samo spomen, nego iskustvo: da križ nije kraj, nego put prema uskrsnuću. Jedan od vrhunaca dana bio je obred posvete kruničara Blaženoj Djevici Mariji. Kao jedna obitelj, okupljeni su predali svoje živote, svoje obitelji, svoje radosti i križeve u Majčine ruke. Cijeli dan bio je prožet radošću, susretima, razgovorima i jednostavnim ljepotom zajedništva. Nije to bila samo organizacija događaja – nego živa slika Crkve koja moli, hoda i vjeruje. I možda je upravo to najdublja poruka ovoga hodočašća:

*da nismo sami.
Da koračamo zajedno.
I da nas Marija uvijek vodi Kristu.
Na kraju dana ostaje jednostavna, ali snažna istina:
Krunica nije samo molitva.
Krunica je put.
Put koji vodi Kristu.
I zato – gdje god se vratimo, u svoje domove i svakodnevicu – nosimo ono što smo primili:
mir srca,
snagu u križu,
i vjeru koja ne prestaje.
Tamo gdje se moli krunica – tamo ulazi Bog!*

fr. Anto Bobaš OP

(Organizator hodočašća je Bratovština Gospine krunice, a promotor krunice o. Anto Bobaš, OP, iz Dominikanskog samostana sv. Jeronima u Rijeci.)

Kratki pregled događanja od početka 2026. godine

OD 1. DO 6. SIJEČNJA – Duhovne vježbe u samostanu blažene Hozane u Zagrebu. Voditelj je bio vlč. Ivan Grbešić.

16. SIJEČNJA – Stručni skup za tajnice redovničkih zajednica, organiziran od strane Hrvatske redovničke konferencije. Susret je održan u salezijanskom pastoralnom centru na Jarunu. Sudjelovale su časna majka i s. Blaženka.

19. SIJEČNJA – Stručni skup za ekonomice u redovničkim zajednicama održan je također na Jarunu, sudjelovale s. Barbara i s. Blaženka.

23. VELJAČE – Korizmena duhovna obnova za odgojiteljice u vrtiću i sestre u Šibeniku.

26. I 27. VELJAČE – Sjednica vrhovnog vijeća u Šibeniku.

28. VELJAČE DO 2. OŽUJKA – Susret starješica u Šibeniku. Predavanje o molitvi održao je karmelićanin o. Zvonko Martić.

7. OŽUJKA – U crkvi Krista Kralja u Trnju dramska družina blažene Ozane izvela igrokaz Cvijeće pod križem – život svete Katarine de Ricci. Igrokaz su uvježbale s. Marta Turi i Frana Marija Vulić Vranković.

19. OŽUJKA – S. Zorana Kadić obnovila zavjete u Korčuli na ruke zamjenice časne majke s. Marije Goreti Milanović.

6. I 7. TRAVNJA – Susret juniorki sa Časnom Majkom u Ličkom Osiku.

10. – 12. TRAVNJA – U Korčuli održan vikend susret za djevojke, odnosno, Dan otvorenih vrata

samostana. Sudjelovale su djevojke. Susret je organizirala s. Manes Puškarić.

18. TRAVNJA – Sjednica vijeća u Korčuli.

25. TRAVNJA – Molitva za zvanja uoči nedjelje Dobrog Pastira. Naše su sestre predvodile sat klanjanja u bogoslužnom prostoru bl. Alojzija Stepinca u Zagrebu.

27. TRAVNJA – Proslavljena bl. Ozana u Zagrebu, misno slavlje predslavio pomoćni zagrebački biskup mons. Vlado Razum. Proslavi je prethodila trodnevna priprava koju su predvodili vlč. Domagoj Matošević, provincijal fr. Tomislav Kraljević i vlč. Ivan Vučak.

27. TRAVNJA – Proslava 10. obljetnice vrtića u Šibeniku, prethodila je izložba dječjih radova i predavanje dr. Ivana Armande.

29. TRAVNJA – 3. SVIBNJA – S. Marinela Rukavina, s. Dolores Matić i s. Blaženka Rudić bile na hodočašću u Poljskoj sa župom Kraljice svete krunice.

2. SVIBNJA – Nacionalni susret Hrvatske katoličke mladeži u Požegi, sudjelovale su i naše novakinje s. Anđela Buzov i s. Ozana Klepić sa svojom učiteljicom s. Barbarom.

3. SVIBNJA – Održano dominikansko krunicarsko hodočašće u Mariju Bistricu.

8. SVIBNJA – S. Marta Turi i s. Anđelina Radoš imale obnovu zavjeta u Zagrebu. s. Marta obnovila je zavjete na 6 mjeseci. Dan prije imale su duhovnu obnovu.

8. DO 10. SVIBNJA – Vijećanje redovničkih odgojitelja u Lužnici, predavanja imala s. Mirjam Peričić.

15. DO 17. SVIBNJA – Susret svih juniorki u Lužnici, predavanja imala s. Mirjam Peričić. Sudjelovale s. Zorana Kadić, s. Anđelina Radoš i s. Marta Marija Šutalo.

18. SVIBNJA – Izvanredna sjednica Vijeća u Šibeniku.

23. SVIBNJA – s. Zdravka Jovanović i s. Jasenka Mravak proslavile 70. obljetnicu zavjeta, na Škrapama, u Splitu.

24. SVIBNJA – s. Julijana Jagnjić i s. Nevenka Njegovec proslavile 70. obljetnicu zavjeta u Zagrebu

21. DO 26. LIPNJA – Sestre su imale duhovne vježbe u Krasnom, voditelj dominikanac fr. Mislav Peček.

4. SRPNJA – održana sjednica vrhovnoga vijeća u samostanu bl. Ozane u Zagrebu

NAŠI POKOJNI

19. SIJEČNJA 2025.

Marija Čule, sestra naše s. Magde Čulin

15. SIJEČNJA 2026.

fr. Josip Šimić OP

17. SIJEČNJA 2026.

s. Dulcelina Plavša SMI, sestra s. Estere

20. SIJEČNJA 2026.

Marko Ljubić, šogor s. Milanke

25. SIJEČNJA 2026.

Ana Vrbanc, šogorica s. Silvestre

10. TRAVNJA 2026.

s. Brigita Stantić OP

15. TRAVNJA 2026.

s. Marija Lurdes Bešlić OP

20. SVIBNJA 2026

Jozo Baćak, brat s. Diane Baćak

29. SVIBNJA 2026.

Vlado Gagula, šogor s. Pavle Njegovec

7. SRPNJA 2026.

Ivo Begić, otac s. Ane

8. SRPNJA 2026.

Vinko Klepić, djed s. Ozane

IMENOVANJA U ZAGREBU

s. Dolores Matić – priora

s. Ana Begić – potpriora

s. Marina Pavlović – ekonomica

s. Ana Marija Martinović i s. Mihaela Viher –
savjetnice

IMENOVANJE U KORČULI

s. Katarina Maglica – potpriora

PREMJETAJI

s. Milena Filipović iz Virja u Zagreb

s. Dolores Matić iz Korčule u Zagreb

s. Ljubica Jurić iz Subotice u Virje

s. Katarina Maglica iz Zagreba u Korčulu

DUHOVNE VJEŽBE

U Korčuli od 23. kolovoza.

Voditelj kardinal Vinko Puljić

s. Blaženka Rudić, vrh. tajnica

PROSLAVA BLAŽENE OZANE

Zagrebačka zajednica sestara svečano proslavila
svoju zaštitnicu bl. Ozanu Kotorsku

Svetkovinu bl. Ozane Kotorske proslavila je zagrebačka zajednica na svečan način. Glavnom je slavlju prethodilo trodnevlje koje su vodili: prvi dan, ponedjeljak 24. travnja, preč. Domagoj Matošević, pjevala su djeca DV Bl. Ozana, drugi dan, subota 25. travnja, o. Tomislav Kraljević, provincijal HDP, pjevale su sestre, treći dan, nedjelja 26. travnja, vlč. Ivan Vučak – krašićki župnik. Pjevali su mladi župe Krista Kralja. U ponedjeljak 27. travnja, na samu svetkovinu bl. Ozane, misno je slavlje predvodio mons. Vlado Razum, pomoćni zagrebački biskup. Pjevao je mješoviti zbor župe Krista Kralja.

Svaki je propovjednik na svoj način nastojao istaknuti i približiti Ozaninu svetost, osobito one njezine vrline koje bismo svi mi mogli i trebali nasljedovati i gajiti.

Prvi dan trodnevlja, u petak 24. travnja 2026. misno slavlje je predvodio preč. Domagoj Matošević uz asistenciju kapelana Milana Dančuo i fr. Mate Bošnjaka OP. To je ujedno bio i Dan Dječjeg vrtića koji nosi ime naše blaženice. Djeca su se pripremala za proslavu svoje zaštitnice kroz različite književno-umjetničke aktivnosti, molitvu, pjevanje, ... kako bi što bolje upoznali život Blažene Ozane i molili njen zagovor. Kao plod tog zajedničkog truda nastala je i likovna izložba povodom Dana vrtića, koju su pripremila naša djeca.

U svojoj propovijedi vlč. Domagoj Matošević na poseban se način dotaknuo teme mira, istaknuvši koliko je važno imati mir – kako u vlastitom srcu, tako i u odnosu prema drugima. Djeci je to približio na jednostavan i njima razumljiv način, ali je ujedno podsjetio i nas

odrasle koliko je taj mir često teško postići i živjeti. Upravo takav unutarnji mir krasio je i Blaženu Ozanu.

Pjevanje su predvodile starije skupine Leptirići i Anđeli. Na kraju mise djeca su izvela kratki igrokaz o životu **Bl. Ozane**.

Drugi dan trodnevlja bl. Ozani misno je slavlje predslavio fr. Tomislav Kraljević, a s njim je bio kapelan Milan Dančuo, zatim fr. Ivan Marija Tomičić i fr. Mato Bošnjak. Provincijal je u propovijedi naglasio važnost naviještanja Božje riječi, to nam je svima dužnost. To je činila i bl. Ozana.

Braća su, nakon mise bila s nama na večeri u našoj blagovani.

Treći dan trodnevlja je predvodio vlč. Ivan Vučak, župnik u Krašiću. On je povezao živote svetaca. Svatko se na svoj način želio suobličiti s Kristom, postati njegov suradnik u spašavanju duša. Napose je spomenuo bl. Stepinca koji je

svoje trpljenje prikazivao za duhovni napredak i obraćenje hrvatskoga naroda. Slično je i bl. Ozana činila pokoru, žrtvovala se za obraćenje grešnika za svoj narod. Neka nam svi sveci blaženici i mučenici izmole kod Boga dar strpljivosti i izdržljivosti u našim životnim kušnjama i odlukama – zaključio je propovjednik.

Spomenuo je također kako je ovaj samostan sagrađen uz dozvolu kardinala Stepinca. Sam je dolazio na gradilište i pregledavao kako napreduju radovi. Stoga je razumljivo da je budno i s ljubavlju pratio djelovanje sestara dominikanke koje su bile u ovoj, tada tek osnovanoj župi Krista Kralja.

SREDIŠNJA PROSLAVA BLAŽENE OZANE

Na svetkovinu bl. Ozane, u ponedjeljak 27. travnja 2026., misno je slavlje u samostanskoj kapeli njoj posvećenoj, predvodio zagrebački pomoćni biskup mons. Vlado Razum, uz asistenciju braće dominikanaca i domaćih svećenika: župnika Željka Faltaka i kapelana vlč. Milana Dančua.

Homilija biskupa Vlade Razuma

Uvodnom je djelu biskup naglasio kako se „u životu svetih pokazuje kako je Uskrsli Gospodin živ i djelatan ako je vjera živa. Vjera otvara prostore milosnom gibanju u duši koja

se čisti i preporuča na novi život. Takova obnovljena i pročišćena duša postaje most između neba i zemlje. Takove osobe svijetle i privlače ljude. One su tražene. U dodiru sa njima osjećamo da je Bog živ i djeluje u svakom vremenu. Gospodin nam i danas govori po Bl. Ozani. Neka se i u nama probudi isti žar vjere koja će biti spremna na predanje i trpljenje za jedinstvo Crkve i obraćenje svijeta.“

Na početku homilije je istaknuo da su sveti „ispit našoj savjesti, poziv na rast i produbljenje naše vjere i vjernosti vlastitom poslanju.“

Potom je nastavio: „Poznat nam je njezin životni put: djevojčice pobožnih roditelja, pastirice koja je odmalena pokazala otvorenost prema dubokoj i iskrenoj povezanosti s našim Spasiteljem. Ova iskrenost i predanje vodilo ju je putem svetosti. Postala je divan svjetionik koji potiče na obraćenje. Susret sa svetima, a tako i sa Ozanom, praćenje i promišljanje njezina duhovnog puta, otkrivanje njezina duhovskog gibanje i rasta, treba postati nadahnuće našem duhovnom rastu. Kao što je Gospodin po njoj činio velika djela, želi ih danas činiti i po nama, ako se otvorimo i dopustimo da on postane središte našega života.

1. Odvest ću je u pustinju i tamo progovoriti njezinu srcu.

Živimo u vremenu buke. Svakoga se dana u naš život slijeva hrpa informacija. Čovjek danas živi u stalnoj rastresenosti i površnosti, bez dubljeg promišljanja i refleksija nad vlastitim životom. Svojim je životnim usmjerenjima više usmjeren prema zemaljskom i tjelesnim nagnućima. Zatomičuje duhovnu stranu života, slijep je za ono nebesko. Ova problematika

prati čovjeka više – manje u svakom vremenu. Vrijeme proroka Hošee prati slična problematika. Narod se udaljio od Boga i dao se zavesti poganskim mentalitetom. Zaboravio je na savez s Bogom i napustio je život po Božjem zakonu. U svom velikom milosrđu Jahve je pozivao narod na povratak izvorima. Mislim da je ovaj poticaj, kako u ono vrijeme tako i danas i te kako aktualan: „Primamit ću je, (Zaručnicu – Izrael,) i odvesti je u pustinju i njenom progovoriti srcu.“ (usp Hoš 2,17) Bog poziva čovjeka da se vrati i obrati, ako ne želi propasti. Odlazak u pustinju, otvara prostor gibanju duha. Pustinja je ambijent izdvojenosti i tišine, ambijent u kojem se život dublje promišlja i čovjek se uči živjeti svoj život u povezanosti s Bogom. Ozana je od najranije mladosti naučila živjeti u ozračju tišine i sabranosti. Život u prirodi, a kasnije život u ćeliji, pružili su joj šansu da Boga može čuti i s njime se životno vezati. Od najranije mladosti, kao pastirica živjela je s prirodom. Pobožni roditelji pokazali su joj kako je Bog važan za čovjekov život. Već u najranijoj mladosti imala je prva iskustva susreta sa živim Bogom. Probudena je glad i čežnja za visinama koju neće napustiti. Napušta dom, nošena Abrahamovom vjerom, odlazi u Kotor, u kojem će provesti cijeli svoj život. Kao velika pokornica, razmatrajući Kristovu patnju, sjedinila se s njim u želji da pridonosi, vlastitim trpljenjem, obraćenju i spasenju ljudi. Ono što bismo trebali otkriti nužnim za svoj duhovni rast jest otvorenost: kontemplaciji, razmatranju, uronjenosti u otajstvo... Potrebno nam je i danas učiti živjeti u izdvojenosti i tišini, otkriti kako je važno živjeti u sabranosti, naučiti stvarati ozračje u kojem se Boga može čuti i dublje uranjati u otajstvo njegova života.

2. Ostati vjeran na putu milosnog gibanja

Ono što nam se nadalje nameće, razmatrajući Ozanin duhovni život, to je jedno veliko strahopoštovanje pred svetim tajnama po kojima se milosni život slijeva u našu nutrinu i djeluje preobražavajuće u nama. Koliko smo svjesni milosnih darova koje smo primili i koje svakoga

p. Mato Bošnjak OP, vlč. Milan Dančuo,
p. Tomislav Kraljević OP, p. Ivan Tomić OP

Priora s. Dolores zahvaljuje sudionicima misnog slavlja

dana primamo, a koji bi trebali suoblikovati naš život da postaje nalik Kristovu životu? Kako nam lijepo Pavao kaže: Ne živim više ja nego Krist živi u meni. (Gal 2,21) Naš vjerski život zadovoljava se, nažalost, običajnošću i rutinom koja nema dubljeg odraza na kvalitetu života koji bi trebao rađati unutarnjim mirom i skladnošću, a zatim i odnosima u kojima pobjeđuje ljubav, milosrđe i praštanje.

Prispodoba o deset djeвица koje čekaju zaručnika nosi duboku poruku za naš život. Prispodoba nas potiče na budnost i odgovornost pred životom i pred vlastitim darom vjere koju smo primili kao nezaloženi dar. Ovaj život koji živimo ima svoju konačnost i vodi nas prema susretu koji određuje našu vječnost. Život se danas tako banalizira. Čovjek živi samo sa ono što udovoljava trenutnim porivima. Ne misli na posljedice svojih odabira, a još manje na ono konačno. Jednom nam je stati pred Božje lice i položiti račun. Strah Božji više ne igra nikakvu ulogu u čovjekovim životnim opredjeljenjima.

Deset djeвица čekaju zaručnika. Ponuđena im je ista šansa: dočekati ga i s njim uči u svadbenu dvoranu u kojoj se treba dogoditi svečana gozba i neopisiva radost. Uljanica koju svaka od njih posjeduje predstavljaju ljudsku narav. U čovjeku se nalaze divni potencijali za plodan i bogat život. U našu ljudsku narav u činu stvaranja udahnut je božanski dah. Na putu odrastanja čovjek je pozvan uljanicu, svoju ljudsku narav, otvarati vrijednostima koje ga izgrađuju,

truditi se živjeti kreposnim životom, činiti dobro i živjeti odgovorno. Čovjek je, nažalost, sklon udovoljavati hedonističkom potrebama. Sve čini, ne birajući sredstva, život učiniti ugodnim. S vremenom postaje robom svojih loših navika, upada u ovisničko stanje i poročan život koji vodi u smrt. Čovjek je biće koje je po svojoj naravi duhovno. Bez duhovnosti se ne razvija njegova cjelovitost. U mudrim djevicama otkriva nam se život budnosti, odgovornosti i strahopoštovanja pred svetim. To je život koji se nastoji živjeti u intimnoj i dubokoj povezanosti sa Gospodinom. To je život prožet molitvom, razmatranjem Riječi Božje, adoracijom, blagovanjem Kruha sa stola Gospodnjeg i trudom da se činit dobro drugome. Pavao nas u poslanici Kološanima poučava: Zaodjenite se dakle – kao izabranici Božji, sveti i ljubljeni – u milosrdno srce, dobrostivost, poniznost, blagost, strpljivost. (Kol 3,13) Taj rast u kreposnom životu moguć je, ako se vežemo uz izvor koji natapa našu dušu, a to je Riječ i Kruh. Riječ Božja neka u svem Bogatstvu prebiva u Vama. (Kol 3,16) Tko sluša njegovu Riječ, blaguje Tijelo i pije Krv njegovu, prešao je iz smrti u život. To su kanali milosti po kojima Gospodina u nama djeluje i stvara novi život koji je osposobljen za istinske čine dobra i ljubavi. Kršćanin koji živi svoju povezanost s Gospodinom ne živi u strahu pred budućnošću. On je prešao iz smrti u život. Strah nije obilježje kršćaninova života. U Ozaninu životu tako se divno aktualizira

slika mudre djevice koja čeka Zaručnika s upaljenom svjetiljkom. Ona je osoba koja je budna: moli, razmatra, blaguje, živi predano, požrtvovno i odgovorno.

3. Vjernost i vjerodostojan u življenju vlastitoga poslanja.

Živimo li naš kršćanski život u postojanosti i budnosti, trudimo li se biti u milosti, to se mora očitovati u našoj brizi za drugoga – za svijet u kojem živimo. Isus je bio čovjek za drugoga. Pokazatelj ispravne duhovnosti očituje se u našoj spremnosti da se darujemo i živimo za drugoga. Plodnost našeg duhovnog života očituje se u gradnji dobrih odnosa prožetih uzajamnom ljubavlju.

Svaki kršćanin koji teži istinski živjeti svoju vjeru, pita se nadalje o Božjoj volji i poslanju na kojeg ga Gospodin poziva. Čovjek, napuštajući izvor milosnog gibanja ne može ostvarivati rast i ostati postojan u svom poslanju koje treba oplemenjivati život bližnjega. Svaka roba ima rok trajanja. Čovjek u svojoj nepostojanosti, kada dođu životne teškoće, napušta svoje životna obećanja. Nije spreman na žrtvu i ostati dosljedan sebi i svojim obećanjima. Riječ je izgubila na svojoj težini. Rastave brakova, napuštanja duhovnog poziva, ukazuju na čovjekovu nestalnost i nemoć da ustraje na putu jer je napustio uporište u Bogu. Samo je Gospodin naša snaga. Bez njega smo slabi i nemoćni. Pavao nam stoga daje snažne poticaje za postojan i odgovoran život u vlastitom poslanju koji u rađa

skladnošću života u zajednici: Zaklinjem vas ja, sužanj u Gospodinu, govori iz zatvora: sa svom poniznošću i blagošću, sa strpljivošću, živite dostojno poziva kojim ste pozvani! Podnosite jedni druge u ljubavi; trudite se sačuvati jedinstvo Duha u svezi mira. (Ef 4,1-4) Trudite nam se, koliko je do nas, živjeti u slozi i miru sa svima. Ne trebamo bježati od istine. Iako se priznajemo kršćanima i živimo posvećenim životom, ali ipak život nam prolazi u napetostima, čestim podjelama i trvenjima. Ideal prve kršćanske zajednice: Bijahu postojani u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama, potvrđen je ljepotom i skladnošću odnosa. Isus reče: Otac moj i ja jedno smo. Isti nas Duh vodi, istu Riječ razmatramo, isti kruh blagujemo, to se treba očitovati u ljepoti i skladnosti naših odnosa. Pozvani smo biti skladna obitelj.

Njegovan duh jedinstva preduvjet je da bi svijet povjerovao.

Gdje je ljubav, prijateljstvo, ondje je i Bog. Svjetliti Kristovim životom i biti svjetlo svijeta može se ostvarivati samo u skladnosti odnosa prožetih ljubavlju. Obitelj ili zajednica koja zrači tom harmonijom sklada postaje svjetionik i znak koji privlači.

Ozaninu se čiliju nije zaobilazilo već se k njoj prilazilo. Zašto? Jer je u njoj živjela skromna, ponizna i predana mudra djevica koja se posvećma predala i živjela pokorničkim životom. Nije pobjegla od svijeta. Ona se predala, sjedinila s patnjama Kristovim, za spas ljudi. Postala je most koji spaja, pomiruje i povezuje. Obdarena mudrošću mogla je pružati savijete i prenositi volju Božju onim koji su je tražili.

4. Ozanin život u tišini i sabranosti postao je svjetionik koji privlači. Dragovoljno se predala i svojim pokorničkim životom postala je sudionica u Kristovu trpljenju za spasenje ljudi. Vjerna sestra dominikanske koja inspirira i poticaj je za nasljedovanje. Ozana je divna slika Crkve koja je posvećena i predana. To je Crkva koja je sjedinjena s Gospodinom i trudi se odgovorno živjeti svoje poslanje u svijetu. Neka nam primjer naše Blaženice bude poticaj za vlastito prednje i posvećenje. Tako neka bude, amen.

U Kotoru proslavljen blagdan bl. Ozane Kotorske

Središnje misno slavlje o proslavi blagdana suzaštitnice Kotora i Kotorske biskupije bl. Ozane Kotorske predvodio je u ponedjeljak 27. travnja u zornoj crkvi sv. Marije od Rijeke, poznatoj i kao crkva bl. Ozane, kotorski biskup Mladen Vukšić, izvijestila je Katorska biskupija, a prenosi KTA.

Biskup je misu slavio u zajedništvu sa svećenicima Kotorske biskupije, kojima se pridružio župnik i upravitelj Svetišta sv. Ive u Podmilačju fra Filip Karadža. Približivši okupljenima svećacki lik bl. Ozane kroz njezinu ustrajnost u strogoj pokori i molitvi, biskup Vukšić je istaknuo da je poniznost, kao krepost koja se jasno očitovala u životu bl. Ozane, siguran put do svetosti. Podsjetivši na primjer duhovnosti i vjere bl. Ozane, biskup je potaknuo vjernike na odabiranje puta poniznosti kako bi se mogli približili Bogu „koji je i sam postao malen radi našeg spasenja“.

Liturgijsko pjevanje predvodio je župni zbor katedrale sv. Tripuna pod ravnanjem Anđele Homen i uz orguljsku pratnju s. Dragice Kuštre. U proslavi blagdana sudjelovali su brojni hodočasnici iz Crne Gore i Hrvatske. Toga dana slavljene su još dvije mise. Jutarnju misu slavio je kancelar Kotorske biskupije i župnik Mula fra Dragan Ružić, a priepodnevenu misu predslavio

je župnik Kotor i Dobrote don Robert Tonsati u suslavlju sa župnikom Budve don Filipom Janjićem.

Proslavi je prethodila trodnevnica. Drugog dana, u subotu 25. travnja, u Kotor su stigli hodočasnici iz Splita, Klisa, Sinja i drugih gradova, u organizaciji Zajednice bokeljskih Hrvata, koja je u povodu proslave bl. Ozane priredila koncert duhovne glazbe u katedrali gdje je nastupio gradski zbor „Brodosplit“ pod ravnanjem mo. Vlade Sunka. Zbor je predvodio pjevanje na jutarnjoj misi u katedrali sljedećeg dana. Uoči blagdana, zbor prvopričesnika, uz s. Dragicu Kuštre i s. Milenu Pilastro Kovačić, animirao je misno pjevanje u čast bl. Ozani, izvijestila je Katorska biskupija, a prenosi KTA.

Hodočašće bl. Ozani Katorskoj

Usrijedu, 20. svibnja, nakon osamnaest dana hoda, dvojica dominikanaca, fr. Anto Gavranović, dušobrižnik u Hrvatskoj katoličkoj misiji Hamburg i fr. Zvonko Džankić, starješina samostana u Korčuli, koji su 3. svibnja krenuli iz Zagreba na hodočašće blaženoj Ozani Katorskoj, sretno su stigli u Kotor. Tim su hodočašćem željeli započeti proslavu stote obljetnice beatifikacije Ozane Kotorske, koja će se proslaviti 2027. godine.

Pješice su tako prošli kroz sedam (nad)biskupija, a put prema Kotoru ih je vodio preko Slunja, Udbine, Knina, Vrlike, Sinja, Ljubuškog, Neuma, Dubrovnika i Herceg Novog. Koračajući prema gradu blažene Ozane Kotorske, prve hrvatske blaženice i dominikanske trećoredice, prolazili su kroz mnoge poteškoće, poput hladnoće ranih jutara, dnevne žege i vrućine, žuljeva, umornih i otežalih nogu, ali i dodatnih kilometara zbog promašenih ili obilaznih puteva.

Kroz smijeh i veliko olakšanje na kraju puta priznali su kako je na hodočašću bilo svega, ali ponajviše onoga lijepoga. Hodajući kroz različite krajolike, iz neposredne blizine su mogli doživjeti ljepote Hrvatske. U šali su priznali kako ih je put znao odvesti i ondje kamo nisu planirali, pa se od predviđenih 630 kilometara na kraju skupilo gotovo 700. Ipak, na koncu su i sve te teškoće puta, kažu, shvatili kao dio ljepote i iskustva hodočašća.

U tim teškim trenucima umora, neizvjesnosti i lutanja, ključna je bila molitva i pouzdanje

u Boga te zahvalnost za svakog čovjeka kojeg su susreli putem. Upravo su ljudi koje su susrećali, kažu, posebna priča hodočašća. Ti su susreti, popraćeni jednostavnom ljudskom riječi, pozdravom, pitanjem ili pak samo osmijehom bili snaga u najtežim trenucima puta.

A mnogi su ih vjernici velikodušno primali u svoje domove, nudeći im okrijepu. Svoja su vrata otvorili i mnogi samostani i župne kuće gdje su ova dvojica dominikanca hodočasnika noćili.

Kao pravi hodočasnici na putu su molili, kao svećenici u svakom mjestu slavili svetu misu i kao vjernici svaki novi korak povjeravali Božjoj providnosti. S tim hodočasničkim ritmom su i stigli u Kotor pred vrata crkve sv. Marije gdje se čuva neraspadnuto tijelo blažene Ozane i gdje su ovu dvojicu dominikanaca, uime kotorskoga biskupa koji je zbog službenih obveza bio odsutan, dočekali kancelar Biskupije fra Dragan Ružić te dvije sestre dominikanke, s. Barbara Bagudić i s. Ozana Klepić.

Ivan Gavranović

Proslava Blažene Ozane i Dana vrtića u Zagrebu

U petak, 24. travnja 2026., na prvi dan trodnevne pripreme za blagdan Blažene Ozane Kotorske, mi u vrtiću smo svečano proslavili svoju zaštitnicu. Za ovaj dan smo se pripremali

kroz različite književno-umjetničke aktivnosti, molitvu, pjevanje, ... kako bi što bolje upoznali život Blažene Ozane i molili njen zagovor. Kao plod tog zajedničkog truda nastala je i likovna

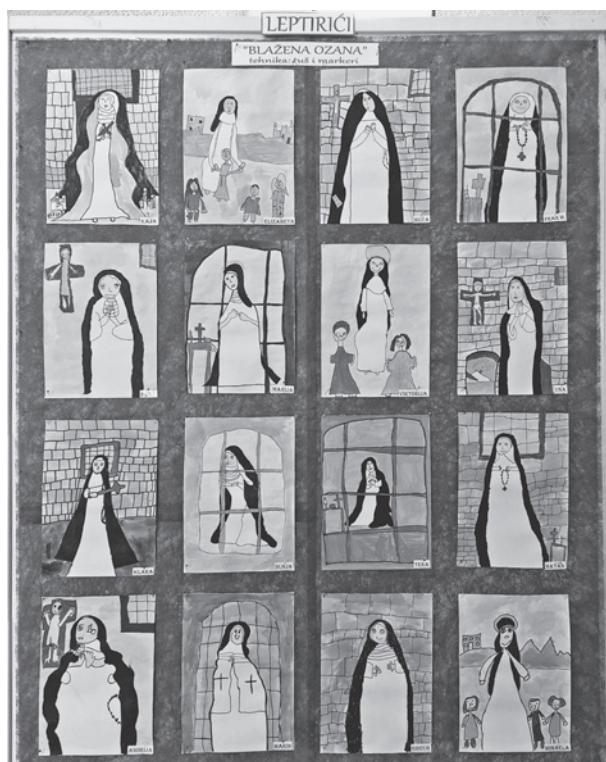

izložba povodom Dana našeg vrtića, koju su pripremila naša djeca. Svetu Misu predslavio je vlč. Domagoj Matošević, uz asistenciju vlč. Milana Dančuo i fr Mate Bošnjaka.

U svojoj propovijedi vlč. Domagoj Matošević na poseban se način dotaknuo teme mira, istaknuvši koliko je važno imati mir – kako u vlastitom srcu, tako i u odnosu prema drugima. Djeci je to približio na jednostavan i njima razumljiv način, ali je ujedno podsjetio i nas odrasle koliko je taj mir često teško postići i živjeti. Upravo takav unutarnji mir krasio je i Blaženu Ozanu.

Pjevanje su predvodile naše starije skupine Leptirići i Anđeli. Skupina Anđeli sudjelovala je u molitvi vjernika, dok su Leptirići na kraju svete mise izveli kratak igrokaz o životu Blažene Ozane – od njezina djetinjstva, kada je kao djevojčica Katarina čuvala ovce, njenog odlaska u Kotor, pa sve do trenutka kada je osjetila Božji poziv i postala sestra dominikanka.

Nakon sv. Mise smo se svi okupili u našoj vrtićkoj dvorani i parku, gdje smo nastavili druženje u radosnom ozračju uz čašćenje i igru. Bilo je uistinu lijepo vidjeti veliki broj roditelja

i djece, a posebno nas je razveselilo zajedničko pjevanje koje je pratilo cijelo slavlje. Hvala svima koji su svojim dolaskom i sudjelovanjem pridonijeli ovom lijepom i svečanom danu.

Održana izložba „Bl. Hozana očima djeteta“ povodom proslave 10 godina dječjeg vrtića Bl. Hozana Kotorska Šibenik

U prezentacijskom centru šibenske katedrale Civitas Sacra, 20. travnja 2021., u 17.15 sati u dvorani ispunjenoj djecom, roditeljima, nastavnicima i odgojiteljicama započeli smo proslavu 10 godina rada vrtića bl. Hozane Kotorske u Šibeniku, otvorenjem izložbe dječjih radova na temu „Bl. Hozana očima djeteta“.

U likovnom natječaju sudjelovala su vrtićka djeca, djeca nižih i viših razreda osnovnih škola. Pristiglo je sedamdesetak radova. Svi radovi su izloženi i mogu se vidjeti do 28. travnja. Najbolje dječje radove, njih 14, ranije je odabrala komisija a svi su večeras bili nagrađeni.

Na početku sve prisutne pozdravila je s. Rahela Rukavina, voditeljica vrtića, istaknuvši u svom govoru kako su sva djeca koja su

sudjelovala u likovnom natječaju povod za večerašnje okupljanje, jer bez njihovog truda i nastalih predivnih radova ne bi izložba bila moguća. Zahvalila je svima koji su sudjelovali u natječaju.

Prije same dodjele nagrada svi zajedno pogledali smo snimku mjuzikla „Put do Boga“ u izvedbi djece našeg vrtića od prije 5 godina, a uvježbala ih je odgojiteljica Cvita Gašpić.

Nakon mjuzikla uslijedila je dodjela nagrada i priznanja za najbolja dječja ostvarenja. Sva

prisutna djeca dobila su na dar novu slikovnicu o Bl. Hozani, sličicu s molitvama Bl. Hozani i poneki slatkiš. Zatim je uslijedilo razgledavanje izložbe dječjih radova. Moralo se čekati u redu da bi se moglo ući i razgledati radove!

Sabrala i priredila s. Slavka Sente

NOVO VODSTVO U SAMOSTANU BL. OZANE U ZAGREBU 29. OŽUJKA 2026.

Na nedjelju Cvjetnicu, 29. ožujka 2026. bila je smjena vodstva u zagrebačkom samostanu bl. Ozane Kotorske. **Nova priora je s. Dolores Matić**, koja je zamijenila dosadašnju prioru **s. Katarinu Maglica**, nakon isteka njezina dva mandata. Zamjenica nove priore je s. Ana Begić, a savjetnice s. Ana Marija Martinić i s. Mihaela Viher. Ekonomica je s. Marina Pavlović.

Uvodeći u službu novo vodstvo, prije čitanja dekreta, vrhovna glavarica s. Jaka Vuco uputila je cijeloj zajednici poticajne riječi:

Pobudne riječi č. majke Jake Vuco cijeloj zajednici

Danas na dan Gospodinova svečanog ulaska u Jeruzalem djeca židovska i njihovi roditelji pjevaju, kliču: Hosana – Pomozi nam! Hosana Sine Davidov! Raduje se narod koji je prepoznao Gospodina!

Možda danas nije prikladna usporedba Gospodinom, ali On sam kaže; slavili su me i uskoro sudili – i vas će, progonili su me i vas će, razapeli su mene, neće ni vama nedostajati osuda i trpljenja! Ipak, danas Isus i nama poručuje da Otac

zna što čini i ako se prepustimo u Njegove ruke pomalo možemo nazreti svoj put, jer naš put će biti kao i Njegov na Zemlji!

Iskustvo nerazumijevanja Isusu je tako poznato. Cijelo se vrijeme svog života na Zemlji trudio ljude oduševiti i usmjeriti k Ocu, cijelo vrijeme govori i svjedoči, cijelo vrijeme sluša i opominje... Ali putevi, oči, uši i usta suvremenika nisu primale Njegove besjede, nisu otvorili svoje uši ni svoja srca... Kako li je Isusu bilo teško sve to gledati, slušati, znati da i među učenicima, među onima koji su mu najbliže ima onih koji ne vide i ne žele vjerovati – onih koji slušaju, a čine po svom... Govori ti Gospodine, ja ću kako ja znam!

Ne želim na početku Vašeg mandata drage sestre govoriti o tamama života, niti ikoga plašiti pogledom u budućnost. Želim sve podsjetiti kako odavno znamo da život nije dobivena utakmica, da život nije položen ispit, da radost nije stanje koje dugo traje, da ljepota nije u onom što vidimo...

Sve, baš sve što jesmo, što mislimo i činimo u Bogu ima početak, traje i završava prije ili kasnije. Sve što jesmo i što želimo ljepše je, radosnije je, lakše je, blagoslovljenije je ako živimo i nastojimo Njemu ugoditi, a ne ljudima! Sve što osjećamo i doživljavamo – u Njegovoj ruci i iz Njegova pogleda izgleda drugačije i korisnije...

Drage sestre, hvala svakoj posebno koja je bila u službi i koja prihvaća novu službu. Priore nisu ni šefice ni gospodarice. One u zajednici doprinose da susretanja i razgovori, da molitve i slavlja imaju dušu i da se izdaleka vidi... kako se volimo...

Priore su one koje vode brigu o dušama, o spase-nju svake pojedine sestre. Ona je „duša“ zajednice kako lijepo piše u našim Konstitucijama. Piora je najčešće neshvaćena jer ona mora vidjeti i znati ono što druge ili sve ne vide i ne znaju. Piora je uvijek prisutna, i kada je nema u kući sve štima i teče svojim tijekom jer je služba utemeljena na odgovornosti i zajedništvu, u brizi za zajedničko, na povjerenju prema sestrama i ljubavi koja sve zaogrne i kada nije lako, kada je i sama slaba, umorna ili iscrpljena... A sve mi, u poštovanju prema službi, prema osobi i u brizi za općim dobrom usklađujemo svoje planove, svoje želje i poslove kako bi ostvarile onu jednu i najvrjedniju zapovijed- Ljubi Boga i bližnjega svog!

O kako je to ponekad teško, a kako je lijepo, kako ponekad malo treba da i drugom sunce zaslja iz mojih očiju iz mojih riječi i iz mojih želja!!!

Želim svima zajedno, drage sestre, blizinu Božju i svijest odgovornosti pred Bogom i Čovjekom/sestrom. Želim svima rast u dobru, rast u duhovnosti, pobožnosti, rast u pripadnosti i odatosti Onom koji nas je pozvao i kojem u rado-sti služimo. Poslušnost je zavjet kojem se čude ljudi u svijetu, zašto slušati drugu koja je od mene mlađa ili starija, koja je od mene manje ili više sposobna, itd... Ali poslušnost je veća od žrtve, u poslušnosti usklađujemo svoje volje s voljom Očevom, po primjeru Krista koji je po volji Očevoj sišao na zemlju i živio našim životom...

Vjerujem da je svaka imenovana sestra svjesna i spremna u velikodušnosti primljenih darova doprinijeti kvalitetnom i pravom redovničkom životu na slavu Bogu, u odgovornosti prema

sv. Dominiku i ocu Miškovu, te na osobnu korist i korist svake sestre s kojom živite.

Na početku velikog tjedna, u proživljavanju svetih dana koji nam slijede, stavljam vam na srce posebno događaje velikog četvrtka, dana kada smo u veličini Božje ljubavi dobili neizmjerne i najvrjedniji dar euharistijske prisutnosti Učitelja i Spasitelja. Zahvalimo Ocu na daru Krista!

Slijedi petak, dan muke, padanja, ustajanja, osamljenosti i zgaženosti i na kraju smrti na križu – svjedočanstva ljubavi Kristove!

Dana težine i tišine! A nakon grozota, izdaje, plača, krvi i znoja – vrijeme iščekivanja i vrijeme ispunjenja!

Tolika količina radosti i ljubavi ne može nikoga ostaviti ravnodušnim, ne može nekoga ostaviti sa strane, ne može ne biti viđena – ta količina ljubavi i radosti neka sjaji iz svim naših kuća, posebno iz samostana na Krugama...

Neka na našim licima titra osmijeh pobjede i ushićenja jer smo doživjele što se nikada prije, a

ni kasnije nije čulo. Jer smo dionice dara Božjega dana svim ljudima koji taj dar žele i čeznu primiti! Neka nam svima Uskrs bude залог milosti i razlog velikog zajedničkog slavlja!

✱ Prihvaćajući dekret imenovanja s. Dolores je zahvalila č. majci na povjerenju za ovu novu službu. Pozvala je sestre na međusobno razumijevanje i zajednički hod iz dana u dan u ispunjavanju volje Božje.

✱ Dosadašnja priora s. Katarina Maglica zahvalila je cijeloj zajednici na suradnji i na razumijevanju, posebno na zajedničkom rješavanju i suglašavanju različitih mišljenja i stavova. Novom je vodstvu zaželjela da uvijek jedna drugu nosi savjetom i podmetanjem ramena gdje god treba, kako bi zajednica radosno i bez straha išla naprijed.

Ovaj su važan događaj za zagrebačku zajednicu popratile sestre skladnim pjevanjem, zahvaljivanjem i prigodnim govorima.

Događanja u samostanu sv. Anđela Čuvara

U nedjelju, 8. ožujka proslavili smo dva okrugla rođendana u Korčuli. S. Dolores i s. Blaženka su obje napunile 60 godina i proslavili smo to zajedničkim slavljem. U ime zajednice, čestitku je izrekla priora s. Antonija Matić. Sestri Dolores je zahvalila za darovane dane i godine zajedničkog rada i djelovanja, za plemenitost koju je poput vrsne žene utkala u našu zajednicu. Sestri Blaženki je čestitala uz zahvalnost Bogu za dar njenog života ističući kako smo blagoslovljene što ju imamo. Također joj je zahvalila za sve darovane godine u ovoj Kongregaciji. Slavlje smo zaključili zajedničkom rekreacijom i ugodnim druženjem zahvalne za dar života.

U srijedu 18. ožujka smo proslavili 80. rođendan s. Trpimiri. Okrugle obljetnice su prigode da se zahvalimo za život i rad s. Trpimire ne samo u našoj samostanskoj zajednici, već i u

Tri rođene sestre Barišić: Aurelija, Trpimira, Jagica

gradu i okolici. Mnogi je se rado sjećaju iz vremena kad je radila na hitnoj u Korčuli i imaju lijepe uspomene. Često srećemo ljude koji pitaju za nju i ispričaju poneku anegdotu ili događaj kad im je s. Trpimira uputila lijepu riječ u trenucima kad je možda i njihov život visio o niti. Mnoge od tih događaja je i sama s. Trpimira zaboravila, ali su živi u sjećanjima ljudi.

Još jedna sestra koja je obilježila život mnogih osoba u Korčuli je s. Dolores koja je dobila novu službu zbog koje odlazi u Zagreb. Na blagdan sv. Josipa zahvalili smo joj za njen trud u našoj zajednici i poželjeli joj blagoslovljen

početak u novoj zajednici. Mnoge se godine ne-sebično darivala korčulanskoj zajednici i mnogim generacijama našeg vrtića u kojem je radila niz godina. Za poklon od zajednice dobila je lijepu sliku Korčule koja će i na taj način ostati s njom.

A u četvrtak 19. ožujka, sestra Zorana je obnovila svoje jednostavne zavjete na godinu dana u ruke zamjenice vrhovne glavarice s. Marije Goreti Milanović. Sestri Zorani čestitamo i pratimo ju molitvom na njenom redovničkom putu i radosnoj ustrajnosti.

s. Barbara Bagudić, OP

OBNOVA ZAVJETA S. MARTE TURI I S. ANĐELINE RADOŠ U ZAGREBU

Na blagdan Gospe Pompejske 8. svibnja 2026., za vrijeme svete mise u kapeli Blažene Ozane, obnovile su svoje zavjete s. Marta Turi

i s. Anđelina Radoš, na ruke vrhovne poglavarice s. Jakice Vuce. Misno slavlje su predvodili domaći svećenici, župnik vlč. Željko Faltak i župni vikar vlč. Milan Dančuo. Cijela je zajednica skladnim pjevanjem obogatila ovaj događaj.

Prije misnoga slavlja vrhovna glavarica se obratila sestrama i potakla ih da se nikada ne umore svojim životom biti propovjednice Radosne vijesti. Bog je vjeran u svom obećanju, neka nam Gospa pomogne da ga slijedimo.

Vlč. Milan je u nadahnutoj propovijedi naglasio kako su svi pozvani na svetost, svatko u svom zvanju. Bog nam nikada neće uskratiti svoju pomoć, a daje nam i uzore kako bismo to lakše postigli.

70 GODINA REDOVNIČKE VJERNOSTI KRISTU

Zahvalno slavlje zavjeta s. Jasenke i s. Zdravke u Splitu

Dana 23. svibnja u 11 sati u samostanu sestara dominikanki i župi Gospe Fatimske na Škrapama, u Splitu proslavljeno je zahvalno misno slavlje 70 godina redovničkih zavjeta s. Jasenke Mravak i s. Zdravke Jovanović.

U zajedništvu sa svojim sestrama dominikankama na čelu sa č. majkom s. Jakom Vuco, sestrama zajednice sv. Martina, sestrama iz Korčule, Šibenika i Škrapa, započelo je misno slavlje pod vodstvom fr. Ante Bobaša, u koncelecijaciji sa župnikom don Ivanom Zovkom i braćom dominikancima, a koje je svojim skladnim i predivnim pjevanjem uzveličao župni zbor pod ravnanjem s. Pavle Negovec.

70 godina, života i djelovanja Bogu na slavu, Redu na ponos a ljudima na korist!

U središtu propovijedi fr. Ante Bobaša odjekivale su jednostavne, ali snažne Isusove riječi iz Evanđelja: „Ti idi za mnom!“ Naglašeno je kako taj Kristov poziv nije riječ samo jednoga trenutka, nego glas koji prati čovjeka kroz cijeli život – i nakon deset, i nakon pedeset, i nakon sedamdeset godina redovničke vjernosti. Govoreći o jubileju dviju sestara dominikanki, istaknuto je kako sedamdeset godina redovništva nije samo broj ni obična obljetnica, nego cijeli jedan život predan Kristu: godine molitve, zajedništva, služenja, rada, šutnje, žrtve i svakodnevnoga darivanja.

Zahvala

Draga s. priora i sve sestre u samostanu Blažene Ozane!

Hvala za molitve, darove lijepe želje i ove lijepe svijeće za naših 70 godina redovničkih zavjeta. Bogu dragom hvala za sve milosti! Hvala našoj zajednici koja nas je pratila molitvama i primjerima.

Svako dobro i iskrene čestitke s. Julijani i s. Nevenki. Svima tople pozdrave i hvala!

s. Zdravka i s. Jasenka

Zahvalno slavlje 70. obljetnice redovništva s. Julijane i s. Nevenke u Zagrebu

U nedjelju 24. svibnja, na svetkovinu Duhova, a ujedno i spomendan prijenosa tijela sv. Dominika, dvije naše sestre, Julijana Jagnjić i Nevenka Njegovec proslavile su 70. obljetnicu redovništva. Slavlje je započelo jutarnjom svečanom misom, koju je, u nazočnosti cijele zajednice sestara i mnoštvo vjernika, predslavio fra Toni Mravak, franjevac, nećak s. Julijane, uz koncelebraciju domaćeg župnika vlč. Željka Faltaka i župnog vikara vlč. Milana Dančua. Zbor sestara, po vodstvu s. Marte Turi, uzveličao je misno slavlje svojim skladnim pjevanjem.

Slavlju je s radošću nazočila i rodbina naših slavljenica. Premda je sveta misa bila ujutro u 7 sati, to nije spriječilo rodbinu s. Nevenke da stignu na vrijeme iz Varaždina i drugih mjesta, dok je rodbina s. Julijane ipak trebala stići dan ranije.

Predvoditelj misnog slavlja **fra Toni** usredotočio je svoju propovijed na svetkovinu Duhova, ali isto tako i na redovnički poziv u kojem su naše slavljenice ustrajale već 70 godina. Dobro je još jednom pročitati u cijelosti njegovo razmišljanje koje je podijelio sa svima nazočnima za vrijeme homilije.

*Poštovane sestre dominikanke,
naše drage slavljenice,
braćo i sestre,*

Današnja svetkovina pokazuje nam kako je se po Duhu Svetom očitovala prva Crkva u Jeruzalemu i otud se širila cijelim svijetom po životu i propovijedanju apostola, njihovih nasljednika i onog nebrojenog mnoštva vjernika koji su po krštenju postali Kristovi učenici i svjedoci vjere u Presveto Trojstvo. Prije silaska Duha apostoli su bili zatvoreni, prestrašeni i nesigurni. Nakon Isusove smrti povukli su se od očiju svijeta. Imali su uspomene na Isusa, ali nisu imali snagu krenuti dalje. Nisu bili sami, s njima je Isusova majka Marija koja je doživjela puninu Duha Svetoga u Nazaretu kada je začela Isusa. Ona priprema učenike za susret s Duhom Svetim jer jedina ima iskustvo djelovanja Božjega Duha. I tada dolazi Duh Sveti. Dolazi poput vjetrova i ognja. Nevidljiv, a snažniji od svega vidljivoga. I događa se čudo: isti oni ljudi koji su se bojali svijeta sada izlaze pred narod i hrabro naviještaju Krista.

Danas, slaveći svetkovinu Duhova, na poseban način promatramo djelovanje Duha Svetoga u životu onih koje su se potpuno predale Bogu kroz redovnički poziv – **s. Julijane Jagnjić i s. Nevenke Njegovec**.

Redovnički život nije prije svega ljudska odluka ni samo izbor jednoga životnog puta. To je odgovor na Božji poziv i djelo Duha Svetoga u čovjekovu srcu. Duh Sveti je onaj koji poziva, vodi, jača i ustrajno prati čovjeka na putu posvećenoga života. Bez Duha Svetoga teško bi bilo ostaviti sigurnosti ovoga svijeta, živjeti zavjete poslušnosti, siromaštva i čistoće te desetljećima vjerno služiti Bogu i ljudima. Zato svaki istinski redovnički život postaje znak da Bog i danas djeluje među nama. Duh Sveti teško može djelovati u srcu koje je prepuno sebe. Zato je potrebno osloboditi prostor Bogu, odnosno sebe se svakodnevno odricati da bi Duh Sveti bio vidljiv u našem životu preko njegovih plodova.

Pogledajmo apostola Petra. Dok se oslanjao na svoju snagu, pao je i zatajio Isusa. Tek kada je zaplakao nad svojom slabošću, postao je otvoren Duhu Svetomu. Pogledajmo apostola

Pavla. Bio je uvjeren u svoju pravednost, ali tek kada je srušen na putu u Damask mogao je početi gledati Božjim očima. Pogledajmo sv. Dominika, po Duhu Svetom otkrio je da je poslan naviještati Božju riječ i zalagati se za spasenje duša. Koliko je bio uronjen u Duha Svetoga govori nam i katolička tradicija koja na ikonama sv. Dominika prikazuje sa zvijezdom na čelu ili plamenom iznad glave, što simbolizira djelovanje Duha Svetoga i rasvjetljavanje puteva vjernicima. I na koncu pogledajmo nju Zaručnicu Duha Svetoga – Blaženu Djevicu Mariju. Njezina veličina nije bila u moći nego u otvorenosti srca. Znala je reći: „Neka mi bude po tvojoj riječi.“ To je put Duha Svetoga: ponizno srce koje dopušta Bogu da djeluje.

Zato danas zahvaljujemo za naše redovnice koje slave sedamdesetu obljetnicu redovničkih zavjeta. Sedamdeset godina vjernosti nije samo ljudska snaga. To je put na kojem je Duh Sveti kroz godine oblikovao srce naših sestara, nosio ih kroz kušnje, davao im snagu u umoru i čuvao ljubav prema Bogu i čovjeku.

Uz današnju svetkovinu razmišljamo i o karizmama. Duh Sveti ne djeluje samo općenito

s. Nevenka sa svojom rodbinom

u Crkvi, nego svakome čovjeku daje posebne darove i poslanje. Te darove nazivamo i karizma. Karizma nije nešto što čovjek uzima za sebe niti sredstvo osobne važnosti, nego dar koji se prima da bi služio drugima i izgrađivao svoje redovničku zajednicu i Crkvu.

Zato su kroz povijest nastajale različite redovničke zajednice i duhovni putovi. Jedni su primili karizmu molitve i kontemplacije, drugi služenja siromašnima, treći odgoja mladih, skrbi za bolesne, naviještanja Evanđelja ili rada među najmanjima. U svakoj istinskoj karizmi djeluje isti Duh Sveti, ali na različite načine.

Karizma nije samo ideja ni pravilo zapisano u knjigama. Karizma mora biti življena. Ona postaje vidljiva u konkretnom životu: u načinu kako netko moli, služi u svojoj zajednici kroz kućanske poslove koji često nisu vidljivi u javnosti a koji su neophodni za život zajednice, a one su rad u kuhinji, vrtiću, praoni, porti, služenju bolesnim sestrama. Karizma je znati oprastati, prihvaćati druge i drugačije od sebe, karizma je biti duhom i tijelom u svojoj zajednici s njome se radovati i tugovati. Življena karizma uvijek nosi mir, jednostavnost, ljubav i vjernost.

Koliko je samo molitve, tihe žrtve, skrivenoga služenja i ljubavi utkano u ovih sedamdeset godina naših sestara Julijane i Nevenke. Mnoga dobra djela ostala su možda nevidljiva ljudskim očima, ali nisu skrivena Bogu. Jer redovnički život se ne živi u buci i velikim riječima pa ni na društvenim mrežama, nego u vjernosti malim svakodnevnim stvarima: u molitvi, služenju, poslušnosti, strpljivosti, razumijevanju i darivanju sebe drugima.

U svijetu koji često traži uspjeh, moć i prolaznu slavu, redovnički život svjedoči jednu drugu istinu: da čovjekovo srce može biti potpuno ispunjeno Bogom. Naše sestre Nevenka i Julijana upravo svojim životom pokazuju da je moguće živjeti za nešto veće od sebe samih — za Boga i za bližnjega, svoju redovničku zajednicu. I možda je upravo to najljepše djelo Duha Svetoga: oblikovati čovjeka da postane dar drugima.

Danas ne gledamo samo godine, nego milost. Ne gledamo samo prošlost, nego trag Duha Svetoga kroz život ovih dviju sestara. Sedamdeset godina redovništva znak su Božje vjernosti i dokaz da Duh Sveti ne prestaje djelovati u onima koji mu otvore svoje srce.

Neka njihov život bude poticaj svima nama: da i mi budemo otvoreni Božjem pozivu, vjerni u svojim obećanjima, ustrajni u ljubavi i raspoloživi za dobro.

A našim dragim sestrama danas od srca zahvaljujemo za njihovu molitvu, žrtvu i svjedočanstvo vjere. Neka ih Duh Sveti i dalje vodi, tješi i ispunja svojom radošću i mirom po zagovoru Blažene Djevice Marije, Kraljice svete krunice i sv. Dominika. Amen.

Nakon misnog slavlja nastavljeno je slavlje za obiteljskim stolom, zajedno sa svim sestrama.

Za vrijeme ručka je izrazila čestitku u ime cijele zajednice priora s. Dolores, koja je ujedno pročitala brojne čestitke koje su stigle svečaricama iz naših zajednica i nekih poznanika. Na koncu se obratila slavljenicama i svima nazočnima vrhovna glavarica s. Jaka Vuco ovim riječima:

Čestitka č. majke s. Jake Vuco

Drage naše s. Julijana i s. Nevenka,

Drage sestre, poštovani Župniče, rodbino i prijatelji naših sestara i svi vi koji ste ovdje danas kako bi se zajedno radovali i zahvaljivali za dva bogata i duga života, za dva vjerna, radosna i draga bića koje imamo sreću imati među nama.

Svi mi znamo da ćemo nakon svakog susreta sa sestrom Julijanom i s. Nevenkom biti radošnije, nasmješenije, spontanije i ispunjenije.

Svjedočanstvo vaše radosti svaki put nam je poziv za osobno ispitivanje gdje smo izgubili radost. Svaki susret s vama nam je poziv na pogled unutra odakle osmijeh i optimizam dolaze. Svaki susret s vama je poziv da usmjerimo svoje vrijednosti i podignemo pogled prema gore, prema Ocu, prema Gospodinu i Gospodaru od kojega ste uvijek tražile i dobivale sve potrebno.

Možda ovo što govorim sada izgleda idilično i nerealno, ali, mislim da samo iz tako usmjerenog pogleda, da samo iz tako čistog srca i iz predanog života može svakodnevno i trajno istjecati radost s lica koja je odsjaj nutrine, odsjaj duše i srca.

Hvala vam drage naše sestre za svaki darovani dar u Kongregaciji koju ste tkale iz dana u dan svojim predanim i poniznim služenjem u

raznim samostanima, u drugačijim zajednicama, u tuđoj i našoj Domovini, u teškim i lakšim situacijama. Hvala vam što ste svojim optimizmom, skromnošću i toplinom bile i ostale primjeri ljubavi koja se ne zaslužuje, nego dariva. Hvala vam jer ste i danas spremne za susret, za zajedništvo, za radost, za dijeljenje kao i svih dosadašnjih 70 godina.

Samo dobri Bog zna vaše suze i vaše jade. Samo dobri Bog zna i nagrađuje vaše patnje i žrtve.

Samo Bog dobri zna vaše želje i potrebe, a mi Ga molimo danas da vas uzdrži i dalje u snazi i hrabrosti.

Molimo ga da i sa naših lica blista radost predanja i ljubavi. Molimo Gospodara da nas blagoslivlje po vašim ustrajnim molitvama, a mi ćemo vama biti potpora i pomoć kada to bude potrebno.

Neka današnji dan svima zajedno bude dan radosti i veselja, dan 70-godišnjeg darivanja svega što imamo i jesmo Gospodinu od kojega je sve i po kojemu smo mi i sve što imamo.

Neka vaši životi budu blagoslovi svima koji vas susretnu, nama polog vjernosti i ustrajnosti!

Neka vam Gospodin bude blagi i sigurni oslonac u teškoćama i slabostima.

Hvala vam na danima, mjesecima i godinama u kojima smo zajedno hodile stazama Gospodnjim! **Živjele!!!**

Završile duhovne vježbe u Zagrebu 2026

Na Bogojavljenje, pod večernjom svetom misom, završile su duhovne vježbe u samostanu blažene Ozane u Zagrebu koje je predvodio velečasni Ivan Grbešić, a koje su započele 1. siječnja. Dinamika duhovnih vježbi je bila intenzivna, prožeta duhovnim nagovorima i poticajima, najviše temeljeći se na duhovnim vježbama sv. Ignacija Loyolskog, razmatranjem i kontemplacijom, klanjanjem pred Presvetim Oltarskim Sakramentom, molitvom časoslova i šutnjom. Bogu hvala na ovom daru Njegove blizine koju je svaka sestra mogla opipljivo doživjeti. Hvala puno našim neumornim sestrama koje su nam kuhale, dvorile i trudile se da nam ništa ne nedostaje.

s. Ana Marija Martinović, OP

Snježne radosti i (ne)prilike!

Ovih dana snijeg je zabijelio Lijepu Našu, pa tako i sestre u Zagrebu. Nakon završenih duhovnih vježbi trebalo je krenuti na put. Iako nisu benediktinke, geslo *ora et labora* ovoga je jutro postalo i dominikansko dok su sestre čistile snijeg oko zagrebačkog samostana! Morale su pročititi i stazu da bi mogle izaći na ulicu. Sretan put!

GODIŠNJI SUSRET STARJEŠICA U ŠIBENIKU 2026.

O d 27. do 29. veljače 2026. u Samostanu Gospe od Ružarija u Šibeniku održan je susret starješica naših redovničkih zajednica. Na susretu je sudjelovalo osamnaest sestara koje su zajedno razgovarale o stanju u našim zajednicama i o planovima za budućnost. Lijepo je bilo vidjeti kako sestre iz svih kuća naše Kongregacije zajedno mole jer, iako su bile iz različitih kuća, molile su kao da su jedno srce i jedna duša. Sestrama je predavanje održao p. Zvonko Martić OCD koji je govorio na temu „Liturgija koja preobražava.“ Naglasio je kako se danas u govoru o Bogu izgubio pojam straha i strahopoštovanja, a prevladava govor o Bogu koji je milosrđe i ljubav. Smatra da nedostatak straha Božjega može dovesti do toga da svoju vjeru živimo površno i mlako. Može nam se dogoditi da izbjegavamo žrtvu, da gledamo više na to što će drugi reći o nama, nego da se pitamo što Bog traži od nas. Upadamo tako i u osrednjest kada dajemo od sebe samo onoliko koliko je nužno. Život bez odlučnosti i bez entuzijazma često je obilježje mlakosti. Pater Zvonko je također naglasio važnost čitanja i učenja jer naša vjera traži znanje i mora biti utemeljena na znanju. Istaknuo je važnost liturgije u našem

svakidašnjem življenju i kako nas liturgija treba preobražavati. Na koncu nas je sve potaknuo na radost. S patrom smo se zadržali u ugodnom razgovoru i nakon predavanja.

Susret starješica je završen u nedjelju svetom misom koju je predslavio mons. Tomislav Rogić, šibenski biskup. Biskup Rogić je govorio o Isusovu preobraženju na gori koje je prethodilo njegovoj muc i rekao kako smo i mi pozvani slijediti Isusa na njegovu putu. I nama je, poput Petra i Ivana, bilo dobro na susretu, i ovaj „vikend preobraženja“ će nam dati snagu u izazovima naših svakidašnjica.

s. Barbara Bagudić, OP

Duhovna obnova za sestre i djelatnike vrtića u Šibeniku

U četvrtak, 19. veljače, održana je duhovna obnova za djelatnike vrtića i sve sestre naše šibenske zajednice. Voditelj je bio fr. Petar Galić, dominikanac iz Trogira. Duhovna obnova sastojala se od predavanja, klanjanja pred Presvetim i vremena određenog za ispovijed. Fr. Petar nas je mislima iz djela sv. Ivana od Križa nastojao potaknuti i osvijestiti pravo značenje korizmenog posta i odricanja. Svima nam je to bio dobar početak korizmenog hoda!

s. Rahela Rukavina, OP

Dramska družina „Blažena Ozana“ gostovala na Krku

Dramska družina „Blažena Ozana“ Župe Krista Kralja iz Zagreba boravila je 6. i 7. lipnja na otoku Krku, u danima kada grad Krk svečano slavi Dan grada i blagdan svoga nebeskog zaštitnika, sv. Kvirina.

U subotu su djeca najprije posjetila Vrbnik, jedan od najstarijih i najljepših gradića na otoku Krku, poznat po svojoj bogatoj glagoljaškoj baštini, uskim kamenim ulicama i stoljetnoj tradiciji.

Nakon posjeta Vrbniku, družina se uputila u grad Krk, gdje je u katedrali sudjelovala na sve-toj misi, a potom bila i na koncertu dječjeg zbora „Kapljice.“

U nedjelju su djeca aktivno sudjelovala na svečanom euharistijskom slavlju koje je predstavio krčki biskup mons. Ivica Petanjak. Nakon svete mise izvela su igrokaz „Cvijeće pod križem: život svete Katarine de Ricci“, približivši okupljenima život ove velike dominikanske svetice i mističarke. Nakon igrokaza uslijedilo je i zaslužen kupanje, kojem su se djeca posebno razveselila.

Osim bogatog duhovnog i kulturnog programa, djeca su posebno uživala u zajedničkom boravku na otoku. Svaki slobodan trenutak koristila su za igru, druženje i stvaranje novih prijateljstava, pa je ovo putovanje bilo ispunjeno radošću, smijehom i lijepim uspomenama.

Vikend u samostanu u Korčuli za djevojke koje promišljaju o redovničkom pozivu

U samostanu sv. Anđela Čuvara u Korčuli, od 10. do 12. travnja 2026. održan je vikend susret za djevojke koje promišljaju o redovničkom pozivu. Tri mlade djevojke s nama su podijelile naše zajedničke molitvene točke, objede i rekreaciju. U petak je njihov vikend suživot započeto klanjanjem pred Presvetim Oltarskim Sakramentom, a kroz subotu i nedjelju imale su dva predavanja o fazama u procesu razlučivanja životnog poziva, priliku za osobni razgovor i druženje s najmlađim sestrama uz šetnju kroz lijepu korčulansku prirodu. U svome tome sestre u samostanu su im pružile podršku i osmijeh, toplu riječ i majčinsku brigu, a najmlađe sestre u formaciji pružile su im, njima najbliže, iskustvo kako danas odgovoriti radosno i

odlučno Bogu na služenje u redovništvu! Bogu hvala na još jednom susretu i milosti otvaranja vrata djevojkama. Mi sijemo, Gospodin daje da raste. Pratimo ih svojom molitvom!

Održane duhovne vježbe za sestre u Krasnom

Od 21. do 26. lipnja 2026. u Svetišću Gospe od Krasnog (Lika) održane su duhovne vježbe za naše sestre. Na duhovnim vježbama sudjelovalo je dvadeset sestara iz većine naših zajednica, a vodio ih je fr. Mislav Peček, dominikanac. Tema duhovnih vježbi bila je euharistija. Duhovnik se u svakodnevnim predavanjima usredotočio na to najveće otajstvo u kojem nam se Isus daruje bez zadržke. Euharistiju

je tumačio na temelju himna *Adoro te devote* (Klanjam ti se smjerno), uspoređujući latinski tekst, pjesnički prijevod na hrvatski jezik i doslovan prijevod, koji je najsličniji izvorniku. U to je veliko otajstvo uvodio sestre tumačeći misli sv. Tome Akvinskog, sv. Katarine Sijenske, crkvenih otaca i kroz druge bogate crkvene tradicije. Tijekom duhovnih vježbi je podsjetio sestre i na važnost zavjeta koje su položile Bogu.

Pri tom je stavio snažan naglasak na **zaručništvo**. Svaka je, naime, sestra zaručnica Kristova. To je nešto što Crkva naglašava od prvih vremena i uzima ozbiljno.

Ovo su bile prave dominikanske duhovne vježbe, koje su sestre podsjetile na bogatu duhovnost koju imamo, na misli koje nam je sv. Toma ostavio u baštini.

Kako bi sestre što više uronile u razmatranje otajstva euharistije, pater Mislav je izložio svaki dan, ujutro i navečer, Presveti Oltarski Sakrament.

Sve je to povezivao s mislima evanđeoskog teksta dotičnog dana. Poseban je dojam ostavilo razmatranje o Isusovu govoru na gori, s obzirom da su i sestre izabrale svoje povlačenje u duhovne vježbe na goru, u Krasnom, u okrilju i srcu Velebita.

Bilo je prostora za razgovor s duhovnikom, ako je koja željela, a također i za poslijepodnevnu šetnju, u šutnji i sabranosti.

Prekrasni šumski ambijent, prilično podnosive temperature, priroda koja progovara o svome Stvoritelju, dobri domaćini koji su sestre svaki dan iznenadili novom kulinarskom kreativnošću, nudeći pravu okrijepu za tijelo – sve je to, uz vrhunska predavanja patra Mislava, bila prigoda za uzdignuće duha iznad naših svakodnevnih briga i poslova. Želimo vjerovati da je svaka sudionica duhovnih vježbi to znala iskoristiti.

(Svetište Majke Božje od Krasna je hrvatsko katoličko marijansko svetište u selu Krasno na obroncima Velebita u okolici Senja. Svetište Majke Božje od Krasna iz 18. stoljeća, izgrađeno je na temeljima jedne srednjovjekovne crkvice)

Gospa raskrilila ruke nad samostanom i vrtićem

Dugo smo čekali da se ‘pojavi’ Gospa ispred vrtića *Bl. Hozana*, odnosno ispred ulaza u samostan iz Bosutske strane (Trg kard. Šepera 2). I, evo je, stigla je napokon zahvaljujući s. Ivanki Osredk koja joj je najprije pripremila teren, a onda i nabavila koji joj se najviše svidio. Čim je postavljen osvojio je simpatije svih prolaznika koji se rado zastave i pomole se ili barem učine znak križa. Sada svi mogu biti još sigurniji da će Gospa

čuvati djecu, roditelje, ‘tete’, vjernike koji dolaze u našu kapelu, ali napose sve sestre koje joj danomice šapuću; *Marijo, bez grijeha začeta, moli za nas koji se k tebi utječemo*, a isto tako *Pogledaj nas Majko svojim okom blagim pa nas blagoslovi svojim Sinkom dragim*. Neka tako bude, dovijeka.

Kip je blagoslovio u srijedu 27. svibnja 2026., župni vikar vlč. Milan Dančuo, nakon misnog slavlja.

Intervju s. Ane Begić za Glas Koncila

Naša sestra, dr. sc. s. Ana Begić, u razgovoru za *Glas Koncila* upozorava na opasnosti suvremenih ideologija koje čovjeka stavljaju „iznad Boga“ te ističe važnost vraćanja Božjemu redosljedu u životu. Cijeli intervju može se pročitati na sljedećem linku: [MORALNA TEOLOGINJA IZV. PROF. DR. MARTINA S. ANA BEGIĆ](#) *S novim ideologijama čovjek pada pred starom kušnjom – biti bog ispred Boga*

Oproštaj i zahvala s. Mileni u Virju i premještaj u Zagreb

U nedjelju 1. veljače 2026. pročitao je u zajednici dekret s. Mileni Filipović kojim se ona, iz Virja, pridružuje zajednici samostana Bl. Ozane u Zagrebu.

Nakon godinu i dva mjeseca, završila je, naime, svoju službu u župi u Virju, gdje je bila je uključena u život župne zajednice. Tu je svojim radom i prisutnošću dala vrijedan doprinos. Župna zajednica zahvaljuje sestri Mileni na njezinu služenju te joj želi Božji blagoslov u daljnjem poslanju. Članica župnog zbora, Irena Tišljar, izrazila joj je zahvalnost pismenim putem.

Zahvala s. Mileni

*Više od 80 godina u našem „lepom belom Virju“ žive i djeluju sestre dominikanke, vjerne svome geslu: **BOGU NA SLAVU, REDU NA PONOS, NARODU NA KORIST.** Svojom molitvom, predanim radom i tihim služenjem ostavile su dubok trag u životu naše župe.*

U tom duhu svoje je poslanje među nama vršila i sestra Milena Filipović, koja je dva puta služila u našoj župi u Virju. Njezina prisutnost bila je jednostavna, ali snažna – ispunjena molitvom, dobrotom i vedrinom koju je nesebično dijelila sa svima kroz svoj rad. Sestra Milena bila je uvijek nasmijana, blaga i pristupačna, spremna na

razgovor i lijepu riječ. Svojom vedrinom unosila je radost u svakodnevicu. Uvijek je znala kako ohrabriti i kako u malim stvarima pronaći ono najvažnije; vjeru i radost Božje riječi!

U božićnom vremenu, kada se osobito osjeća toplina zajedništva i radost zbog Isusova dolaska, s posebnom zahvalnošću prisjećamo se njezina služenja. Upravo je takvom jednostavnošću, radošću i otvorenim srcem svjedočila vjeru i ljepotu redovničkog poziva.

Zahvaljujemo sestri Mileni na svemu što je darovala našoj župi – na molitvama, osmijehu, toplini i radu. Neka je i dalje prati Božji blagoslov, mir i radost, a zagovor blažene Ozane Kotske, svetoga Dominika i svetoga Martina, zaštitnika naše župe, neka joj budu snaga i oslonac. S ljubavlju i zahvalnošću nosit ćemo je u svojim mislima i molitvama, radosni što je bila dio naše župne zajednice i što je svojim životom svjedočila vjeru kroz dobrotu služenja.

Neka je Gospodin prati na svakom koraku, a mi joj od srca zahvaljujemo za svu dobrotu, vedrinu i ljubav koju je ostavila u našoj župi.

Irena Tišljar, članica župnog zbora

Draga časna Milena,

Od srca Vam se zahvaljujemo za sve što ste učinili za našu župu. Hvala Vam za Vašu dobrotu, strpljenje, svaku toplu riječ i primjer vjere koju ste nam davali. Iako nam je žao što odlazite, želimo Vam puno mira, sreće i Božjeg blagoslova u novoj župi. Neka vas Gospodin čuva i vodi na svakom koraku. U našim ćete mislima

i molitvama ostati i dalje. Bilo nam je lijepo imati Vas među nama.

S ljubavlju, vaši dragi „Martinci“ (mladi)

(slijedili su potpisi: *Iva, Marta, Ana, Leon, Marija Pada, Benedikt, Lea Katrin, Katarina, Magdalena, Nina. Ivano, Lana, Klara, Mia, Marko, Marija*)

Proslavljen blagdan Gospe Fatimske na splitskim Škrapama

Vjernici Župe Prečistog Srca Marijina na splitskim Škrapama proslavili su u srijedu, 13. svibnja, blagdan Gospe Fatimske, izvijestio je Tiskovni ured Splitsko-makarske nadbiskupije.

Središnje euharistijsko slavlje u kapelici samostana sv. Katarine Sijenske predvodio je misionar u Ugandi don Jakoslav Banić u koncelecijaciji sa župnikom don Ivanom Zovkom, te nekadašnjim župnim vikarom te župe don Darijom Čorićem.

U propovijedi don Jakoslav je vjernike pozvao na dublji i iskreniji odnos s Blaženom Djevicom Marijom, osobito kroz poruke Gospe Fatimske. Podsjetio je na događaje iz 1917. kada se Gospa ukazala malim pastirima u Fatimi, donoseći čovječanstvu poziv na obraćenje, molitvu, pokoru i mir.

Istaknuo je da fatimska poruka nije ostala samo povijesni događaj, nego trajni poziv svakom čovjeku da se vrati Bogu i ponovno otkrije snagu vjere u svakodnevici. Govoreći iz vlastitog misionarskog iskustva u Ugandi, don Jakoslav je posvjedočio kako jednostavna i iskrena pobožnost prema Mariji donosi nadu i snagu ljudima koji žive u teškim životnim okolnostima.

Naglasio je važnost molitve krunice u obiteljima, istaknuvši da upravo zajednička molitva okuplja, liječi i učvršćuje obiteljske odnose. Potaknuo je vjernike da ne dopuste da ih svakodnevne brige udalje od Boga, nego da poput fatimske djece imaju otvoreno srce za Božji glas i povjerenje u Marijinu zaštitu.

Na kraju propovijedi podsjetio je da je Gospa u Fatimi pozivala na mir — ne samo mir među narodima, nego i mir u ljudskom srcu. „Današnjem čovjeku možda više nego ikada treba tišina, molitva i povjerenje u Boga“, istaknuo je propovjednik, pozvavši okupljene da budu nositelji nade i Kristova svjetla u svojim obiteljima i sredinama.

Prije završetka slavlja župnik don Ivan zahvalio je don Jakoslavu na predvođenju euharistijskog slavlja i upućenim riječima ohrabrenja. Na kraju mise don Jakoslav je pred likom Gospe

Fatimske izmolio posvetnu molitvu, nakon čega je upalio svijeću na uskrсноj svijeći te Kristovo svjetlo prenio okupljenim vjernicima.

S upaljenim svijećama u rukama vjernici su se potom uputili u procesiju ulicama Škrapa, moleći i pjevajući marijanske pjesme dok su nosili kip Gospe Fatimske. Liturgijsko pjevanje vodio je mješoviti župni zbor pod ravnanjem s. Pavle Negovec. Po završetku procesije don Jakoslav je uputio završnu riječ i udijelio blagoslov okupljenom narodu.

Župljani su se za svetkovinu svoje nebeske zaštitnice pripremali trodnevnicom koju su predvodili don Mislav Šaškor i don Ivan Marić. Prvog dana trodnevnice, prigodom Majčina dana, župni dječji zbor „Biseri“ održao je koncert posvećen svim majkama, izvijestio je Tiskovni ured Splitsko-makarske nadbiskupije. (IKA)

Susret europskih promicatelja Pravde i Mira Dominikanskog reda u Zagrebu

Od 8. do 12. lipnja u Zagrebu je održan godišnji susret europskih promicatelja Pravde i Mira dominikanskog reda. Ovogodišnji domaćin bila je Hrvatska dominikanska provincija Naviještenja Blažene djevice Marije, a sudionici su bili smješteni u centralnome samostanu Svete

Krunice na Maksimiru u Zagrebu. Susret je okupio predstavnike iz više europskih zemalja, Francuske, Njemačke, Engleske, Italije, Malte, Portugala i drugih, kao i generalnog promicatelja Reda za Pravdu i Mir te stalnog delegata u Ujedinjenim narodima u Ženevi, fr. Aniedija Okurea.

Cilj susreta bio je razmjena iskustava, predstavljanje aktualnih projekata i zajedničko promišljanje o izazovima s kojima se Europa i svijet suočavaju. Sudionici su tijekom nekoliko dana razgovarali o temama koje obilježavaju suvremeni društveni i politički kontekst: ratovima u Ukrajini i na Bliskom istoku, migracijama, porastu autoritarnih režima, ugrožavanju ljudskih prava te ulozi Crkve u promicanju mira i dijaloga.

Fr. Okure je u svom obraćanju istaknuo kako je zadaća dominikanaca „prepoznati gdje je potrebno potaknuti djelovanje u korist pravde i mira te omogućiti ljudima da se zauzimaju za dostojanstvo svakog čovjeka“. Naglasio je i važnost suradnje između provincija, jer se izazovi s kojima se susreću često prelijevaju preko nacionalnih granica.

Posjet Hrvatskoj biskupskoj konferenciji

Tijekom boravka u Zagrebu sudionici su posjetili i sjedište Hrvatske biskupske konferencije. Srdačno su ih primili predstavnici HBK pod vodstvom profesora i tajnika Komisije HBK »Iustitia et Pax« mons. Vladimira Dugalića. Prijatno ih je iznenadilo i prisutstvo naše dominikanske sestre dr. Ane Begić, koja je prva redovnica i dominikanka u toj komisiji. Ondje su razgovarali o ulozi Crkve u društvu, o pastoralnim izazovima te o mogućnostima suradnje na europskoj razini. Fr. Okure je pritom izrazio zadovoljstvo vitalnošću Crkve u Hrvatskoj, istaknuvši kako je porast broja vjernika na nedjeljnim misama rijetka pojava u zapadnom svijetu.

Izvješća o radu i predstavljanje projekata

Središnji dio susreta bio je posvećen predstavljanju izvješća o radu nacionalnih promicatelja. Svaka je provincija iznijela pregled svojih aktivnosti, izazova i planova. Nakon toga uslijedila su dva važna predstavljanja:

Pistoia projekt – međunarodna dominikanska inicijativa usmjerena na promicanje ljudskih prava, edukaciju i socijalnu uključenost. Projekt povezuje više europskih provincija i

služi kao primjer uspješne suradnje na području pravde i mira. Isto tako služi kao i uspješan primjer rješavanja problematike upotrebe praznih samostana našeg reda, gdje se može puno toga postići a ne samo zatvarati.

Rad europskih sestara za Pravdu i Mir – dominikanske sestre iz različitih zemalja predstavile su svoj angažman, osobito u radu s migrantima, borbi protiv trgovanja ljudima te u promicanju ekološke osviještenosti. Njihovo djelovanje pokazuje koliko je široko i raznoliko područje dominikanskog poslanja.

Ove prezentacije potaknule su raspravu o tome kako dominikanska obitelj može još snažnije odgovoriti na potrebe suvremenog društva, osobito u kontekstu zaštite ranjivih skupina i promicanja kulture dijaloga.

Zajednički dokument – Komisija promicatelja je donijela zajedničku izjavu usmjerenu na zaštitu prava najugroženijih – žena koja stradavaju u konfliktu u Ukrajini. Slično kao u domovinske ratu, gdje je bilo između 500.000 izbjeglica 250.000 žena silovanih, to se isto događa i sada u Ukrajini, gdje su žene sistematski silovane i seksualno zlostavljane. Dokument će biti poslije redakcije objavljen i na službenim stranicama Reda.

Duh zajedništva i budući koraci

Susret je protekao u ozračju bratstva, molitve i zajedničkog promišljanja. Sudionici su naglasili važnost redovitih okupljanja koja omogućuju koordinaciju europskih inicijativa, ali i međusobnu podršku u pastoralnim i društvenim izazovima.

Dominikanski red, koji već stoljećima brani ljudsko dostojanstvo – još od vremena škole u Salamanci – i danas želi biti glas onih koji nemaju glasa. Zagrebački susret potvrdio je da dominikanci u Europi ostaju predani tom poslanju, a Hrvatska dominikanska provincija pokazala se kao izvrstan domaćin i važan sudionik u europskoj mreži promicatelja Pravde i Mira.

KANONSKI POHOD UČITELJA REDA PROPOVJEDNIKA

Od subote 11. do nedjelje 19. travnja 2026. godine Hrvatsku je dominikansku provinciju pohodio fr. Gerard Francisco Parco Timoner III., OP, učitelj Reda propovjednika. U pratnji svojih sociusa za Europu, fr. Thomasa Brogla, OP, i fr. Pavela Syssoeva, OP, učitelj Reda obišao je sve zajednice duž Provincije – počevši od Zagreba, pa do stoljetnih dalmatinskih samostana.

Kanonski pohod tradicionalni je instrument kojim vodstvo Reda prati i podupire život braće diljem svijeta. Bratska blizina najvišeg poglavara, osobni razgovori s braćom, samostanske skupštine i zasjedanja provincijskih tijela čine ovaj pohod prigodom za vrednovanja apostolata, ali i za obnovu zajedništva unutar cijeloga Reda.

Pohod je započeo dolaskom učitelja Reda i pratnje u društvu provincijala fr. Tomislava Kraljevića iz Vilnusa, sa susreta provincijala europskih dominikanskih provincija. U nedjelju, 12. travnja, na Bijelu nedjelju (Nedjelju božanskog milosrđa), učitelj Reda predslavio je svečanu svetu misu u crkvi Kraljice Svete Krunice u Zagrebu. Zajednički ručak bio je prigoda za susret s obje zagrebačke zajednice, a poslijepodne u knjižnici „Hijacint Bošković“ i organizirano je druženje s članovima Dominikanske obitelji.

Od ponedjeljka, 13. travnja, pohod samostanima braće pomogla su Učitelju dva njegova sociusa: fr. Pavel Syssoev i fr. Thomas Brogla.

U petak 17. svibnja sudjelovali su na samostanskoj skupštini splitske i trogirске zajednice.

Kanonski pohod nije tek administrativni čin. On je, prema duhu Reda, istinski bratski susret: put učitelja i sociusa prožet je osobnim razgovorima, zajedničkim slavljem liturgije i zasjedanjima tijela provincijske uprave. Kroz tih devet dana, od Zagreba do Splita, preko Petrovča, Rijeke, dalmatinskih otoka i dubrovačkih zidina, Hrvatska dominikanska provincija je imala povlasticu ugostiti učitelja Reda i s njim zajednički razmatrati stanje, potrebe i nade svake lokalne zajednice i Provincije u cjelini.

Kanonski pohod službeno je zaključen u nedjelju 19. travnja, kad je Učitelj sa svojim suradnicima otputovao iz splitske zračne luke u Rim.

Provincijal Tomislav Kraljević na 81. obljetnici Bleiburškog križnog puta

U povodu obilježavanja 81. obljetnice Bleiburške tragedije i Križnog puta hrvatskog naroda iz svibnja 1945., u petak 15. svibnja, u župnoj crkvi sv. Petra i Pavla u Bleiburgu svečanu euharistiju slavio je provincijal Hrvatske dominikanske provincije fr. Tomislav Kraljević.

Na početku mise fr. Tomislav se obratio nazočnima riječima koje je papa Franjo često ponavljao: „Vidim Crkvu kao poljsku bolnicu nakon bitke.“ a zatim je dodao: „Crkvi je danas najpotrebnija sposobnost liječiti rane i zagrijavati srca.“

U svojoj se propovijedi fr. Tomislav najprije osvrnuo na misna čitanja toga dana, čije „riječi teško pristaju uz mjesto i trenutak u kojemu se nalazimo. Kako klicati Bogu glasom radosnim na mjestu gdje nas svaka misao vodi prema patnji? Kako govoriti glasom radosti na mjestu na kojem se prisjećamo smrti? Kako pjevati hvalu ondje gdje srce spontano šuti? Međutim, kao vjernici znamo da kršćanska radost nije površna vedrina. Ona nije zaborav boli. Ona nije bijeg od povijesti. Kršćanska radost rađa se upravo ondje gdje čovjek, unatoč patnji, zna da smrt nema posljednju riječ.“ – rekao je, te nastavio: „Zato Isus u Evanđelju govori: „Sada ste u žalosti, no ja ću vas opet vidjeti; i srce će vam se radovati, i radosti vaše nitko vam neće oduzeti.“ (Iv 16, 22). Isusova riječ upućena je svakom čovjeku u žalosti. Njegova riječ upućena je i Crkvi koja prolazi kroz mnoge kušnje. Njegova riječ upućena je obiteljima koje desetljećima nose rane brojnih nepravdi. To je riječ upućena narodu koji traži istinu o svojim mrtvima. „Sada ste žalosni.“ Isus ne niječe žalost. On je u suosjećanju priznaje, ali i dodaje: „Opet ću vas vidjeti; i srce će vam se radovati.“ U nastavku je o. Tomislav naglasio kako blajburška žrtve i žrtve križnih putova ne smijemo gledati samo prema grobovima kojih često nema, nego

i prema križu koji stoji nad svakim ljudskim stradanjem. „Križ pokazuje da Bog nije odsutan iz ljudske patnje. Bog nije hladan promatrač, Bog je u Kristu postao dionik čovjekove patnje.“ „... živimo u vremenu u kojemu se čini da su vrijednosti postale relativne. Istina se prilagođava interesima moćnih, a povijest se

istražuje kako bi se opravdala ideologija. (...) Bleiburg i križni putovi ostaju jedno od najkrvavijih poglavlja europske povijesti. Ali ono što posebno boli jest činjenica da su desetljećima mnogi morali šutjeti. Nije se smjelo govoriti. Nije se smjelo pitati. Nije se smjelo oplakivati. Žrtve nisu imale pravo ni na sjećanje. (...) Draga braćo i sestre, Krist nije ostao žrtva ljudske mržnje; svojom slobodnom ljubavlju Krist je preobrazio samu logiku zla. (...) Zato vjerujemo da je Krist bio uz svaku žrtvu Bleiburga i križnih putova. Bio je uz svakoga čovjeka koji je umirao bez suda, bez groba i bez ljudske utjehe. Bio je ondje gdje je čovjek mislio da je sve izgubljeno.“ Propovjednik je u nastavku citirao kardinala Stepinca koji je, kako kaže pjesnik Viktor Vide, rekao: „Mi nemamo neprijatelja, i njihovi mrtvi zajedno su s nama.“ „To su riječi koje može izgovoriti samo čovjek duboko urođen u Krista. To nisu riječi zaborava. To nisu riječi relativizacije. To su riječi uskrсне vjere. Kršćanin ne smije imati neprijatelja, jer Krist je umro za sve. Ali upravo zato kršćanin ne smije odustati od istine, jer bez istine nema ni pomirenja. I pjesnik Vide završava riječima: „Ja jedem kruh i plačem.“ To su suze naroda koji još traži svoje mrtve. Suze sinova i kćeri koji žele svojim pokojnicima dati dostojanstven grob i ljudski pijetet. Sanjao je Uskrs. Dan pomirenja. Dan kada će kosti ubijenih jednom biti dostojno pokopane. Dan kada će istina prestati biti opasnost. I možda upravo tu dolazimo do najdubljeg pitanja današnjega dana. Što su te

„porođajne muke“ (Iv 16, 21) o kojima govori Isus? Nisu li to upravo boli povijesti kroz koje čovječanstvo prolazi da bi naučilo razlikovati istinu od laži, ljubav od mržnje, Boga od idola moći? Čovjek pamti površno. Bog pamti s ljubavlju. U njegovu sjećanju neće se izgubiti nijedna žrtva, nijedna kost, nijedna suza, nijedna molitva majke koja je desetljećima čekala sina koji se nikada nije vratio.

Zato danas ne stojimo ovdje kao zarobljenici prošlosti. Stojimo kao ljudi nade. Kao ljudi koji vjeruju da istina i ljubav imaju posljednju riječ.

Kao ljudi koji vjeruju da uskrsnuće nije samo događaj iz prošlosti, nego obećanje budućnosti.

Neka Gospodin primi sve žrtve križnih putova u svoje milosrđe. Neka izliječi rane hrvatskog naroda. Neka nam podari hrabrost za istinu, snagu za praštanje i mudrost da gradimo mir

I neka nam svima udijeli milost da jednoga dana, u svjetlu uskrsnuća, zajedno sjednemo za stol Kraljevstva Božjega, gdje više neće biti ni mržnje, ni rata, ni smrti, nego samo vječni mir u Kristu uskrsnulome.“ – zaključio je o. Tomislav svoju propovijed u Bleiburgu.

(usp. Izvor: *ika.hkm.hr*)

Zbor „Bl. Augustin Kažotić“ u Bleiburgu i Maclju

Mješoviti župni zbor župe Kraljice svete krunice „Blaženi Augustin Kažotić“, pod vodstvom maestra fr. Bonifacija Franje, sudjelovao je 15. i 16. svibnja u obilježavanju 81. obljetnice Bleiburške tragedije i Križnog puta hrvatskog naroda pjevajući na misnim slavljinama u Bleiburgu i Maclju.

Svojim skladnim i dostojanstvenim pjevanjem zbor je pridonio molitvenom ozračju i zajedništvu vjernika koji su se okupili kako bi molitvom odali počast svim žrtvama Drugoga svjetskog rata i poraća.

U petak, 15. svibnja, zbor je pjevao na svečanom euharistijskom slavlju u župnoj crkvi sv. Petra i Pavla u Bleiburgu, koje je predslavio provincijal Hrvatske dominikanske provincije fr. Tomislav Kraljević.

Dan poslije, u subotu 16. svibnja, zbor „Blaženi Augustin Kažotić“ sudjelovao je i na misnom slavlju kod crkve Muke Isusove u Maclju koje je predvodio vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj mons. Jure Bogdan.

Na oba misna slavlja zbor je sudjelovao u molitvi za sve žrtve pjevajući uskrsni repertoar, a posebno se istaknula izvedba mise koju je skladao voditelj zbora fr. Bonifacije Franjo. Skladno zbarsko liturgijsko pjevanje bilo je izraz zajedništva, poštovanja prema žrtvama i svjedočanstvo vjere i nade u uskrsnuće.

(usp.) Ana Dagelić

Primanje u novicijat i prva obećanja pri dominikanskom laičkom bratstvu Bl. Augustina Kažotića

U nedjelju, 25. siječnja 2026. godine, pod misnim slavljem u 11.30 sati, u samostanskoj i župnoj crkvi četvero kandidata pripušteno je u novicijat Dominikanskoga laičkog bratstva bl. Augustina Kažotića: Mario Blažević, Marica Ljubas, Dragan Georgievski i Dragica Jambrošić postali su novaci Bratstva. U istoj prigodi, brat Josip Martin Đerek dao je prva, trogodišnja, obećanja života u Dominikanskoj obitelji.

Svetu misu i obrede predslavio je duhovnik Bratstva i župnik fr. Mario Ilija Udovičić. U homiliji je istaknuo vrijednost lijepe riječi nasuprot stalnog prigovarivanja te zahvalnosti za zajedništvo u okrilju Crkve, posebno se osvrnuvši na postojanost jednog od kandidata, Dragana, koji se Bratstvu pridružio iz daleke Makedonije.

Novaci su u ispunjenoj crkvi izrekli svoju privolu da nastave formaciju u Bratstvu, a brat Josip Martin je pred duhovnikom dao obećanje da će u naredne tri godine živjeti prema Pravilu laičkih bratstava svetog Dominika. Misno slavlje završeno je molitvom svečanog blagoslova i himnom svetom Dominiku Divne l'nade. Liturgijsko pjevanje predvodili su članovi župnog zbora Sveti Dominik i članovi zbora krizmanika, uz orguljsku pratnju voditeljice zborova Marine Novine.

Laičko bratstvo blaženog Augustina Kažotića djeluje pri istoimenom dominikanskom samostanu na Peščenici od 2014. godine. Broji petnaestak članova koji na laicima prikladan način.

žive geslo Reda propovjednika „Contemplare et contemplata aliis tradere – Razmatrati i dati drugima plodove svog razmatranja.“ Život u Bratstvu karakteriziraju svakodnevna molitva krunice i Časoslova, misa te zajednički molitveni i formacijski susreti pri čemu, uz asistenciju duhovnika, produbljujemo svoje zajedništvo i pronalazimo načine da u osobnom životu nasljedujemo svijetli primjer svetog oca Dominika.

Bratstvo je otvoreno za sve punoljetne vjernike koji žive sakramentalno i žele živjeti u karizmi zajedništva, studija, molitve i apostolata.

*Mara Jelinić, priora laičkog bratstva
Bl. Augustina Kažotića*

Dominikanci bilježe nagli porast obraćenja odraslih

Dominikanci u SAD-u i Ujedinjenom Kraljevstvu izvještavaju o zamjetnom porastu broja odraslih koji traže i pripremaju se na sakrament krštenja.

San Francisco: „Tiho proljeće vjere“

Taj je trend posebno izražen u San Franciscu. U župi sv. Dominika gotovo 100 osoba ove će godine primiti sakramente kršćanske inicijacije. Fr. Michael Hurley OP opisuje kako muškarci i žene, mnogi od njih mladi, dolaze tražeći smisao mimo duha ovog svijeta. U dobu koje je politiku pretvorilo u religiju, Crkva nudi nešto duboko ljudsko i božansko. Mnoge prvo privuče dojam, a ostaju jer taj prvi susret postaje susret s Kristom i zajednicom vjernika koja ozbiljno teži svetosti.

Velika Britanija: Iznenadujući preokret

Fr. Toby Lees OP iz Radio Maria England kaže da je preokret toliko značajan da je iznenadila i one koji su očekivali skoro institucionalno urušavanje Crkve, kao u Njemačkoj. Mnogi mladi, osobito muškarci, dolaze u kontakt s teologijom i duhovnošću sv. Tome Akvinskog preko podcasta na internetu i zatim traže kontakt s Redom. Dominikanske aktivnosti za mlade procvjetale su i ti ga mladi nadahnjuju. Lees ne umanjuje poteškoće – župe i katoličke škole se

i dalje zatvaraju – no uz to postoji sve veći broj ljudi koji žele svjedočiti vjeru.

New York: „Žetva je spremna“

U crkvi sv. Vinka Fererskog, u New Yorku, 59 osoba primilo je sakramente kršćanske inicijacije na Vazmenom bdijenju, a o Duhovima još 18. Taj trenutak opisuje fr. Peter Martyr Yungwirth OP riječima: „Žetva je spremna! Predivno je vidjeti što Gospodin čini i kako ljude dovodi k nama.“ Fr. Cyril Stola OP, prisjećajući se jedne žene koja je „zaplakala primajući Euharistiju“, vidi sve veći broj obraćenja kao znak da Evanđelje ne privlači samo znatiželjne.

U sveučilišnom pastoralnom centru u Bloomingtonu 75 studenata primilo je krštenja ovog Uskrsa. Zbog pojačanog interesa su morali uvesti kontinuirani model formacije i katekumenata. **U crkvi sv. Josipa. u Greenwich Villageu.** 88 osoba primilo je ove godine sakramente inicijacije. Fr. Jonah Teller OP kaže da mladi odrasli ne traže samo nauk, nego i oblik života obilježen prijateljstvom, svrhom i štovanjem.

U svim tim dominikanskim zajednicama pojavljuju se iste nade: mladi odrasli koji traže stabilnu istinu, liturgijsku ljepotu i zajednicu usmjerenu prema svetosti. Ove priče o milosti i obnovi jasan su i ohrabrujući znak da tiho proljeće vjere već cvjeta.

‘SUHI PETAK’ U SVETIŠTU SV. KRIŽA NA ČIOVU

U dominikanskom samostanu i svetištu svetoga Križa u Arbaniji na otoku Čiovu kod Trogira, 15. svibnja 2026. proslavljena je svetkovina „Suhog petka“. Jedinstveni blagdan u svijetu, a slavi se samo na Čiovu.

Misno slavlje u 11:00 sati na sam Suhi petak slavio je fr. Jozo Čirko OP, župnik župe Svetog križa Žedno-Arbanija na Čiovu, a svečano euharistijsko slavlje u 18:00 sati predvodio je

socius provincijala Hrvatske dominikanske provincije, fr. Anto Bobaš OP.

(Propovijed na Suhi petak možete pročitati ovdje: Odluka pred Križem – fr. Anto Bobaš OP)

Nakon završetka euharistijskog slavlja, uslijedio je jedinstveni i dirljivi obred blagoslova vode i pamuka te sušenja svetih rana čudotvornog raspela, iz kojih je na Veliku subotu, 1. travnja 1600. godine potekla presveta krv. Odatle i dolazi naziv ovoga blagdana – Suhi petak – blagdan na koji se suše Isusove svete rane, prvi petak nakon Uzašašća. Nakon molitve i sušenja Kristovih rana na raspelu, vjernici su ponijeli svojim domovima blagoslovljenu vodu i blagoslovljeni pamuk.

Samostan svetog Križa osnovao je 1432. trogirski dominikanac fr. Nikola Milinović, koji je bio njegov prvi prior, a umro je na glasu svetosti 1451. godine. Njegovo je tijelo najprije

pokopano na ulazu u crkvu, a zatim 1932., prigodom 500. obljetnice utemeljenja samostana, preneseno u samostansku crkvu, a na nadgrobnu ploču uklesano „Blaženi Nikola Milinović“.

Nakon što je iz rana Kristovih prokapala krv 1600. godine, samostan sv. Križa postao je jednim od najznačajnijih svetišta tadašnje dominikanske provincije. Pape su svetište obdarile mnogobrojnim oprostima. U svetištu se čuva veliki broj zavjetnih darova, pločica i slika o čudesima i uslišanjima.

Samostan je dva puta stradao u požaru, 1928. i 2024. godine. No požar se nije proširio na crkvu, u kojoj je čudotvorno raspelo. Ovogodišnje hodočašće svetištu svetog Križa na Čiovu bilo je naznaka obnove samostana, ali i obnove svetišta kao važnoga hodočasničkog mjesta Hrvatske dominikanske provincije.

(www.dominikanci.hr)

ZLATNA MISA FR. MATE BOŠNJAKA OP

Uozračju zahvalnosti i radosti, u nedjelju, 21. lipnja, u crkvi Bl. Augustina Kažotića na Peščenici je svečano proslavljena Zlatna misa p. Mate Bošnjaka – Mede, koji je zahvalio Gospodinu za pedeset godina vjernoga svećeničkog služenja.

Pater Mato svojim je predanim pastoralnim djelovanjem ostavio dubok i neizbrisiv trag u životu naše župne zajednice. Mnogi ga se i danas s radošću sjećaju kao revnog propovjednika, zauzetog ispovjednika i mudrog duhovnog pratitelja.

Svečano euharistijsko slavlje svojim je pjevanjem uzveličao zbor koji je nekada djelovao u kapelici u Ludinskoj, koji je okupio voditelj zbora Slavko Nedić. Njihovo pjevanje probudilo je brojne uspomene i dodatno obogatilo ovo zahvalno slavlje. Propovijedao je fr. Anto Gavrić, koji je u nadahnutoj homiliji izdvojio zanimljive i značajne trenutke iz života slavljenika, osobito iz njegova bogatog pastoralnog djelovanja te službe provincijala. Istaknuo je pritom vjernost p. Mate njegovu redovničkom i svećeničkom

pozivu, kao i njegovu predanost naviještanju Evanđelja. Na kraju svete mise okupljenima se obratio župnik fr. Mario Ilija Udovičić, koji je uputio riječi zahvale slavljeniku te ukratko podijelio s vjernicima trenutak njihova prvog susreta i upoznavanja. Svoje čestitke uputio je i fr. Nikola Mioč, koji je podsjetio kako je upravo on prije pedeset godina propovijedao na mladoj misi p. Mate u njegovoj rodnoj župi. Na koncu se okupljenima obratio i provincijal fr. Tomislav Kraljević, koji je u ime Hrvatske dominikanske provincije zahvalio p. Mati za sve godine

vjernoga služenja Bogu, hrvatskom narodu i Redu, ističući njegovo nesebično predanje i svjedočanstvo redovničkog života.

Poseban i dirljiv trenutak slavlja uslijedio je nakon provincijalova govora, kada je zbor pripremio iznenađenje za slavljenika. Naime, članovi zbora otpjevali su pjesmu posvećenu p. Mati, koja govori o njegovu životu, pastoralnom djelovanju i predanom služenju Crkvi

i Redu. Izvedba ove pjesme duboko je ganula slavljenika, ali i sve okupljene vjernike koji su je popratili velikim pljeskom.

Nakon završetka liturgijskoga slavlja, druženje je nastavljeno u samostanskim dvoranama, gdje su svi okupljeni bili pozvani na zajednički objed i nastavak slavlja u radosnom i bratskom ozračju.

(www.dominikanci.hr)

18. Dani hrvatskih svetaca i blaženika u Križevcima

U Križevcima su od četvrtka 28. do nedjelje 31. svibnja 2026. održani 18. Dani hrvatskih svetaca i blaženika, u organizaciji Tanje Baran predsjednice Udruge za promicanje znamenitih Križevčana „dr. Stjepan Kranjčić“. Pretprogramom i misnim slavljem ove su godine bili tematizirani: bl. Drinske mučenice, bl. Oton iz Pule, sluga Božji fra Celestin Tomić i sv. Marko Križevčanin. Kulturni dio programa sastojao se od likovne izložbe, izložbe knjiga, okrugloga stola i glazbenih sadržaja.

Prvi dan je bio posvećen bl. Drinskim mučenicama, uz 85. obljetnicu njihove smrti i 15. godine beatifikacije. Molitveni, književni i glazbeni program njima u čast izvele su sestre Kćeri Božje ljubavi uz voditeljicu vicepostulatoricu bl. Drinskih mučenica dr. sc. o. Ozanu Krajačić. Misno je slavlje predvodio kardinal Vinko Puljić, vrhbosanski nadbiskup u miru.

U ime predsjednika Hrvatskoga sabora sudjelovala je saborska zastupnica Marijana Petir.

Drugi dan manifestacije, petak 29. svibnja, bio je posvećen bl. Otonu iz Pule, uz 785. obljetnicu njegove smrti. Uvodni program blaženiku u čast u crkvi sv. Ane izvela je prof. dr. sc. Rita Scotti Jurić sa Sveučilišta Jurja Dobrile u Puli.

Trećega dana, u subotu 30. svibnja, program je bio posvećen sluzi Božjem franjevcu konventualcu fra Celestinu Tomiću, uoči otvorenja njegove kauze za proglašenje blaženim. Pretprogram je izveo vicepostulator fra Zlatko Vlahek.

Posljednjega četvrtoga dana manifestacije, u nedjelju 31. svibnja, program je bio posvećen domaćem sinu, sv. Marku Križevčaninu. Molitveni, književni i glazbeni program njemu u čast izveo je zbor mladih križevačkih župa „Crisinus“.

U križevačkoj Gradskoj galeriji otvorena je izložbe „Hrvatski sveci i blaženici u našem narodu“ akademskog slikara Marijana Jakubina. U ime domaćina Tanja Baran kao predsjednica Udruge za promicanje znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić“ uvodno je istaknula da je ponosna što su Dani hrvatskih svetaca i blaženika postali punoljetni, što 18. godinu zaredom iz Križevaca kreće novi izložbeni ciklus likovnih prikaza hrvatskih duhovnih velikana, koji će predvoditi akademski slikar Marijan Jakubin.

Prošlogodišnja izložba Tihomira Lončara još putuje Hrvatskom, te je 8. svibnja 2026. bila postavljena u Brestovcu Orehovičkom.

Voditelj izložbenoga ciklusa „Hrvatski sveci i blaženici u našem narodu“ mons. Antun Sente ml. naglasio je da novi susreti uvijek pružaju nove poticaje, a osobito su ti susreti dojmljivi u manjim hrvatskim sredinama. Prisjetio se s tim u svezi mnogih bogatih trenutaka koji su se ostvarili zahvaljujući susretima vjernika s portretima svetaca tijekom putovanja izložaba po Hrvatskoj, te je izrazio zadovoljstvo što se hrvatski duhovni velikani intenzivnije ugrađuju u bilo hrvatskoga čovjeka.

(usp. Tanja Baran)

DJELATNOSTI NAŠIH DJEČJIH VRTIĆA

PROSLAVA 10 GODIŠNJEG DJELOVANJA DV „Blažena Hozana“ U ŠIBENIKU

Jubilarna deset godišnjica djelovanja DV Bl. Hozana u Šibeniku svečano je proslavljena posebnim programom od 20. do 27. travnja, što je ujedno prethodilo Danu vrtića na blagdan bl. Ozane 27. travnja. Program je započeo u ponedjeljak 20. travnja **otvorenje izložbe** „Blažena Ozana očima djeteta“ u dvorani Civitas Sacra. **Drugi dan** proslave, u utorak 21. travnja održao je dr. Ivan Armanda zanimljiv povijesni pregled sestara dominikanki u Šibeniku, pod naslovom „Dominikanke u Šibeniku“. **Treći dan**, u četvrtak 23. travnja bila je priredba i koncert duhovne glazbe – Ivan Pavao II. **Četvrti dan**, u petak 24. travnja priređeni su Dani otvorenih vrata vrtića. **Peti, zaključni dio** proslave bila je svečana sveta misa u katedrali sv. Jakova, koju je predvodio šibenski biskup Tomislav Rogić.

Prvi dan: Održana izložba „Bl. Hozana očima djeteta“

U prezentacijskom centru šibenske katedrale Civitas Sacra, 20. travnja 2021., u 17.15 sati u dvorani ispunjenoj djecom, roditeljima, nastavnicima i odgojiteljicama započeli smo proslavu 10 godina rada vrtića bl. Hozane Kotorske u Šibeniku, otvorenjem izložbe dječjih radova na temu „Bl. Hozana očima djeteta“.

U likovnom natječaju sudjelovala su vrtićka djeca, djeca nižih i viših razreda osnovnih škola. Pristiglo je sedamdesetak radova. Svi radovi su izloženi i mogu se vidjeti do 28. travnja. Najbolje dječje radove, njih 14, ranije je odabrala komisija a svi su večeras bili nagrađeni.

Na početku sve prisutne pozdravila je s. Rahe-la Rukavina, voditeljica vrtića, istaknuvši u svom govoru kako su sva djeca koja su sudjelovala u likovnom natječaju povod za večerašnje okupljanje, jer bez njihovog truda i nastalih predivnih radova ne bi izložba bila moguća. Zahvalila je svima koji su sudjelovali u natječaju.

Prije same dodjele nagrada svi zajedno pogledali smo snimku mjuzikla „Put do Boga“ u izvedbi djece našeg vrtića od prije 5 godina, a uvježbala ih je odgojiteljica Cvita Gašpić.

Nakon mjuzikla uslijedila je dodjela nagrada i priznanja za najbolja dječja ostvarenja. Sva prisutna djeca dobila su na dar novu slikovnicu o Bl. Hozani, sličicu s molitvama Bl. Hozani i poneki slatkiš. Zatim je uslijedilo razgledavanje izložbe dječjih radova. Moralo se čekati u redu da bi se moglo ući i razgledati radove!

Drugi dan: Predavanje dr. sc. I. Armande „Dominikanke i Šibenik – zajedno od 15. stoljeća“

Predavanje dr. sc. Ivana Armande održano je 21. travnja u Interpretacijskom centru Civitas Sacra u Šibeniku, povodom obilježavanja 10 godina djelovanja vrtića Blažena Hozana Šibenik. Na samom početku programa vrtićanci su otpjevali prigodnu pjesmu, čime su svečano otvorili događaj. Nakon toga okupljenima se obratila

časna majka, koja je u svom govoru istaknula važnost odgoja u duhu kršćanskih vrijednosti, usporedila s djetetom od 10 godina te zahvalila svima koji su sudjelovali u radu i razvoju vrtića kroz proteklih deset godina. Predavač je istaknuo dolazak dominikanki u grad, njihovu važnu ulogu u odgoju i obrazovanju djevojaka te njihov doprinos duhovnom i kulturnom životu zajednice. Kroz povijesni pregled prikazano je kako su se dominikanke prilagođavale različitim društvenim i političkim okolnostima, ali su pritom zadržale kontinuitet djelovanja, osobito u području odgoja i očuvanja vjerskog identiteta. Poseban naglasak stavljen je na povezanost njihove tradicije s današnjim radom vrtića, koji nastavlja odgojne i vrijednosne principe dominikanske baštine. Saznali smo da su postojala čak dva dominikanska vrtića u prvoj polovici 20 stoljeća.

Zaključno, predavanje je pokazalo kako višestoljetna prisutnost dominikanki u Šibeniku i danas ima konkretan odjek u suvremenim odgojno-obrazovnim ustanovama poput vrtića Blažena Hozana. Nakon toga se prisutnima obratila voditeljica vrtića s. Rahela i između ostalog posebno se zahvalila biskupu Anti Ivasu bez čije inicijative ne bi bili tu gdje jesu.

Treći dan: Priredba i koncert

Četvrti dan: Dani otvorenih vrata vrtića

Peti dan: Svečana sveta misa u šibenskoj katedrali

Deset godina djelovanja Dječjeg vrtića *Blažena Hozana* sestara dominikanki, obilježeno je proteklih dana u Šibeniku. Vrhunac proslave bilo je svečano misno slavlje u katedrali sv. Jakova, koje je u ponedjeljak, 27. travnja, predvodio šibenski biskup mons. Tomislav Rogić.

Na slavlju su sudjelovala djeca koja pohađaju vrtić, njihove odgojiteljice, sestre dominikanke i roditelji. Proslava je bila prigoda za zahvalu Bogu za proteklo desetljeće rada, odgoja, rasta i zajedništva u ustanovi koja od svoga početka nastoji povezivati ljudsku mudrost, kršćanski odgoj i evanđeoske vrijednosti.

U homiliji je biskup Rogić podsjetio na molitvu izrečenu prije deset godina, prigodom otvaranja vrtića, kada je zazvan Božji blagoslov na novi dječji vrtić „Ozana“ da bude mjesto

„rasta u dobi, mudrosti i milosti Božjoj“. Tada se molilo da svi koji u vrtiću preuzimaju brigu za djecu, oko njihova podizanja, odgoja i obrazovanja, tu zadaću obavljaju odgovorno, povezujući ljudsko znanje s Božjom istinom.

„Bogu dragom hvala, jer možemo reći da smo uspjeli. Toliko se toga lijepoga dogodilo i zato treba reći Bogu hvala“, istaknuo je biskup, zahvalivši sestrama dominikankama, djelatnicima vrtića i svima koji su na bilo koji način pridonijeli njegovu radu. Naglasio je kako je vrtić danas već uhodana zajednica koja iza sebe ima

deset godina iskustva, ali i otvoren pogled prema budućnosti.

Posebno se osvrnuo na zaštitnicu vrtića, blaženu Ozanu Kotorsku, čiji se spomendan slavio toga dana. Govoreći djeci, biskup je podsjetio da su ona sama na priredbi lijepo prikazala njezin život, naglasivši kako je blažena Ozana „sve činila Isusu za ljubav“. Njezin život, rekao je, bio je odgovor na Kristovu ljubav očitovanu na križu.

Biskup je djeci približio i lik blažene Ozane kao „zazidane djevice“, redovnice koja je 52

godine provela u svojoj ćeliji u molitvi i pokori. No, pritom je naglasio kako to nije značilo bijeg od svijeta, nego upravo suprotno – mnogi su joj dolazili po savjet, preporučivali se u njezine molitve i tražili njezin zagovor u teškim vremenima.

Tumačeći Božju riječ, biskup je djeci posebno približio poruku svetoga Pavla o tome da jedni druge trebamo „podnositi u ljubavi“. Naglasio je kako je to važno i u vrtiću, gdje se djeca u svakodnevnom zajedništvu uče prihvaćati jedni druge, oproštati i rasti u ljubavi.

Govoreći o evanđeoskoj prisposobi o mudrim i ludim djevicama, biskup je istaknuo kako svatko u životu mora učiniti svoj dio. Neke se stvari, rekao je, ne mogu posuditi: ne može se spavati, učiti ni odgovorno živjeti umjesto drugoga. Blažena Ozana bila je poput mudre djevice jer je ulje njezine svjetiljke bila molitva, žrtva i ljubav za druge.

Na kraju homilije biskup je djeci ispričao priču o dječaku koji je pokušavao pomaknuti veliki pitar s cvijećem kako bi bolje vidio kroz prozor. Iako se trudio, nije uspio jer nije pozvao oca da mu pomogne. Tom je slikom biskup poručio kako i čovjek u svom životu treba učiniti sve što može, ali pritom ne smije zaboraviti pozvati Boga u pomoć.

„A mi ćemo zvati i dragoga Boga, i Blaženu Djevicu Mariju, i Blaženu Ozanu da nas zagaraju i da nam pomognu da izrastemo do pune mjere Kristove u ljubavi, kako nas je Isus naučio i kako je živjela blažena Ozana“, zaključio je biskup Rogić.

Proslava desete obljetnice Dječjeg vrtića „Blažena Ozana“ bila je tako ispunjena zahvalnošću, radošću i molitvom, ali i pogledom prema budućnosti u kojoj će vrtić nastaviti svoje poslanje odgoja djece u duhu vjere, ljubavi, zajedništva i služenja.

DV ŠIBENIK: Predškolci posjetili OŠ Petra Kanevalića

Naši predškolci napravili su važan korak prema novom životnom poglavlju – posjetili su osnovnu školu Petra Kanevalića i pobliže se

upoznali s okruženjem koje ih uskoro očekuje. U svojim razredima primile su ih dvije skupine prvaša, 1. a i 1. b razred. Srdačnu dobrodošlicu poželjela im je jedna od učiteljica koja će nekima od njih sljedeće godine i predavati, što je dodatno razveselilo i ohrabrilo djecu.

U 1. a razredu prvaši su za naše predškolce pripremili mali program. Izrecitali su pjesmu „Trešnja“, a potom je učiteljica ispričala poučnu priču koju su predškolci s užitkom slušali. Ništa manje zanimljivo nije bilo ni u 1. b razredu, gdje su prvaši također pripremili aktivnosti. Otpjevali su nekoliko pjesmica te su zajedno s predškolicima razgovarali o tome što ih sve čeka u školi, ali i kako se treba ponašati.

Nakon boravka u učionicama, svi su zajedno otišli na školsko igralište gdje su kroz jednostavne igre, druženje i smijeh nastavili zajedničko vrijeme. I naši su predškolci pokazali što znaju – otpjevali su pjesmu „Visibaba“ i za svoj nastup dobili velik pljesak. Puni dojmova, vratili su se u vrtić još uzbuđeniji zbog svega što ih uskoro čeka.

DV Šibenik: Oproštaj predškolaca

U utorak, 16. lipnja, obilježen je svečani oproštaj naših 18 predškolaca od vrtića. Uz pjesmu, ples, recitacije te na kraju dodjelu svečanih diploma, kapica i prigodnih poklona predškolci su se oprostili od vrtića. Bilo je dirljivo za sve, kako za djecu, tako za roditelje, odgojiteljice i stručnu službu, jer ipak ovo označava kraj vrtićkog života. Druženje se nastavilo uz prigodnu tortu, dječji šampanjac i čašćenje. Božji

blagoslov i zagovor blažene Hozane neka uvijek prati naše Ribice. Uvijek ćete biti dio nas, naše male/velike vrtičke obitelji!

DV Šibenik: Olimpijski festival dječjih vrtića

Dječja olimpijada održala se 21. svibnja na stadionu Šubićevac. Predškolci su se natjecali u četiri discipline: skok u dalj, bacanje loptice, pojedinačno trčanje na 50 m i štafeta 4 x 25 m.

Dječaci su u štafeti osvojili 2. mjesto, a djevojčice su osvojile 1. mjesto! Ponosni smo na

sve naše natjecatelje, a posebno na zajedništvo, uvažavanje, suradnju, poštovanje, prihvaćanje i bodrenje među djecom i roditeljima. Dan poslije u vrtiću proslavilo se uz podjelu diploma i medalja svim sudionicima te pjesmu, ples i malo slatkog.

DV Šibenik: Putovanje u Rim

Od 4. lipnja do 7. lipnja 2026. povodom obilježavanja 10. obljetnice osnutka DV Blažena Hozana Šibenik, djelatnice vrtića otputovale su u „Vječni grad“. Osim što su posjetile znakovite i prepoznatljive rimske lokacije poput Fontane di Trevi, Španjolskih stuba, Koloseuma, Panteona, Anđeoske tvrđave i slično, hodočastile su u Vatikan. Posebno je to što su povodom Tijelova sudjelovale na misi i procesiji u bazilici sv. Petra, kao i posljednji dan putovanja na nedjeljnoj misi u Vatikanu.

DV Bl. Oz. Zagreb: Vožnja „Zeko Expressom“

Dvije starije skupine, „Leptirići“ i „Anđeli“, su u utorak 31. ožujka u 8:30 sati krenule iz vrtića u šetnju našim naseljem, Trnjem. Tijekom šetnje djeca su promatrala okolinu, uočavala prometne znakove, razgovarala o vremenskim prilikama te o promjenama koje se događaju u prirodi.

Nakon ugodne šetnje stigli smo do pothodnika, kroz koji smo prošli prema Glavnom željezničkom kolodvoru. Na prvom peronu ukrkali smo se na posebnu vožnju „Zeko Express“.

Za većinu djece ovo je bila prva vožnja vlakom, što je cijelo iskustvo učinilo još posebnijim. Vožnja je protekla u veselom, opuštenom i

uzbudljivom ozračju, a djeca su s velikim interesom promatrala sve oko sebe i uživala u novom iskustvu.

U pratnji djece bile su četiri odgojiteljice: s. Mihaela, s. Anamarija, Nikoleta i Dora.

Ovo posebno jutro bilo je ispunjeno radošću, zajedništvom i novim iskustvima koja će djeci još dugo ostati u sjećanju.

DV Bl. Oz.: Zagreb: Veselo jutro u MiniPolisu

Naše skupine Leptirići i Anđeli, u pratnji svojih odgojiteljica, provele su u četvrtak, 23. travnja 2026. jedno posebno i razigrano prijedpodne izvan vrtića. U ranim jutarnjim satima, točno u 8:30, krenuli smo autobusom prema igraonici MiniPolis – mjestu gdje djeca kroz igru imaju priliku upoznati različita zanimanja.

Boravak u MiniPolisu protekao je u veselom i poticajnom ozračju. Djeca su s velikim interesom istraživala i isprobavala različite uloge i uživala u svakom trenutku igre. Nije nedostajalo smijeha, uzbuđenja i zajedničkog druženja, a dobro raspoloženje pratilo je i djecu i nas odrasle.

Iz MiniPolisa smo se vratili puni dojmova, s osmijesima na licima i novim pričama koje ćemo još dugo prepričavati.

DV Zagreb; Završna priredba i oproštaj od predškolaca skupine „Leptirići“

U utorak, 2. lipnja 2026. u našem vrtiću smo s puno radosti, pjesme, emocija i ponosa ispratili predškolce skupine „Leptirići“ na njihovom putu prema novim školskim avanturama. Završna priredba započela je srdačnim pozdravom naše ravnateljice, sestre Mihaele, koja je djeci i njihovim obiteljima uputila lijepe riječi ohrabrenja i zahvale za zajedničke godine provedene u vrtiću.

Pod vodstvom svojih odgojiteljica, sestre Ane-Marije i Nikolette, djeca su izvela priredbu „Čudnovate zgrade Šegrta Hlapića“, inspiriranu poznatim djelom hrvatske književnice Ivana Brlić-Mažuranić. Svojom glumom, pjesmom, plesom i vedrinom mali su izvođači oduševili sve prisutne te pokazali koliko su tijekom godina narasli, naučili i sazreli.

Bilo je mnogo smijeha, veselja i ponosa, ali i pokoja suza koja je svjedočila koliko su snažne veze nastale tijekom zajedničkog odrastanja.

Priredba je bila ispunjena toplinom, emocijama i lijepim uspomjenama koje ćemo dugo nositi u srcima. Nakon priredbe nastavili smo druženje u našem vrtićkom parku, gdje su djeca, roditelji i djelatnici vrtića uživali u ugodnom zajedništvu uz slatkiše, kolače, torte i druge delicije koje su s ljubavlju pripremili roditelji.

Od srca zahvaljujemo svim roditeljima na suradnji i povjerenju, a našim dragim Leptirićima želimo puno uspjeha, radosti i lijepih trenutaka u školi. Neka ih na novom životnom putu prate hrabrost, znatiželja i radost a najviše Božji blagoslov. Dragi Leptirići, sretno!

DV Zagreb: Hodočašće dječjih vrtića u Mariju Bistricu

U subotu, 23. svibnja 2026. sudjelovali smo na hodočašću dječjih vrtića u Mariji Bistrici. Proveli smo prekrasan dan ispunjen zajedništvom, molitvom i pjesmom, u ozračju radosti i duhovne povezanosti. Djeca su s velikom pažnjom pratila cjelokupni program, a posebno ih je dojmila lijepa i njima prilagođena propovijed. Tijekom svete Mise radosno smo sudjelovali pjevanjem, stvarajući svečano i toplo ozračje. Posebno smo ponosni što je prvo čitanje čitala mama iz našeg vrtića, Blaženka Škarić.

Nakon sv. Mise sudjelovali smo u predstavi za djecu te predstavljanju knjige „Princezina knjiga“ u organizaciji vjeroučitelja Nikole Kuzmičića.

Ovaj dio programa dodatno je razveselio djecu i obogatio cijeli doživljaj. Vratili smo se ispunjenih srca, zahvalni Bogu na lijepom vremenu i zajedničkom slavljenju koje ćemo dugo pamtiti.

DV Zagreb: Izlet u Greenville (Samobor)

U ponedjeljak, 25. 05. 2026. Skupine Leptirići i Anđeli, zajedno sa svojim odgojiteljicama krenuli su na izlet na Greenville imanje, smješteno u srcu Samoborskog gorja, okruženo šumom, livadama i voćnjacima. Dan je bio sunčan i vruć, ali to nije omelo da dobra atmosfera i uzbuđenje izostanu. Cijeli dan smo proveli u prirodnom okruženju kroz edukativno-doživljajni program „Seoska pustolovina“. Djeca su sudjelovala u raznim zanimljivim aktivnostima kroz radionice poput vrtlarstva, istraživačke šetnje i seoskih igara. Uz igru i boravak na otvorenom upoznawali su prirodu, biljke i život na selu, te razvijali suradnju i zajedništvo. Poslije ručka djeca su imala prilike uživati u slobodnim igrama na otvorenom, gdje su s veseljem istraživali prirodu, gradili i stvarali vlastite igre. Dan bio je ispunjen smijehom, učenjem i lijepim trenucima koje ćemo dugo nositi u svom sjećanju.

DV Korčula: Predškolci u nezaboravnoj avanturi na OPG-u Antunović

U ponedjeljak su naši predškolci posjetili OPG Antunović, smješten u Kuni Pelješkoj na poluotoku Pelješcu.

U 9 sati krenuli smo brodicom prema Orebiću, gdje su nas dočekala dva kombija koja su nas prevezla do našeg odredišta. Već pri samom dolasku djeca su mogla vidjeti mnoštvo magaraca, što je izazvalo veliko oduševljenje i uzbuđenje. Nedugo zatim dočekali su nas domaćini OPG-a te omogućili svakom djetetu kratko

jahanje magarca. Djeca su uživala! Nakon jahanja uslijedila je kratka pauza, a potom smo se pješice uputili prema farmi životinja. OPG Antunović poznat je po velikoj farmi domaćih životinja i očuvanju tradicionalnog načina života na Pelješcu. Na farmi smo mogli vidjeti kokoši, magarce, krave, koze, ovce i mnoge druge domaće životinje kojih je zaista bilo u velikom broju. Nakon obilaska farme uputili smo se prema konobi, također u vlasništvu OPG-a Antunović, gdje su nas domaćini srdačno ugostili i pripremili ukusan ručak. Konoba odiše pravim dalmatinskim i tradicionalnim

ambijentom, što je cijelom izletu dalo poseban ugođaj. Kada smo se dobro najeli i odmorili, djeca su svoje slobodno vrijeme provela na velikom travnatom igralištu gdje su se mogla nesmetano igrati, trčati i opustiti u prirodnom okruženju. U poslijepodnevним satima kombiji su nas vratili do Orebića, odakle smo brodicom ponovno krenuli prema Korčuli. Za slatki završetak ovog prekrasnog dana predškolce smo počastili sladoledom. Zahvaljujemo OPG-u Antunović na iznimnom gostoprimstvu i suradnji, te se nadamo da će naši predškolci ovo iskustvo još dugo pamtit.

DV Korčula: Sirene, vozila i važna pravila: policija posjetila predškolce

U sklopu radionice „Pravila ponašanja i sigurnost u prometu“, naše su predškolce posjetili policijski službenici Policijske postaje Korčula. Djeca su s velikim oduševljenjem dočekala dolazak policajaca koji su na parking vrtića stigli policijskim motorom i kombijem uz uključene sirene, što je izazvalo posebno uzbuđenje među njima.

Policijski službenici djeci su na zanimljiv i njima prilagođen način predstavili dio opreme koju policija koristi u svakodnevnom radu. Predškolci su imali priliku vidjeti policijsku

palicu, kacige, zaštitni prsluk, štit, lisice, opremu za označavanje mjesta prometne nesreće, alkotest te uređaj za zaustavljanje vozila u bijegu probijanjem guma... Posebno ih je razveselilo uzimanje otisaka dlana, kao i mogućnost da sjednu na policijski motor i isprobaju pojedine dijelove opreme.

Kroz razgovor i demonstracije naglasak je stavljen na važnost sigurnog ponašanja u prometu. Djeca su učila o pravilima vožnje u autu, na biciklu, romobilu i motociklu, važnosti nošenja zaštitne opreme, pravilnom prelasku preko pješačkog prijelaza te oprezu koji svi sudionici u prometu trebaju imati.

Zahvaljujemo djelatnicima Policijske postaje Korčula na zanimljivoj, edukativnoj i djeci vrlo dojmljivoj radionici koja je na zabavan način približila važna pravila sigurnosti u prometu.

DV Korčula, olimpijada

U ponedjeljak, 1. lipnja 2026., naši su predškolci sudjelovali na Dječjoj olimpijadi održanoj u Metkoviću. Na ovom velikom sportskom događaju okupio se velik broj djece i ekipa iz različitih vrtića, a natjecateljski duh, veselje i zajedništvo obilježili su cijeli dan. Djeca su se natjecala u pet disciplina: trčanju na 50 metara, štafeti 4 x 25 metara, bacanju loptice, skoku

u dalj, malom nogometu i igri Vrtko. Naši su predškolci pokazali veliku motiviranost, sportski duh, upornost i međusobno bodrenje te dostojno predstavljali svoj vrtić. Nakon završetka dječjih natjecanja uslijedio je posebno zabavan dio programa u kojem su se okušale i odgojiteljice te ostale djelatnice vrtića u utrci na 50 metara. Iz Metkovića smo se vratili bogatiji za četiri medalje. Dječaci Nikola Matulović, Visko Jeričević, Roko Bakarić i Gabriel Udorović su osvojili srebrnu medalju u štafeti 4 x 25 metara, Teo Brčić osvojio je brončanu medalju u bacanju loptice, dok su u utrci odgojiteljica na 50 metara teta Karla osvojila zlatnu, a pedagoginja Ivana srebrnu medalju.

Ponosni smo na sve naše male sportaše koji su svojim trudom, zalaganjem i fair-play ponašanjem pokazali da je sudjelovanje jednako važno kao i pobjeda. Čestitamo svim natjecateljima i zahvaljujemo organizatorima na još jednoj prekrasnoj Dječjoj olimpijadi!

DV Korčula: zbogom vrtiću

U srijedu, 10. lipnja, naši su predškolci iz skupine Ribice svečanom završnom priredbom rekli svoje veliko „Zbogom vrtiću“ i zakoračili prema novom životnom poglavlju – polasku u školu. Zajedno sa svojim odgojiteljicama Marijom i Antonelom pripremili su prekrasan program ispunjen pjesmom, plesom, dijalozima i recitacijama. Posebno dirljiv trenutak bio je na samom kraju priredbe, kada se svaki predškolac pojedinačno predstavio svojim imenom i prezimenom te otkrio što želi biti kada odraste.

Za uspomenu na vrtićke dane djeca su primila diplome, poklone i tradicionalne kapice koje simboliziraju završetak jednog važnog razdoblja njihovog odrastanja. Nakon prigodnih govora ravnateljice i odgojiteljica, završetak programa dodatno su uljepšali roditelji koji su svojim riječima zahvalnosti i darovima dirnuli sve prisutne, a njihov tekst slijedi u nastavku.

Drage naše tete i časne sestre,

došao je trenutak koji je donedavno izgledao daleko – naše dijete sprema torbu za školu i oprašta se od svog vrtića. Na kraju jednog i na početku novog razdoblja, želimo vam od srca reći jedno veliko Hvala! Hvala vam što ste sve ove godine uspješno balansirale između brisanja nosića, rješavanja diplomatskih kriza oko igračaka i odgovaranja na milijun pitanja Zašto? Hvala vam na svakom skuhanom čaju, svakoj zavezanoj tenisici i, najviše od svega, na ogromnom srcu. Divno je vidjeti kako civilni i duhovni poziv dišu kao jedno, stvarajući predivno, toplo i sigurno okruženje za našu djecu. Dok listamo uspomene, osjećamo neizmjernu zahvalnost prema svima vama. Hvala što ste s toliko strpljenja pripremale njihove male ruke za prva slova i brojeve, što ste ih učile igrama, prijateljstvu, radosti i međusobnom poštovanju. Hvala vam na svakoj zajedničkoj molitvi, naučenoj pjesmici o Isusu i toplini kojom ste

zračile svaki dan. Bile ste produžena ruka našeg doma i sigurna luka u kojoj je naše dijete raslo pod Božjim blagoslovom. Zajedno ste stvorile predivan tim koji je našem djetetu pružio najsigurniju luku za odrastanje. U školu ne odlazi samo s ruksakom na leđima, već s predivnim vrijednostima koje ste u njih ugradile. Neka Vas Gospodin nagradi za svaki uloženi trud i blagoslovi vaš daljnji rad s novim generacijama.

Čuti ovakve riječi znači samo jedno – na pravom smo putu. Zato od srca zahvaljujemo svim roditeljima na ukazanom povjerenju, odgojiteljicama na predanom radu, strpljenju i ljubavi koju svakodnevno pružaju djeci te našim predškolicima na hrabrosti, vedrini i svim prekrasnim uspomnama koje su stvorili tijekom svojih vrtićkih dana. Dragim Ribicama želimo puno uspjeha, novih prijateljstava i bezbroj lijepih trenutaka u školskim klupama.

Sretno, naši predškolci!

ZAHVALA S. ANI MARIJI MARTINOVIĆ

– ‘teti’ u vrtiću –

Draga sestro Ana Marija,

Kažu da se pravi učitelji ne pamte samo po onome što su nas naučili, nego po tome kako su učinili da se osjećamo. Upravo ste Vi jedna od takvih osoba.

Hvala Vam što ste me pretprošle i ove godine primili otvorena srca i što ste učinili da se od prvog dana osjećam prihvaćeno, sigurno i kao dio Vaše vrtičke obitelji. Uz vas i Vaše „leptiriće“ naučila sam puno više od onoga što piše u knjigama.

Naučili ste me da ovaj poziv traži puno više od znanja – znači strpljenje, ljubav, nježnost, razumijevanje i veliko srce. Pokazali ste mi da je najljepši način poučavanja upravo vlastiti primjer, a Vi ste svojim primjerom u mom srcu ostavili velik trag.

Vaša vedrina, toplina, osmijeh i dobrota uljepšavali su mi dane u ovom vrtiću. Divim se načinu na koji pristupate svakom djetetu, s toliko ljubavi, mira i pažnje.

Gledajući Vas, još sam više zavoljela ovaj poziv i potvrdila sebi da sam odabrala pravi za sebe.

Ovaj će vrtić zauvijek imati posebno mjesto u mom srcu. Sigurna sam da ću o njemu, o djeci i ljudima koje sam ovdje upoznala uvijek pričati s osmijehom.

Neka Vas dragi Bog i dalje čuva, vodi i blagoslovi u svakom koraku.

Hvala Vam na svakom savjetu, lijepoj riječi i svakom osmijehu kojim ste mi uljepšali dane provedene u vrtiću.

Od srca vam hvala na svemu,

S ljubavlju, poštovanjem i velikom zahvalnošću,

Vaša Andrea (studentica koja je bila na praksi, op.ur).

25. 06. 2026.

Draga sestro Ana-Marija!

Kažu da se pravi učitelji ne pamte samo po onome što su nas naučili, nego po tome kako su učinili da se osjećamo. Upravo ste Vi jedna od takvih osoba.

Hvala Vam što ste me pretprošle i ove godine primili otvorena srca i što ste učinili da se od prvog dana osjećam prihvaćeno, sigurno i kao dio Vaše vrtičke obitelji. Uz vas i Vaše „leptiriće“ naučila sam puno više od onoga što piše u knjigama.

Naučili ste me da ovaj poziv traži puno više od znanja – znači strpljenje, ljubav, nježnost, razumijevanje i veliko srce. Pokazali ste mi da je najljepši način poučavanja upravo vlastiti primjer, a Vi ste svojim primjerom u mom srcu ostavili velik trag.

Vaša vedrina, toplina, osmijeh i dobrota uljepšavali su mi dane u ovom vrtiću. Divim se načinu na koji pristupate svakom djetetu, s toliko ljubavi, mira i pažnje.

Gledajući Vas, još sam više zavoljela ovaj poziv i potvrdila sebi da sam odabrala pravi za sebe.

Ovaj će vrtić zauvijek imati posebno mjesto u mom srcu. Sigurna sam da ću o njemu, o djeci i ljudima koje sam ovdje upoznala uvijek pričati s osmijehom.

Neka Vas dragi Bog i dalje čuva, vodi i blagoslovi u svakom koraku.

Hvala Vam na svakom savjetu, lijepoj riječi i svakom osmijehu kojim ste mi uljepšali dane provedene u vrtiću.

Od srca vam hvala na svemu;

S ljubavlju, poštovanjem i velikom zahvalnošću,

Vaša Andrea

25. 06. 2026.

Sv. Margarita Ugarska (1242. – 1270.)

Po uzoru na biblijskog proroka Samuela, roditelji su u ranome srednjem vijeku prikazivali djecu Bogu, odabirući za njih život u samostanu, ne obazirući se pritom na želje i afinitete vlastite djece. Odluka roditelja isprva je bila neopoziva, no kasnije se to promijenilo, pa roditeljski zavjet više nije trajno obvezivao dijete, koje je u adolescentskoj dobi smjelo samo odlučiti o vlastitom životnom putu. Ovo je važno naglasiti, jer su i sv. Margaritu Ugarsku roditelji prikazali Bogu, ali njezin ostanak u samostanu ipak nije bio rezultat roditeljske prisile ni puko izvršavanje njihove volje, nego vlastitoga slobodnoga izbora.

O ovoj dominikanskoj svetici, čiji je životni put započeo u Dalmaciji, zna se razmjerno malo konkretnih i povijesno pouzdanih podataka. Za njih se, pak, poglavito ima zahvaliti ugarskom dominikancu o. Marcelu, njezinom ispovjedniku i duhovnom voditelju, koji je nakon Margaritine smrti bio neposredno uključen u nastojanja da se uspješno provede postupak njezine kanonizacije. Nedvojbeno je između 1271. i 1274. sudjelovao u provođenju prvoga istražnog postupka za kanonizaciju, a potom je temeljem toga i vlastitih sjećanja sastavio njezin životopis, tekst Legenda vetus, čija je kasnija redakcija sačuvala glavne podatke o današnjoj svetici.

Ugarska princeza rođena u Dalmaciji

Margarita je rođena u jednom od najdramatičnijih razdoblja srednjovjekovne Ugarske. U proljeće 1241. mongolska vojska teško je porazila ugarsku u bitci na rijeci Šaju. Ugarsko-hrvatski kralj Bela IV. Arpadović potražio je zaklon i pomoć kod austrijskog kneza Fridrika Babenberškoga, ali je ovaj umjesto toga ucjenom želio iznuditi neke županije na granici s Austrijom, pa je Bela sa suprugom Marijom Laskarinom, djecom i mlađim bratom Kolomanom krenuo prema Zagrebu. Na putu je od teških rana preminuo njegov brat Koloman te mu je tijelo pokopano u dominikanskom samostanu u Čazmi. Bježeći dalje pred mongolskim hordama, kralj i trudna kraljica su se, prema predaji, zavjetovali posvetiti Bogu svoje nerođeno dijete, ako se njihova

zemlja spasi. Put ih je doveo do tvrđave Klisa, gdje su im preminule dvije kćeri, trinaestogodišnju Katarinu i šesnaestogodišnju Margaritu, čija su tijela pokopana u istom kamenome sarkofagu nad vratima splitske katedrale. Ubrzo im se rodila kći, kojoj su prema preminuloj sestri nadjenuli ime Margarita. Premda godina i datum njezina rođenja nisu zabilježeni u povijesnim vrelima, suvremeni se povjesničari slažu da je rođena početkom 1242. godine, pri čemu neki navode i datum 27. siječnja. Datum treba odbaciti, jer mu nema spomena u vrelima niti ga se može posredno odrediti, a godinu se može smatrati točnom, jer najstarija vrela navode da je rođena dok je kraljevska obitelj bila u bijegu. Uzevši u obzir dosta pouzdanu rekonstrukciju događaja iz doba kralja Bele IV., osobito sve

vezano uz provalu i povlačenje Mongola, godina 1242. može se prihvatiti kao posve pouzdana. Slično vrijedi i za mjesto rođenja, koje se u izvorima također ne navodi. No, poznati smjer kretanja Bele IV. i njegove obitelji odbacuje tezu starije mađarske historiografije o njezinu rođenju na području današnje Slovačke, te se prevladavajuće mišljenje suvremene historiografije da je rođena u tvrđavi Klis, gdje se nalazio kraljevski dvor tijekom izbjeglištva, čini sasvim točnim.

Nedugo nakon njezina rođenja stanje se u Ugarskoj iznenada promijenilo. Mongoli su se povukli iz zemlje i Bela se odmah vratio kako bi započeo obnovu, dok su mu se supruga i djeca pridružili poslije nekoliko mjeseci. Oko 1246. roditelji su ispunili zavjet i četverogodišnju kćerku povjerili sestrama dominikankama u njihovu klauzurnom samostanu sv. Katarine u Veszprému. Vjerojatno poslije nekoliko godina, kralj je za svoju kćerku odlučio podignuti samostan, smjestivši ga na tzv. Otoku zečeva, koji leži na Dunavu uz Budim. Gradnja je dovršena oko 1252., kada je Margarita sa skupinom redovnica doselila u svoj novi dom.

Navedene se godine održao Vrhovni zbor Dominikanskoga reda u Bologni, određivši da se sljedeći održi u Budimu, što je nedvojbeno bio znak priznanja i zahvalnosti Beli IV. zbog njegove crkvene politike naklonjene dominikancima. Sukladno odluci, Vrhovni zbor se 1254. održao u budimskom dominikanskom samostanu, no nema dokaza za čestu tvrdnju da je princeza Margarita tom prigodom položila redovničke zavjete na ruke vrhovnoga učitelja Dominikanskoga reda, o. Humberta de Romansa. Spomenuti jest u to doba bio vrhovni učitelj Reda i Vrhovni zbor se jest 1254. održao u Budimu, pa se može pretpostaviti da je o. Humbert de Romans s prатnjom posjetio i kralja i njegovu kćerku u samostanu, ali nema potvrde da je Margarita baš tada u njegove ruke položila zavjete. Poslije nekoliko godina, oko 1261. u ceremoniji svečane posvete djevice primila je redovničku koprenu i postala punopravna članica samostanske obitelji.

Željela je pripadati samo Kristu

Čak tri puta Margariti su nudili da napusti samostan i uda se na neki od kneževskih ili kraljevskih dvorova. Prvi put ju je otac, još u djetinjnoj dobi između 1249. i 1252., želio zaručiti za poljskog kneza Boleslava Pobožnog. Dinastičkim brakom nedvojbeno je želio ojačati savezništvo i obranu zemlje u slučaju eventualnoga povratka Mongola, no Margarita je odgovorila: „Ne želim nikakva muža, nego želim služiti Gospodinu Isusu Kristu.“ Kako bi to potvrdila, ubrzo je položila redovničke zavjete, što je na simboličnoj i realnoj razini bio jasan odgovor ocu i poljskom knezu, koji ju je želio za ženu.

Poslije nekog vremena, 1259. ili 1260. Margaritinu je ruku tražio češki kralj Otokar II. Přemysl, koji je ostao udovac nakon smrti prve supruge. Pokušaj sklapanja braka i ovoga je puta imao političke motive. Naime, spomenuti je češki kralj upravo bio sklopio mir s Belom IV., pa je udaja trebala učvrstiti mir među donedavnim neprijateljima, ali također jamčiti savez u slučaju ponovne provale Mongola. Prosac je čak došao u samostan s Margaritinim roditeljima

te ostao očaran njezinom ljepotom, no ona je roditeljima preko svojega ispovjednika odgovorila: „Radije bih podnijela izopćenje nego pristala na želju svojih roditelja. (...) Ni zbog čega ne želim postupiti protiv zavjeta koje sam položila.“ Svoju je odluku ponovno dodatno učvrstila zatraživši od ostrogonskoga nadbiskupa svečano posvećenje.

Oko 1268. kralj Sicilije i Napulja Karlo I. Anžuvinski, ostavši udovac, zatražio je Margaritinu ruku, što je zapravo bio dio političkog plana ovog moćnog vladara za proširenje svojega utjecaja. Brak s Margaritom osigurao bi mu savez s Ugarskom, utjecaj u srednjoj Europi i bolje pozicioniranje prema Bizantu i Balkanu, no Margarita je i ovu ponudu odbila, otklonivši ponovno napuštanje samostana i odlazak na dvor.

Život u molitvi i pokori

Premda je živjela u klauzurnom samostanu smještenom na dunavskom otoku, Margarita nije bila izolirana od obitelji i zbivanja u društvu. Vrela jasno pokazuju da je bila svjesna mogućnosti ponovno provale Mongola, pa i njihova dolaska u samostan, što bi imalo bolne i tragične posljedice za sestre. Pred takvim se najavama hrabro držala, a njezine ustrajne molitve za mir u Ugarskom Kraljevstvu dizale su se i zbog drugog velikog problema. Naime, između 1262. i 1266. njezin otac Bela IV. bio je u otvorenom sukobu sa svojim sinom i Margaritinim bratom Stjepanom (kasnije kralj Stjepan V.). Margarita je molila za obojicu i navodno posredovala među njima, ali nije zauzimala stranu.

Od početka šezdesetih godina 13. stoljeća Margarita se, osim molitvom, sve više isticala pokorom. Svjedočanstva njezina ispovjednika i sestara s kojima je živjela kazuju da je nosila kostrijet, bičevala se, gotovo neprekidno postila, odricala se svega što joj nije bilo prijeko potrebno i posebno strogo poštivala zavjet siromaštva. K tome, pokazivala je osobitu ljubav prema sestrama, pogotovo bolesnima, kojima je rado pomagala, ali i poniznost. Potonje se očitovalo u pranju nogu sestrama, čišćenju nužnika, pranju rublja i kuhanju, odnosno u

dragovoljnom prihvaćanju i obavljanju poslova koje se u ono doba nije smatralo prikladnima za kraljevske i plemićke kćeri, makar živjele u samostanima. Svjedočanstva suvremenika ističu da je Margarita čitave noći provodila u molitvi, ali također spominju mistične zanose i dar proroštva.

Na glasu svetosti

Sestrama s kojima je živjela i ispovjedniku Margarita je najavila kako će joj tijelo uskoro klonuti. Poslije nekoliko dana razboljela se od groznice, koja će je nakon 13 dana koštati života. Mirno i strpljivo podnoseći bolest, neprestano predana molitvi, najavila je sestrama svoju smrt riječima: „Uskoro ću umrijeti. Molim vas da me pokopate u našem koru, ispred oltara Svetoga Križa, ili na mjestu gdje sam običavala moliti. Ne bojte se da će iz moga tijela izlaziti neugodan miris.“ Nakon što je 18. siječnja 1270. preminula, lice joj je poprimilo neobičajan sjaj, koji su sljedećih dana vidjeli

ostrogonski nadbiskup, vacki biskup, budimski prepošt te brojni redovnici i redovnice. Zbog tog prizora i glasa svetosti koji je uživala, zaključili su da nije vrijeme za žalost nego za radost jer je „primila nagradu vječnoga života“. Spomenuti velikodostojnici, dominikanke, dominikanci, drugi redovnici i svećenici su četvrtoga dana nakon njezine smrti pokopali Margaritino tijelo u samostanskoj crkvi na tzv. Otoku zečeva, koji se danas prema svetici naziva Margitinin otokom.

Margarita je za života uživala glas svetosti, a odmah nakon smrti vjernici su joj počeli iskazivati štovanje, pa je već 1271. godine, samo godinu dana nakon smrti, njezin brat kralj Stjepan V. s dominikancima i ugarskim crkvenim velikodostojnicima zatražio od pape pokretanje postupka za kanonizaciju. Nakon Stjepanove smrti postupak je nakratko zastao, ali je obnovljen 1276. godine na nalog pape Inocenta V. No, do kanonizacije ipak nije došlo, poglavito

zbog političkih okolnosti. Naime, 1301. izumrla je njezina obiteljska dinastija Arpadovića, a Ugarska je ušla u razdoblje dinastičkih sukoba, pa je interes za dovršetak kanonizacije oslabio. Nakon osmanskoga osvajanja Budima 1541., Margaritin samostan je napušten, a njezine relikvije prenesene su na sigurno, u samostan klarisa u Požunu. Nažalost, nakon što je car Josip II. ukinuo taj samostan, veći dio Margaritinih relikvija je izgubljen ili uništen, a sačuvani su samo fragmeti. Štovanje ipak nije nikada prestalo, pa ga je papa Pio VI. godine 1789. službeno potvrdio i odobrio, dodijelivši joj naslov blaženice. To je doprinijelo porastu štovanja i interesa za njezinu kanonizaciju u 19. i 20. stoljeću. Konačno ju je kanonizirao papa Pio XII. dana 19. studenoga 1943.

Margarita je svojim životom pokazala da ni kraljevsko podrijetlo, ni politička moć, ni bogatstvo, ni brak nisu važniji od vjernosti Kristu. K tome, posvećivala se bolesnim sestrama i obavljala poslove koje drugi nisu rado prihvaćali, pokazujući da je služenje bližnjima ostvarivanje Kristova poziva. Pritom se hranila molitvom i euharistijom, bez čega njezin redovnički život ne bi imao smisla. Svjesno i slobodno odabравši redovnički stalež, dosljedno je živjela svoju posvećenost Kristu te pokazala da svetost ne proizlazi iz položaja, moći ili izvanrednih djela, nego iz svakodnevne vjernosti Bogu, poniznog služenja ljudima i dosljednosti vlastitoj savjesti. Njezin ispovjednik, dominikanac o. Marcel, to je izrazio riječima kojima je sažeo život i poruku sv. Margarite Ugarske: „Ljubiti Boga, našega Oca; prezirati sebe, ne prezirati nikoga drugoga i nikoga ne osuđivati.“

LITERATURA: Josip Mlinarić: *Svjedoci obnove. III. dio*. Zagreb 1992., str. 77-93. – Ildikó Csepregi, Gábor Klaniczay i Bence Péterfi (ur.): *Legenda vetus, Acta processus canonizationis et Miracula Sanctae Margaritae de Hungaria. The Oldest Legend, Acts of the Canonization Process, and Miracles of Saint Margaret of Hungary*. Budapest – New York 2018.

Ivan Armanda

s. RAHELA RUKAVINA

Svake godine, 2. veljače, na blagdan Prikazanja Gospodinova u Hramu (blagdan Svijećnice), Crkva svečano slavi Dan posvećenog života. Dan kada Crkva na posebni način zahvaljuje Gospodinu na svakoj posvećenoj osobi koja je prigrllila živjeti evanđeoske savjete čistoće, poslušnosti i siromaštva kroz posebna obećanja ili zavjete. Redovnički život najprošireniji je i najpoznatiji oblik posvećenog života, kojem pripadamo i mi dominikanke, i to već 800 godina. Prigodom tog dana odlučili smo se prisjetiti nekih najvažnijih činjenica o našem redovničkom životu, a u tome su nam pomogli odgovori naše sestre Rahele Rukavina, priore samostana Gospe od Ružarija, odgojiteljice i voditeljice DV Blažena Ozana u Šibeniku.

„Najvažnija uloga redovnice je da ljude privlači Bogu!“

❖ Ukratko, zašto je posvećeni život važan u Crkvi?

Kroz povijest nastajali su razni oblici posvećenog života, uvijek potaknuti potrebama Crkve toga vremena. Posvećeni život ima svoj puni smisao u Crkvi, jer iz nje proizlazi i za nju živi. To je oblik života gdje su na poseban način osobe pozvane na nasljedovanje Krista koji je bio siromašan, poslušan i čist. Znak su nade, predokus vječnog života. Posvećeni život u Crkvi je kao kvasac koji je potreban da sve uskisne i naraste, da bude sol zemlje i svijetlo svijeta.

❖ Najbrže ćemo redovnicu prepoznati po odijelu. Koliko je važno odijelo koje redovnice nose?

Redovničko odijelo ili habit je znak naše pripadnosti Bogu i određenoj redovničkoj zajednici. Redovničko odijelo je znak za ljude da je naš život drugačiji. Redovničko odijelo, a

posebno za nas dominikanke – škapular je posvećen, ono nas same poziva da živimo u skladu s onim čega smo znak. To odijelo će nekada biti drugima poticaj da se mogu nama obratiti, potražiti pomoć, možda nekima, ali rijetkima,

poticaj na neprimjereno dobacivanje! Ipak je važnije što nama samima naše odijelo znači i na što nas potiče, a potiče nas da živimo autentično svoje zvanje. I ljude, kada nas vide, privući će naše odijelo ako je skladno, uredno i lijepo, ali još više će ih privući osmijeh i vedrina kojom zračimo.

❖ **Redovnice žive u samostanu, što znači da se obvezuju na zajednički život. Zašto je zajednički život važan u redovništvu?**

Bitne odrednice života u samostanu su molitva, življenje po evanđeoskim zavjetima, nasljedovanje Krista živeći u zajednici. Živjeti u zajednici – to je izazov na koji smo pozvane. Nismo se birale, nismo određivale gdje ni s kim ćemo u kojoj zajednici živjeti, sve to moramo prihvatiti kao svoj dom, mjesto rasta i suživota, uvijek svjesne da je svaku od nas Isus pozvao, da svaka od nas, zagledana u Njega, može radošno živjeti u zajednici. Zajednica nas čuva, odgaja, potiče, nosi, ohrabruje, to je naša obitelj, tako se trebamo osjećati i odnositi prema njoj.

Naše obitelji iz kojih smo došle nisu savršene, nismo ih birali, ni roditelje, ni braću ni sestre, ni rodbinu, ni gdje ćemo se roditi ni koje boje kože ćemo biti, niti vjere, ali to je naša obitelj i volimo ju usprkos što se mogu dogoditi nerazumijevanja, padovi, udaljavanja, razdori, svađe i slično, uvijek smo dio te obitelji i od toga ne možemo pobjeći.

Redovnička zajednica je isto obitelj, ali nju smo same birale i sve što ona donosi, važno je

da ju volimo čitavim srcem, da znamo prihvatiti uspone i padove, borbe i muke, ali i radosti i ispunjen život onih s kojima idemo putem svetosti, svjesne da i same možemo biti drugima teret, da računamo na pomoć i vodstvo Duha Svetoga jer tada ćemo moći živjeti radošno. Zajednički život u samostanu je najbolje svjedočanstvo naše duhovnosti, znak po kojem se prepoznaju oni koji Kristu pripadaju. Prva kršćanska zajednica bila je prepoznatljiva po ljubavi jednih prema drugima. To nije lako, svi smo mi različiti kao kamenčići u mozaiku, ali svatko pronalazi svoje mjesto i tvori predivnu sliku. Koliko sebe daješ, koliko se ugrađuješ toliko i natrag primaš.

❖ **Vi ste vrlo mladi došli u samostan. Kako je došlo od toga, tko vas je privukao i potaknuo?**

U naše selo dolazila je s. Pia Baća svake pete godine jer je bila u Canadi. Svakog jutra, dok je boravila na godišnjem, dolazila je na misu na kojoj sam bila i ja s bakom. Sjećam se da je molila časoslov, i učila nas djecu pjevati pjesme koje i danas pamtim. To je bio prvi susret s jednom dominikankom. Njena bjelina habita me privukla, a i radost kojom je zračila. Ono što sam tada znala o časnim sestrama je upravo to da su vesele i da mole. Sve drugo sam naučila živeći u samostanu. Po dolasku u samostan Bl. Ozane u Zagrebu nastavila sam školu, tako su mi dani bili slični kao i kod kuće. Rado sam sudjelovala u svim pobožnostima u župi, osobito svibanjske i listopadske pobožnosti, Križni put. U školi sam stekla sam nove prijatelje, a sestre su me voljele i pomagale mi u svemu.

❖ **Jeste li ikad požalili što ste tako rano napustili roditeljski dom?**

Sve ovisi koliko prihvatiš i zavoliš novu sredinu, nove ljude. Naravno da to ovisi i kako oni mene prihvate. Ja sam imala sreću da sam došla u sredinu koja me zavoljela kao najmlađeg člana svoje redovničke obitelji, ali ne kojega se samo mazi i pazi, nego kojega se poučava i upućuje u svakodnevni život. Bila sam ponosna što sam znala puno molitava koje sam naučila od svoje

bake i mame. Neke od tih nisu znale ni časne, pa me to činilo još ponosnijom. Nisam nikada požalila, uvijek sam bila radosna. Naravno da mi je nedostajala moja Slavonija, prijatelji iz škole, moje sestre i braća. Kad mi se pridružila u samostanu jedna moja rođena sestra, bilo mi je kao da sam kod kuće. Mama nas je često posjećivala i pisala pisma kao i baka s kojom smo živjeli. A kad je došao dan moga ulaska u novicijat u Korčuli i primanja redovničkog odijela, mojoj radosti nije bilo kraja. To moje oduševljenje redovničkim životom nije prestalo, Bogu hvala, nikada.

❖ Gdje je sve bilo vaše djelovanje u samostanu?

Prvi premještaj bio je kada sam krenula iz Korčule, iz kuće formacije nakon položenih prvih zavjeta s 19 godina, u Zagrebu u zajednicu u kojoj sam odrasla. Pohađala sam Katehetski institut i školu za orguljaše. Tu sam, nakon završetka školovanja, radila u župi, pripremala djecu za sakrament prve pričesti, a radila sam i u vrtiću, sve skupa 9 godina. Zatim odlazim u Hamburg, a neposredno prije odlaska upisala sam Predškolski odgoj na Učiteljskom fakultetu u Zagrebu, koji sam završila za vrijeme boravka u Hamburgu. Rad u HKM s našim ljudima, s djecom za mene je bilo novo iskustvo. Taj period mog života bio je u mnogočemu izazovan.

Svi ti naši ljudi koje sam upoznala postali su dio mene i moj su život činili sretnim boljim i ispunjenim. Hvala Bogu na tih 6 godina. Nakon Hamburga vraćam se u Korčulu gdje sam radila kao vjeroučiteljica u Osnovnoj i Srednjoj školi, zatim kao odgojiteljica u vrtiću, voditeljica zbora u crkvi sv. Nikole, pripremala sam djecu na sakrament svete pričesti u župi sv. Marka, a u zajednici vršila razne službe: od sakristanke, odgojiteljice u Novicijatu, savjetnice u Vrhovnom vijeću. Nakon 15 godina boravka i djelovanja u Korčuli moj put se nastavlja u Šibeniku, u manjoj zajednici, gdje sam voditeljica našeg dječjeg vrtića Bl. Hozana, te ujedno i odgojiteljica djece, uz druge službe u zajednici. Kao što vidite, posla mi nikada ne nedostaje. Bog nam uvijek daje nove mogućnosti i izazove učiniti nešto lijepo za Njega! Sretna sam što mogu raditi dok me i zdravlje dobro služi.

❖ Kako izgleda jedan dan u redovničkoj zajednici?

Dan započinjemo molitvom Časoslova sjeдинjujući se s molitvom cijele Crkve te svetom misom. Sve molitve stavljamo na oltar, moleći za one kojima smo obećale, koji su nam se preporučili u molitvu i na mnoge druge nakane. Nakon svete mise želimo zajedno s Isusom krenuti u novi dan donoseći ga svima koje ćemo susresti, u naše djelovanje i rad. Kroz jutro

odlazimo na svoje dužnosti u kući ili izvan nje. Svaka sestra ima svoje zaduženje i svoj posao koji treba obaviti savjesno i s ljubavlju. Sestre koje ne mogu više fizički mnogo raditi, one svojom molitvom osnažuju zajednicu. Svaka sestra svojom prisutnošću, molitvom ili radom pridonosi zajedničkom životu.

❖ **I za kraj – redovnica danas – Koja je, prema Vama, njena uloga?**

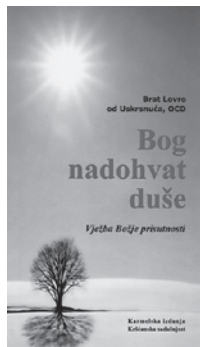
Danas kao i u prošlosti, uloga je ista a to je da bude sestra i majka, ona koja moli i iz molitve

crpi snagu, koja voli, koja se ne štedi, koja prepoznaje potrebe vremena i Crkve. Prisutnost redovnice – osobe Bogu posvećene – gdje god radila i kojim se god apostolatom bavila, najvažnije je da bude ispunjena Bogom, da zrači radošću, osjetljivošću, brižnošću i ljubavlju. Najvažnija uloga je da ljude privlači Bogu!

Možda danas redovnički oblik posvećenog života pomalo zasjenjuju drugi oblici, ali Duh Sveti sve vodi i puše gdje hoće, na nama je da molimo i vjerujemo da Bog sve čini najbolje!

(razgovor vodila s. Manes Puškarić)

ŠTO IMA NOVA U KATOLIČKIM KNJIŽARAMA?

Brat Lovro od Uskrsnuća, OCD: BOG NADOHVAT DUŠE, Vježbe Božje prisutnosti

Knjiga brata Lovre *Bog nadohvat duše*, hrvatskim je čitateljima prvi put postala dostupna 1982. godine zahvaljujući suradnji hrvatskih karmelićana i Kršćanske sadašnjosti, koji su dosad objavili pet izdanja njegovih spisa.

Knjiga je namijenjena svima koji traže iskustveni, a ujedno jednostavan i duboko evanđeoski put kršćanske molitve i duhovnosti, utemeljen na trajnom življenju u Božjoj prisutnosti usred svakodnevice. Knjiga je omiljeno štivo pape Lava XIV. koji je za nju rekao: „Knjiga pod naslovom *Vježba Božje prisutnosti*... vrlo je jednostavna knjiga, koju je napisao netko tko čak ne navodi ni svoje prezime – brat Lovro... Ali opisuje, ako hoćete, vrstu molitve i duhovnosti u kojoj čovjek jednostavno predaje svoj život Gospodinu i dopušta da ga Gospodin vodi.“

Duhovni put brata Lovre o kojem Papa govori jasno pokazuje da se istinska duhovnost, molitva i svetost ne ostvaruju izvan života, nego upravo u njegovoj sveukupnoj konkretnosti, bitno satkanom od povezanosti s Bogom u svemu: u vrijeme molitve po molitvi, u vrijeme rada po radu, u vrijeme sna po snu...

Henri J. M. Nouwen: BOG TE LJUBI 365 meditacija za život u Božjoj milosti

U vremenu punom stresa, žurbe, tjeskobe i neizvjesnosti omiljeni duhovni autor Henri J. M. Nouwen poziva te da zastaneš i prisjetiš se jednostavne, ali važne istine – istine da te Bog ljubi!

U ovih 365 meditacija Nouwen te vodi u tišinu srca, ondje gdje se ponovno rađa povjerenje i gdje možemo čuti Božji glas i otvoriti se njegovoj milosti. Svaka je njegova misao poput glasa prijatelja koji ne govori s visine, već iz iskustva vlastite ranjenosti koje mu je omogućilo da upozna iscjeljujuću snagu Božje ljubavi.

Knjiga *Bog te ljubi* pomoći će ti da iz dana u dan koračaš s Bogom i živiš u njegovoj prisutnosti, crpeći iz nje sigurnost i radost.

Dorotej Toić, monah: DUHOVITOST DUHOVNIH 2 III. izdanje

Nakon velikog uspjeha knjige *Duhovitost duhovnih* predstavljamo vam i njezin nastavak – *Duhovitost duhovnih 2* u kojoj su sabrane duhovne šale, anegdote i izreke iz svakodnevnog života. Ova knjiga vratit će na naše lice osmijeh te nam tako pomoći da životnim poteškoćama pridemo s pozitivne strane, da se znamo izdići iznad banalnosti kojima najčešće pridajemo preveliku važnost, iznad prolaznosti uz koju se prejako vezemo. Imati osmijeh

na licu znači imati veliko, djetinje povjerenje u Boga računajući da i tamo gdje mi zastanemo i ne znamo kako dalje, on najbolje zna.

Monah Dorotej (O. Dorotej Toić) je monah benediktinskog samostana Čokovac na otoku Pašmanu. Rodom je iz Cresa. Trenutno djeluje kao duhovnik nadbiskupskog sjemeništa u Zadru, te kao kapelan zadarskog benediktinskog samostana sv. Marije.

Dvije knjige – Sveti Augustin i Boetije – u izdanju Dominikanske naklade Istina

Dominikanska naklada Istina objavila je drugo nepromijenjeno izdanje dviju knjiga: Boetijevo remek djelo „Utjeha filozofije“ (*Consolatio philosophiae*) i Augustinovo poznato djelo „Razgovori sa samim sobom“ (*Soliloquia*). Oba djela su prvi cjeloviti prijevodi s latinskoga na hrvatski jezik, a preveo ih je Šimun Selak (+2024.). Boetijevo djelo objavljeno je u suizdanju s Kršćanskom sadašnjosti. A ono je jedno od najčitanijih djela nakon Biblije u srednjem vijeku pa sve do 17. stoljeća, te je stoljećima određivalo filozofsku tematiku i terminologiju koja je još i danas na snazi. Dvojezično, latinsko-hrvatsko izdanje s uvidom u svaku od pet knjiga, bibliografijom te analitičkim kazalom i kazalom imena priredio je Alojz Čubelić.

Augustinovo djelo „Razgovori sa samim sobom“ (*Soliloquia*) važno je za razumijevanje osnova cjelokupne Augustinove filozofije, a iznimno je utjecalo na razvoj rane novovjekovne

filozofije čime je potvrdilo svoju filozofsku važnost. No, kao razgovor s vlastitom nutrinom, djelo je vrlo privlačno i pristupačno i suvremenom čitatelju. Uvod i redakturu priredio je Josip Talanga.

Odilon Singboa: BOG MOJE RADOSTI

Bog moje radosti knjiga je duhovnih razmatranja vlč. Odilona Singboa, u kojoj autor, nadahnut vlastitim iskustvima i promišljanjima, istražuje ključnu ulogu kršćanske radosti u suvremenom svijetu obilježenom tjeskobom, ratovima i prijetnjom nuklearnog sukoba. Kako sam kaže, poticaj za pisanje došao je „kada sam postao duboko svjestan kako nam je Radosna vijest – Evanđelje – tako dostupna, a toliko smo ponekad nesretni, nezadovoljni, frustrirani.“

Središnja nit knjige razrađena je u deset tematskih poglavlja – „protuotrova“ – kojima vlč. Odilon odgovara na pojavu „namrgođenog kršćanstva.“ Svako poglavlje donosi duhovni lijek protiv potištenosti i vjerskog formalizma, prožeto dubokim biblijskim uvidima, osobnim svećeničkim iskustvima te elementima afričke kulture iz koje autor dolazi.

Radost koju naviješta knjiga *Bog moje radosti* nije površna ni naivna; to je radost Uskrsloga Krista, koji i dalje nosi rane – tvoje, moje, rane svijeta – jer mu je neiskorjenjivo stalo do čovjeka. Vjerovati u Boga Isusa Krista znači moći otkriti radost i usred patnje, nevolje i osjećaja nemoći.

Izlet juniorata na Plitvička jezera i u Lički Osik

Na uskrсни ponedjeljak i utorak sestre juniorke boravile su s časnom majkom i učiteljicom juniorata u Ličkom Osiku, gdje su tijekom ta dva dana imale priliku za zajedništvo, molitvu i nova iskustva.

U ponedjeljak su, nakon zajedničkog ručka na kome su se okupile, posjetile i Nacionalni park Plitvička jezera.

U utorak su sudjelovale na svetoj misi u Ličkom Osiku. Nakon doručka su poslušale predavanje časne majke, a zatim se uputile u Otočac, gdje je kratko predavanje održao don Goran Antunović te su posjetile crkvu Presvetog Trojstva.

Tijekom boravka bile su lijepo primljene i srdačno ugošćene, na čemu od srca zahvaljuju svojim domaćinima.

Nakon zajedničkog ručka, ispunjene radošću i novim iskustvima, vratile su se svojim kućama, noseći u srcu susret s Uskrsnim.

Novicijat sudjelovao na 13. Susretu hrvatske katoličke mladeži

U petak u jutarnjim satima na spomen svetog Josipa Radnika najmlađi dio korčulanske zajednice zaputio se s Učiteljicom novicijata prema Slavoniji. Na 13. **susretu hrvatske katoličke mladeži** u Požegi na štandu smo među drugim redovničkim zajednicama i mi predstavili mladima naše dominikanske boje, blaženike i svetce uz pokoju riječ i mnogo radosti koje

na cijelom susretu nije nedostajalo. U katedrali svete Terezije Avilske je bila mogućnost za ispovijed, kao i izložene relikvije sv. Carla Acutisa i sv. Ivana Pavla II., dok je u kripti tijekom jutarnjih sati bilo klanjanje Presvetom Oltarskom Sakramentu.

Popodnevni program je započeo prenošenjem slike Gospe Voćinske od katedrale do

Trga Svetog Trojstva koju su nosili mladi predstavnici svih biskupija koje su sudjelovali, odjeveni u narodne nošnje svojih zavičaja. Zatim je uslijedila molitvena priprava za euharistijsko slavlje. Pozdrav tisućama okupljenih mladih je uputio šibenski biskup msgr. Tomislav Rogić,

predsjednik Odbora HBK za mlade, a misu je predvodio požeški biskup msgr. Ivo Martinović. Ovu misu koja se slavila u čast sv. Carla Acutisa uistinu je uzveličao zbor i orkestar pod ravnanjem mladog požeškog dirigenta i kompozitora Josipa Prajza koji ju je za prigodu ovogodišnjeg SHKM-a i skladao.

Po završetku misnog slavlja najglasnije klicanje je došlo od mladih krčke biskupije, odabrane za domaćina sljedećeg Susreta hrvatske katoličke mladeži.

Kako smo odsjele u Đakovu, odluka je pala da na nedjeljnu misu odemo u đakovačku katedralu. Hvala Gospodinu na ova 4 dana! I od srca mu hvala na volonterima, dobročiniteljima, redovnicima, redovnicama, svećenicima, članovima obitelji, prijateljima i mladima koje smo susreli i koji su utjelovili: „... gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima.“

s. Anđela Buzov, novakinja, OP

„Emaus“ novicijata na Hum i Greben

Na Uskrsni ponedjeljak ujutro tri novakinje s. Veronika, s. Anđela i s. Ozana s Učiteljicom novicijata s. Barbarom iz Korčule su se uputile na brdo Hum iznad Vele Luke i još malo dalje, do vidikovca Greben. Nakon hladne bure u Velikom tjednu, za Uskrs je granulo sunce i stvorilo se savršeno vrijeme za ovaj izlet, za susret s Uskrslim u zajedništvu i miru prirode!

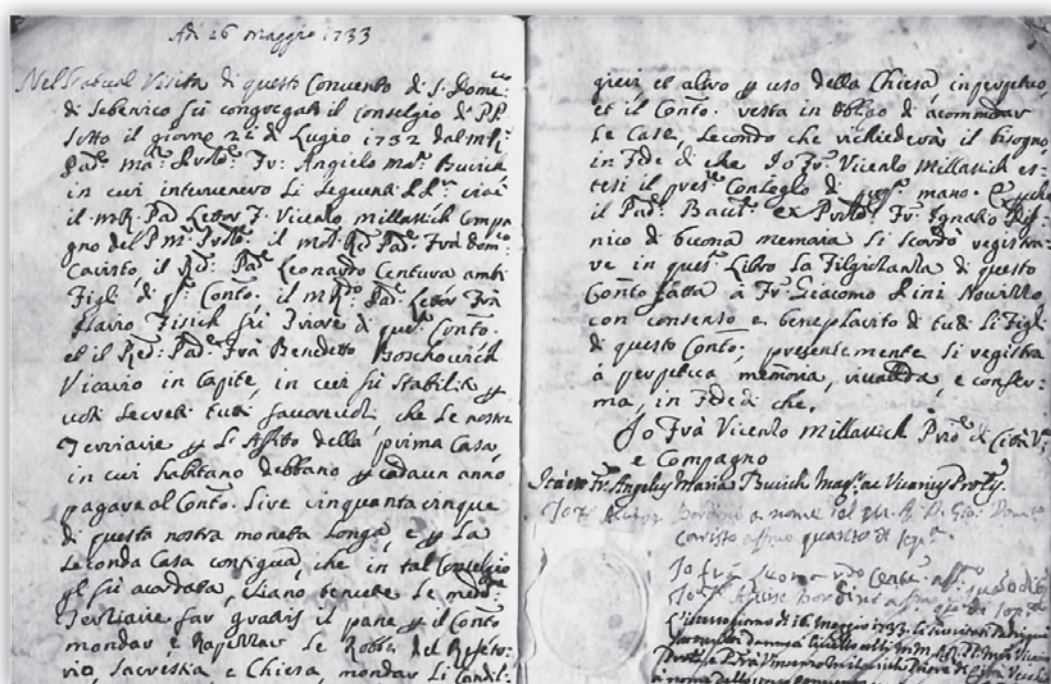

Dominikanke i Šibenik zajedno od 15. stoljeća

Ovaj tekst je nastao temeljem predavanja održanoga 21. travnja u Interpretacijskom centru Civitas Sacra Šibeniku, u sklopu svečanosti obilježavanja 10. obljetnice Dječjeg vrtića Bl. Hozana – Šibenik.

U svibnju 1221. u Bologni je, pod predsjedanjem sv. Dominika, održan Drugi vrhovni zbor Reda propovijednika, koji je donio odluku o slanju prvih dominikanaca na područje Ugarsko-Hrvatskoga Kraljevstva. Poslije nekoliko godina, oko 1225. utemeljeni su dominikanski samostani u Splitu i Dubrovniku, nakon čega su slijedila utemeljenja uzduž dalmatinske obale, pa i u Šibeniku (1346.). Četrdesetih godina 13. stoljeća u hrvatske krajeve dolaze i prve klauzurne sestre dominikanke, a vjerojatno već u to doba nastaju i prve zajednice samostanskih trećoredica, koje su potom svoje zajednice

imale duž istočne jadranske obale. Na području današnje Splitske metropolije, osim u Šibeniku, imale su samostane u Dubrovniku (prije 1324.), Kotoru (prije 1473.), Splitu (oko 1500.), Starom Gradu (oko 1500.), Stonu (1550.), Omišu (prije 1559.) i Bolu (prije 1773.) te su hrvatskom narodu dale i prvu blaženicu, rekluzu Ozanu Kotorsku (1493. – 1565.), beatificiranu 1927. godine. U povijesnim dokumentima naziva ih se *mantelatama* (tal. *mantelo*, ogrtač), *picokarama* (tal. *pinzochero*, pobožan čovjek) i *manjuricama* (prema lat. *maior*, veći). Potonji je izraz osobito bio prisutan u Šibeniku, gdje se i danas

Zapisnik o razdjeljivanju sestara u dvije zajednice 1733. godine

može čuti kao naziv za redovnice tzv. aktivnih redova, nasuprot klauzurnim benediktinkama koje se naziva koludricama. Pojmom *majorica* ili *manjorica* nekoć se nazivalo sluškinje u samostanima te u bogatim i plemićkim obiteljima, iz čega je onda nastao pojam *manjurica* za franjevačke i dominikanske samostanske trećoredice, a što je u uskoj vezi s činjenicom da su one svoj kruh nerijetko zarađivale kao služavke. Pritom se, polazeći od boje njihova redovničkoga odijela, razlikovalo *manjurice bile* (dominikanke) i *manjurice crne* (franjevke).

Počeci dominikanskih samostanskih trećoredica u Šibeniku nisu potpuno razjašnjeni zbog oskudnosti povijesnih izvora. Premda se u starijoj literaturi često navodilo da su u Šibenik došle već oko 1400. godine, za to nema potvrde u povijesnim vrelima, iz koji se može zaključiti da organizirana zajednica dominikanskih trećoredica u Šibeniku postoji otprilike od sredine 15. stoljeća. To ne isključuje mogućnost da su pojedine dominikanske trećoredice na šibenskom području živjele i ranije, ali ne kao organizirana zajednica. Prvi siguran pisani trag o dominikankama u Šibeniku seže iz 1535. godine, kada je s. Kata Livaković sastavila svoju oporuku. Izvor upućuje na zaključak da su dominikanke sigurno već nekoliko desetljeća prisutne u gradu, što posredno potvrđuje mletački povjerenik Sebastijan Justiniani, koji 3. kolovoza 1512. izvještava o ustancima pučana

Crkvice sv. Krševana

diljem mletačke Dalmacije, pa i u Šibeniku, gdje je najodgovornijim držao izvjesnog Jurja Počića. Nastojeći umaknuti mletačkim vlastima, taj se „u hospiciju gospođa trećeg reda obukao kao žena, a kako je imao bradu, bojeći se da ne bude prepoznat, hinio je kao da okrenut miješa mekinje s ostalom hranom kokošima.“ Vijest tako potvrđuje da je već 1512. postojao hospicij gospođa trećega reda, odnosno zajednica samostanskih trećoredica, koja je zacijelo nastala ranije, vjerojatno sredinom ili u drugoj polovici prethodnoga stoljeća.

Od početka 17. stoljeća šibenske matične knjige bilježe imena preminulih sestara dominikanki, a 1686. zabilježene su i u dvama popisima gradskih siromaha. Temeljem učestalijeg spominjanja u povijesnim vrelima, može se zaključiti da su u 17. stoljeću imale svoju zajednicu uz crkvicu sv. Krševana (tj. sv. Grizogona, nazivanu i crkvicom sv. Antuna) u šibenskom gradskom predjelu Gorica. Tijekom 18. stoljeća zajednica se razvija i postaje brojnija te 1733. dolazi do razdvajanja sestara na dvije zajednice: jednu uz crkvu Svetoga Duha i drugu uz samostan i crkvu sv. Dominika. Pritom je važno istaknuti da su odluku o razdjeljivanju sestara na dvije zajednice donijela braća dominikanci, kojima se ima zahvaliti i što su od 18. stoljeća bilježili imena i prezimena sestara u knjigu svojih samostanskih vijeća te u svojevrсну kroniku Dalmatinske dominikanske provincije. U oba izvora braća dominikanci su uglavnom bilježili podatke stupanju djevojaka u novicijat i njihovom polaganju zavjeta, jer su redovnička odijela primale i zavjete polagale najčešće u samostanskoj crkvi braće dominikanaca, a obred je vodio starješina samostana ili provincijal, ukoliko se događaj odvijao za njegova boravka u Šibeniku, uglavnom prigodom kanonskih vizitacija.

Početkom 19. stoljeća obje zajednice nastavljaju djelovati odvojeno, živeći skromno, uzdržavajući se vlastitim radom te pomažući potrebnima. Njihovo djelovanje bilo je prepoznato u gradu, ali su sve više osjećale potrebu za zajedničkim životom i boljom organizacijom. Stoga su 1865. godine kupile kuću u gradskom

predjelu Gorica, nasuprot crkvice sv. Krševana, te u njoj osnovale samostan Gospe od Ružarija. Važno je naglasiti kako tada nije nastala nova zajednica, nego su se u jednu kuću ujedinile dvije postojeće zajednice dominikanskih trećoredica. Sam proces ujedinjenja nije završio odmah, nego tijekom 1867. godine, označivši početak novoga poglavlja u povijesnom hodu šibenskih dominikanki.

Nakon ujedinjenja započinje razdoblje intenzivne obnove redovničkoga života. Pritom je posebnu ulogu imao dominikanac o. Anđeo Marija Miškov (1848. – 1922.), koji je od 1874. do 1881. upravljao samostanom braće dominikanaca u Šibeniku, pa je snagom službe bio nadležan i za sestre dominikanke u gradu. Već iste godine sastavio im je nova kućna pravila kojima je uredio svakodnevne obveze i molitveni život sestara te unutarnju organizaciju zajednice. Poslije četiri godine, 1878. šibenski biskup Antun Inocent Josip Fosco (1826. – 1894.) odlučio je staviti sestre pod neposredniju biskupijsku upravu te im je izdao nova pravila, koja su demokratizirala proces izbora samostanskih poglavarica i dužnosnica, upravljanje samostanom učinila su transparentnijim, a zabranila su da ubuduće stupaju u novicijat djevojke koje ne znaju čitati i pisati. Dobro sastavljena pravila pogodovala su unutarnjoj obnovi zajednice i duhovnom snaženju, povećala su stupanj pismenosti te omogućila sestrama pristup duhovnoj literaturi i pripremu za prepoznatljiviji apostolat. Duhovnom životu znatno je doprinio kanonik Ante Martinović koji je 1886. tiskao časoslov za sestre, zapravo prvi časoslov za dominikanke tiskan na hrvatskom jeziku. Nov zamah razvoju zajednice dala je s. Roza Jurić (1847. – 1936.), koja se nalazila na njegovu čelu od 1893. do 1905. Pod njezinim vodstvom poboljšane su materijalne prilike samostana, koji je podignut za jedan kat, osnažen je redovnički život u njemu i zajednica je narasla brojem. S. Roza je stekla osobiti ugled i simpatije sestara, ali i Šibenčana, što je do izražaja došlo i nakon njezine smrti 1936. godine. Gradske novine *Katolik* tom su prigodom objavile nekrolog

s. Aurelija sa štičenicama

zaslužne pokojnice, istaknuvši: „S. Roza bijaše baš uzor redovnica – žena jaka, energična, silno razborita (...) Bila je uvijek glavni stup samostana, koji je svojim žuljevima posve obnovila. O samostanu Dominikanki u Šibeniku i ne može se govoriti bez Roze – duše samostana. Skoro ju je cijeli Šibenik poznavao, jer je u njoj imao majku i savjetnicu.“

U 20. stoljeće šibenske su dominikanke ušle snažnije no ikada ranije u svojoj povijesti, što im je omogućilo da postanu nositeljice reforme dominikanskih samostanskih trećoredica u Dalmaciji i kamen temeljac Kongregacije sv. Anđela čuvara, utemeljene 1905. godine. Ključnu ulogu je opet odigrao o. Miškov. Svjestan da je stanje dominikanskih trećoredica u Dalmaciji vrlo teško, kako u organizacijskom tako i u materijalnom i duhovnom smislu, bilo mu je jasno da bez zajedničkoga vodstva i organiziranog apostolata ne mogu opstati. Sestre su živjele u neadekvatnim i često trošnim kućama, bile su slabo obrazovane te nisu imale mogućnost ozbiljnije pripreme za odgojni i pastoralni rad. To ga je potaknulo na pokretanje reforme, kojoj cilj nije bio samo povezati postojeće zajednice u jedinstvenu redovničku ustanovu, nego ih duhovno obnoviti i pripremiti za novo

Pred šibenskom katedralom

poslanje. Zato je već 1902. godine doveo prve tri dominikanke iz Šibenika u Korčulu da preuzmu Zaklonište siromaha. Smatrao je da nova zajednica treba imati kvalitetno obrazovane i u izvornom dominikanskom duhu formirane redovnice pa je dvije poslao u Hacking kraj Beča na školovanje za odgojiteljice, a dvije u Rim kako bi upoznale izvornu dominikansku duhovnost i redovničku disciplinu te stečena iskustva prenijele ostalim sestrama. Kruna njegova rada bilo je utemeljenje Kongregacije sv. Anđela Čuvara 16. svibnja 1905. godine. Pritom je važno naglasiti da se čin utemeljenja odvio u Šibeniku, a svečano proglašenje 2. listopada iste godine u Korčuli, kada je i utemeljen novi samostan u tom otočkom gradu. Time su dotad odvojene zajednice u Šibeniku, Splitu i Korčuli povezane u jedinstvenu redovničku obitelj s *Konstitucijama* i zajedničkim vodstvom. Miškov je želio stvoriti zajednicu koja će služiti „Bogu – Redu – Narodu“, kako je dao uklesati na pročelje korčulanskoga samostana, odnosno redovničku zajednicu koja će biti vjerna dominikanskoj duhovnosti te istodobno sposobna odgovoriti suvremenim potrebama odgoja, obrazovanja i karitativnoga rada. Njegova je vizija bila stvoriti obrazovane, duhovno formirane i apostolski djelotvorne dominikanke koje će, okupljene u jedinstvenoj Kongregaciji, nastaviti poslanje svoga Reda u novim društvenim okolnostima.

U prvim godinama nakon osnutka Kongregacije šibenski je samostan zadržao posebno

značenje jer je bio kuća matica novoosnovane zajednice. No, kada je šibenska zajednica osjetila da ju se zapostavlja u korist korčulanske, njezine su se članice, predvođene s. Rozom Jurić, pobunile, prosvjedujući i zbog gubitka samostalnosti u upravljanju svojim samostanom. O. Miškov je odgovorio upozorenjima, opomenama i strogim kaznama za one koje je smatrao najodgovornijima, ali je istodobno odlučio poduzeti mjere za boljitak i razvoj šibenskoga samostana, iz čega se vidi da su prigovori sestara bili utemeljeni. Među ostalim, planirao je preseliti zajednicu na drugu adresu, jer u tadašnjoj samostanskoj zgradi nije bilo lako planirati razvoj bilo kojeg apostolata, osobito odgojno-obrazovnoga, ali i zato jer je vlažna i skućena zgrada loše utjecala na zdravlje sestara, osobito mladih. Piora s. Hozana Peran (1871. – 1940.) upozoravala je kako gotovo svake godine umire poneka mlada sestra te je molila da se bolesnima omogući oporavak u roditeljskim kućama. O. Miškov je to prihvaćao i dopuštao odlaske na liječenje i oporavak, pokazujući da mu je, osim duhovne obnove, jednako stalo i do ljudske dobrobiti članica zajednice.

Miškovljev plan o preseljenju zajednice nije ostvaren, a Prvi svjetski rat donio je nove poteškoće. Ratne prilike pogoršale su gospodarsko stanje samostana, smanjile prihode i otežale svakodnevni život zajednice. Unatoč tomu, sestre nisu prekidale svoj apostolat. Nastavile su pomagati siromašnima, pružati potporu obiteljima pogođenima ratom te odgajati djecu u duhu kršćanskih vrijednosti. Upravo u ratnim godinama, uvelike zahvaljujući inicijativama prve časne majke Imelde Jurić (1880. – 1924.), utemeljen je dječji vrtić u šibenskom samostanu. S radom je započeo 1. prosinca 1914. Većina djece potjecala je iz siromašnih obitelji čiji roditelji često nisu mogli plaćati boravak u vrtiću, pa je Kongregacija godinama sama financirala njegov rad. Unatoč tome, sestre nisu odustajale od rada, nego su nastavile odgajati djecu smatrajući to svojim poslanjem. Tek nakon više-kratnih molbi državnim vlastima odobrena je skromna novčana potpora.

Još snažnije socijalno djelovanje sestre su tijekom Prvoga svjetskog rata razvile u zgradi tzv. Bažani, u kojoj je 21. srpnja 1917. otvorena i dominikankama povjerena pučka kuhinja. No, rad u ovoj ustanovi nije se zaustavio samo na pripremanju hrane. Ubrzo je šibenski Odbor za zapuštenu djecu zamolio sestre da u Bažani preuzmu skrb o napuštenoj djeci, što su one prihvatile te u istim prostorima otvorile i dječji vrtić. No, neprestano su se suočavale s financijskim teškoćama. Državna potpora često je kasnila ili potpuno izostajala, pa su mnoge troškove morale podmirivati vlastitim sredstvima. Unatoč tomu, nisu napustile svoju službu. Početkom 1929. iz Bažane su preselile u zgradu Katoličkoga doma, gdje su nastavile voditi Đačku menzu.

Drugi svjetski rat donio je nove probleme i nove izazove, ali i nove mogućnosti za apostolat, osobito karitativni. Jedan od najdirljivijih primjera požrtvornosti sestara dominikanki u to doba bilo je pomaganje franjevcima iz bombardiranoga samostanu sv. Lovre, kojima su svakodnevno pripremale hranu. Radile su to besplatno, odbivši primati ponuđenu naknadu za svoj rad, smatrajući da je riječ o bratskoj pomoći članovima Franjevačkoga reda, a ne o poslu za koji bi trebalo primiti plaću. Rat je teško pogodio i odgojnu djelatnost sestara. Dječje zabavište u samostanu nastavilo je raditi koliko su to okolnosti dopuštale, ali je broj djece bio promjenjiv, a nedostatak hrane i ogrjeva svakodnevno je otežavao rad. Slično je bilo i u Đačkoj menzi, gdje su sestre nastavljale pripremati obroke za siromašne učenike i djecu, premda su se i same često nalazile u vrlo teškoj materijalnoj situaciji. Osobito teško doživjele su vijest o pogibiji članice svoga samostana, s. Veronike Kezić (1911. – 1944.), koja je stradala prigodom anglo-američkog bombardiranja broda kojim je putovala iz Šibenika u Split.

Nakon završetka rata dominikanke su se nadale da će moći nastaviti dotadašnje djelovanje, ali su vrlo brzo postale svjesne da dolazak komunističke vlasti donosi sasvim nove poteškoće. Već u proljeće 1945. pojavile su se najave

da će njihov vrtić biti ukinut. Priora s. Emilija Goravica (1889. – 1967.) obratila se šibenskom biskupu Jeronimu Mileti (1871. – 1947.), koji ju je uvjeravao da će nove vlasti poštovati privatno vlasništvo. Međutim, pokazalo se da su takva očekivanja bila neutemeljena. Dana 1. lipnja 1945. komunističke su vlasti zatvorile Dječje zabavište koje su dominikanke vodile u svom samostanu punih 30 godina. Ni sudbina Đačke menze nije bila mnogo drukčija. Iako su sestre još kratko vrijeme ostale raditi u Katoličkom domu, njihov je položaj iz mjeseca u mjesec postajao sve nesigurniji, dok nisu 1948. otpuštene.

Od pedesetih godina 20. stoljeća sestre su počele postupno, u skladu sa svojim iznimno skromnim mogućnostima, obnavljati samostan, ali i razvijati apostolat. Kako bi nastavile voditi domaćinstvo braći franjevcima, utemeljile su filijalu u njihovom samostanu, a 1968. prihvatile su voditi domaćinstvo i u samostanu braće dominikanaca, u kojemu su 1970. utemeljile filijalu, koja je postojala do zatvaranja toga samostana 1974. godine, dok je ona u samostanu sv. Lovre opstala do 1993. Od 1963. do 1982. vodile su brigu o crkvi sv. Ivana, a 1975. zalaganjem priora s. Leticije Delonga (1930. – 2008.) u samostanu su otvorile neformalni dom za starice, adaptiravši za to potrebne prostorije. Prve starice

Samostanska zgrada od 1865. do 2016.

Blagoslov dječjeg vrtića 2016., biskup T. Rogić

primljene su u samostan 13. svibnja 1975., a posljednja je u njemu preminula 9. lipnja 2000. Njezinom se smrću ugasila ova vrsta apostolata u samostanu, poglavito zato jer zbog smanjenog broja sestara i dotrajalosti samostanske zgrade više nije bilo mogućnosti za njegov nastavak.

U međuvremenu, dominikanke su sa Šibenčanima proživjele teške godine Domovinskoga rata. Kao i ranije kroz dva svjetska rata, ostale su u gradu te molitvom i karitativnim radom svjedočile Kristovu prisutnost. Piora s. Marija Kulonja (1919. – 2008.) u to je doba ostavila dirljive i potresne zapise u samostanskoj kronici. Dana 16. rujna 1991., uz prvi srpski napad na grad, zabilježila je: „Mi sestre u samostanu u žurbi uzele pripremljene nužne stvarčice i otišle u konobu gdje smo ostale skoro 8 dana u molitvi i zazivima Bogu da nas oslobodi teških nesreća. Topovi, bombe, mine i razorno oružje iz mora, kopna i zraka skoro stalno pucalo po gradu i okolini. (...) Kruh smo dobivale iz Mjesne zajednice, ostalo što se našlo u kući, a najviše mlijeko i mliječni proizvodi. Jednom dnevno uspjeli smo skuhati malo manistre na ulju da pojedemo žlicom. Najteže su nam bile noći na sjedalici uz gruvanje oružja.“ Sljedeće godine je 21. lipnja, komentirajući uzbunu koja je sestre zatekla za doručkom, zapisala: „Gotovo mučki ustajemo, žurimo na sigurnija mjesta – kuhinju – donje katove – povremeno odjekuju granate na području grada i okolice. Po crkvama ne održavaju se službe Božje. U gradu vlada mrtva tišina. Naša kuća u mraku, sve grilje zatvorene – tako čitav grad. Dan je vrlo mučan, dug,

turoban. Osjećamo svu zlobu neprijatelja. U zaleđu vode se borbe između četnika i hrvatske obrane. Čini mi se najturobniji dan u životu.“

Turobni dani ipak su prošli i dominikanke su nastavile svoje poslanje u Šibeniku, osobito molitvom i karitativnim radom. No, novo doba zahtijevalo je nove prilagodbe. S. Jaka Vuco je 1996. godine počela predavati vjeronauk, što je označilo povratak sestara u odgojno-obrazovni rad, a od 2009. do 2019. vodila je Katehetski ured Šibenske biskupije. U suradnji sa Šibenskom biskupijom, poglavito biskupom Antom Ivasom i njegovim nasljednikom Tomislavom Rogićem, preselila je samostan 2016. na novu adresu, gdje dominikanke ponovno vode dječji vrtić pod upravom s. Rahele Rukavine.

Svaku ljudsku zajednicu prate usponi i padovi. Očitovalo se to i u povijesti sestara dominikanki u Šibeniku, čiji su opstanak kroz povijest ugrožavale unutarnje krize i problemi, ratovi, kužne epidemije, totalitarne ideologije i siromaštvo. No, sestre se nisu dale zarobiti ni nadvladati problemima, nego su ustrajno mogle i radile te su, čitajući znakove svoga doba, koji nisu bili uvijek obećavajući, prilagođavale svoj apostolat potrebama šibenskoga puka, pa čak i mijenjale mjesto boravka u gradu, kojega ipak nikada nisu napustile. Njihova povijest jasno pokazuje da su kroz protekla stoljeća živjele i radile Bogu na slavu, svome Redu na čast, a Šibeniku i Šibenčanima na korist.

LITERATURA (izbor): Jure Krišto: *Stoljeće služenja Bogu, Redu i narodu. Kongregacija sestara dominikanki Kongregacije sv. Anđela čuvara*. Korčula – Zagreb 2005. – Ivan Armanda: *Dominikanke u Šibeniku. Povijest samostana Gospe od Ružarija (1865. – 2015.)*. Šibenik 2015. – Anđeo Marija Miškov: *Služite Bogu, Redu i narodu! Izabrani spisi utemeljitelja Kongregacije sestara dominikanki sv. Anđela čuvara*. Korčula 2022. – Ivan Armanda: *Dominikanka Imelda Jurić (1880. – 1924.)*. *Životopis prve vrhovne poglavarice Kongregacije sv. Anđela čuvara*. Korčula 2024. – Isti: *Dominikanke pod Marijinim okriljem. Nekrolog Kongregacije sestara dominikanki sv. Anđela čuvara 1905. – 2025*. Korčula 2026.

Ivan Armanda

s. BRIGITA STANTIĆ

– dominikanka –

17. siječnja 1938. – 10. travnja. 2026.

U predvečerje 10. travnja (petak) 2026. godine, u 89. godini života i 66. godini redovništva, predala je s. Brigita Stantić svoju dušu Bogu u kojega je vjerovala i kojem je čitav svoj život posvetila. Molimo da je sada primi u svoje kraljevstvo, pripravljeno onima koji su ustrajali u svom posvećenju do kraja.

Ispraćaj i sprovod s. Brigite Stantić

Posljednji ispraćaj s. Brigite, u nazočnosti brojnih župljana, rodbine, prijatelja i sestara dominikanki i drugih redovnica, bio je u srijedu 15. travnja 2026. na Kerskom groblju u Subotici. Sprovodne je obrede vodio vlč. Tomislav Vojnić, župnik sv. Jurja u Subotici. Misu zadušnicu je predvodio je vlč. Marinko Stantić, nećak s. Brigite, a propovijedao je drugi nećak, vlč. Franjo Ivanković.

Iz propovijedi vlč. Franje Ivankovića, nećaka s. Brigite, na misi zadušnici

Propovjednik je na početku citirao tekst iz misnog Predslovlja za pokojne u kojem se kaže; „Tvojim se vjernima, Gospodine, život mijenja a ne oduzima i pošto se raspadne dom ovozemnog boravka, stječe se vječno prebivalište na nebesima.“ S tim u svezi je nastavio:

Vjerujem da svaki sprovodni obred može biti nova prilika da se susretnemo sa sobom, s našim Bogom i s onim koga ispraćamo. Sestra Brigita je kao redovnica revno služila svojoj zajednici sestara Dominikanki kao odgojiteljica, sakristanka Više puta je svjedočila da joj je najstarija sestra, Kata, izmolila redovničko zvanje. Rado se nadahnjivala primjerima svetaca i pokušavala, njihovim duhom nadahnuti, aktualizirati njihovu duhovnost u suvremenom svijetu. Mnogima je nudila duhovnu literaturu koja bi im mogla biti korisna. Ona je sada u stvarnosti i jednom novom iskustvu koje je nama prihvatljivo i dohvatljivo samo vjerom.

Za sestru Brigitu Isus je bio istinski Put, Istina i Život. Vjerovala je da nam je Krist

svima otvorio vrata raja i da će on doći i uzeti nas k sebi. Nju je već, vjerujemo, uzeo k sebi, a nama se pouzdavati i truditi da dođemo do istoga cilja. Brigitino srce se nije uznemirivalo, i u najtežim trenucima je bila sigurna „da u kući Oca ima mnogo stanova“ i da nam je Isus već pripremio mjesto da i mi budemo tamo kamo je On, naša glava unišao prije svih.

Kao svećenik sam bio više puta nazočan u trenucima prijelaza mlađih i starijih osoba u vječnost. Na tom se putu osjećao nekakav čudesan mir i sigurnost da ne odlaze u nepoznato. Bili su sigurni da ih netko čeka i nadali su se novom susretu i jednoj novoj stvarnosti, nama smrtnicima nepoznatoj.

Do dolaska Krista, našeg Spasitelja smrt je kraljevala. Međutim, njegova smrt je pobjednička. KRIST dolazi i svojom smrću pobjeđuje samu Smrt. Od tog časa On mijenja svoj smisao za novo čovječanstvo koje umire s Kristom da vječno s njim živi. Umrijeti s Kristom znači pobijediti smrt i stati na stranu života. Naše

vjerničko sjedinjenje s Kristom koje je započelo krštenjem i obnavlja se ostalim sakramentima mora se aktualizirati u našoj svakidašnjici. Zahvaljujući Kristovoj smrti ona je postala oruđe spasenja, a ne propasti. Mi kao udovi Kristova tijela – Crkve, nastavljamo posadašnjiti smrt i njezinu plodnost u njegovu tijelu. Već u Starom Zavjetu nalazimo divna svjedočanstva vjere u besmrtnost i uskrsnuće osobe. Ipak najčvršći oslonac te vjere nalazimo u tajni Kristove muke, smrti i Uskrsnuća. Zato su sveti i te kako bili željni „kada će se pojaviti pred licem Gospodnjim da mu pjevaju hvale“. Zato i sv. Franjo smrt naziva sesticom koja će mu omogućiti ući u puninu života.

U toj vjeri i mi smo danas ovdje okupljeni da bi zahvalili Gospodinu za jedan dug i posvećen život. Želimo Brigiti da bude zauvijek sa Isusom i uživa u njegovoj slavi jer ga je iznad svega ljubila i njemu velikodušno služila. Neka radosna pođe u Njegov dom i pjeva mu životnu pjesmu. Njegov se ovaj rukotvoreni dom raspao da bi

zadobila onaj vječan na nebesima. Iselila se iz prolaznosti u vječnost. I nama se jednom pojaviti pred licem Krista, suca, di bi zadobili što smo zavrijedili kroz tijelo. Trudimo se da mu omilimo te da svi možemo uživati u njegovu miru. Dobri Gospodin neka bude vječna nagrada našoj dragoj sestri Brigiti. Svima ožalošćenima izražavam iskrenu sućut dragom Bogu prinosim molitve za spas njezine duše.

Životni put s. Brigite opisala je s. Jaka Vuco, vrhovna poglavarica, ovim riječima:

Poštovani i dragi Subotičani i Subotičanke, dragi župljani župe svetog Jurja, poštovana rodbino sestre Brigite, drage moje sestre dominikanke, cijenjene sestre redovnice, svećenici i mnogopoštovani oče biskupe Franjo. Nakon samo šest mjeseci od smrti velečasnog Bele Stantića, danas nas je okupila smrt, ali i život naše sestre Brigite Stantić.

Svako ovakvo okupljanje događa se u žalosti i tuzi za izgubljenom osobom, izgubljenom sestrom, tetom i susestrom.

Žalosni smo jer je smrt stvarnost za koju znamo, svjesni smo njene snage i neupitnosti, ali ju istinski ne možemo razumjeti – po tome ni prihvatiti, jer naš razum traži odgovore i rješenja.

No, mi vjernici nismo oni koji sve znaju – mi svoje znanje i povjerenje imamo u Oca.

Mi nismo oni koji razumiju, ali vjerujemo Ocu koji za sve, uvijek i svugdje ima pitanja, odgovore i razloge.

Mi sami ne možemo određivati ni željeti nešto što nadilazi naše razine i odgovornosti – jer smo veliki i vrijedni samo po Njemu i u Njemu, po Ocu koji nas je poslao, koji nas u svakodnevici života prati i usmjerava kako bi konačno opet došli Njemu! Njemu koji nas je poslao na zemlju da iskusimo ljudski život u punini koliko smo se založili i predali u ruke Gospodara Života i Smrti.

Draga naša sestra Brigita rodila se 1938. godine u Tavankutu od svojih roditelja Pere i Dominike. Nisam pitala njenu braću i sestre o djetinjstvu i mladenaštvu s. Brigite, vjerojatno je to bilo slično kao i kod drugih curica i djevojaka,

ali ja osobno č. Brigitu poznam kao vrlo vrijednu i preciznu časnu sestru, zauzetu za Božju stvar. Kao sestru kojoj je bilo važno i vrijedno živjeti u vjeri u kojoj su je odgojili najprije njeni roditelji u zajedništvu s braćom i sestrama, a kasnije mnoge sestre dominikanke s kojima je na poseban način živjela cijelih šezdeset i šest godina svoga redovničkog života.

Život sestre Brigitte bio je igra u izmjenama vještog vezenja i šivanja, aranžiranja cvjetnih ikebana i buketa. Zналаčki i predano je vodila brigu o cvijeću i cvjetnjaku u vrtu kako bi mogla najljepše i najdragocjenije, najsvežije i najšarenije dati Isusu kojeg je skrovitog nosila u svom srcu do kraja. Tako je rado boravila u vrtu, kopala, plijevala, slagala i zalijevala... Bila je vesela i željna života u zajedništvu sa svojim Bunjevkama i Bunjevcima, sa njivama i pšenicom, sa ravnica i slamom, sa plodovima koji ne rastu na svim krajevima svijeta takvi i toliki kao u njenom kraju!

Bila je sestra Brigita ponosna Bunjevka, voljela je dužijance i svečanosti, radovala se ljepoti djece, mladih, odraslih. Veselili su je složni i konstruktivni razgovori i dogovori iako je ponekad htjela onako kako je ona htjela, ali svi smo mi ponekad s pogledom usmjerenim samo iz svog smjera. Ona je znala poučiti i uputiti na pravi smjer i pravom količinom riječi i pogleda u kompliciranim situacijama života.

Neka Vam draga naša sestra Brigita Gospodin otvori vrata Raja, neka Vas primi u prostranstva

cvjetne i šarene Galileje u kojoj ćete ga pronaći, neka Vaše srce uživa u radostima koje nemaju kraja, u cvijeću koje ne guši korov, u ljepoti koja nije usporediva s ničim što ste do sada vidjela. Neka Vaše srce pronađe mir i odmor od ovih teških zemaljskih križeva i muka, neka Vaše oči sjaje radošću i zadovoljstvom u krilu Oca nebeskoga, a vjerojatno i u društvu svojih milih i dragih koje ćete gore pronaći, koji i nas čekaju i s kojima je život u vječnosti iskustvo „koje oko nije vidjelo i uho nije čulo“!

Neka svaka Vaša žrtva i molitva koju ste na Zemlji napravili i izmolili urodi plodovima na Nebu gdje se pred licem Oca radujete u slavi.

Oprostite nam za naše slabosti i sebičnosti kojima možda nekada nismo mogle nadvladati svoju slabost. Oprostite što nismo uvijek bile kakve smo trebale biti. Znam da je to trebalo prije izreći i o tome razgovarati, ali redovito u svojim slabostima malakšemo i sustajemo.

Neka za Vas ruke Oca nebeskog budu raširene i pogled milosrdan da u uskrsnom vremenu pjevate vječni aleluja u društvu anđela i svih svetih. Molite Boga za našu Zajednicu, za pomladak jer svi znamo koliko ste htjeli da sve dobre djevojke budu časne sestre, znali ste da je to ispravan i dobar put do Njega! Vidimo se u vječnosti, do tada neka Vam Otac daruje pokoj vječni i svjetlost vječna neka Vam svijetli. S anđelima se trajno radujte!

Crtice iz života s. Brigitte

Ovom prikazu vrhovne glavarice o životnom putu s. Brigitte dodajemo i neke crtice koje još više osvjetljavaju lik požrtvovne redovnice, zaljubljenice u Boga, u dominikanski red i svoj bunjevački kraj.

U jednom razgovoru, objavljenom u AM (br. 2, 2013.) u rubrici *Da se bolje upoznamo*, iznijela je zanimljive događaje iz života svoje mnogobrojne obitelji. Bilo ih je trinaestero braće i sestara. „Neki su umirali u vrlo mladoj dobi, jer tada nije bilo lijeka za svaku bolest. Ja sam deveta po redu. Kao djevojčica od tri godine teško sam se i ja razboljela. Bila sam već na umoru. Svi su molili za moje ozdravljenje. Govorili su i mojoj kumi neka i ona moli za mene i za brata Belu. Kuma je molila: „Bože, uzmi ih, ima njih dosta.“ To je bila njena molitva! I, Bog ju je uslišio, ali na malo drugačiji način: uzeo je i mene i Belu od svita, odnosno u samostan i u svećenike. A moja najstarija sestra, Kata, iz velike ljubavi prema svojoj maloj sestrici, išla je i korak dalje: zavjetovala se da će ići u najstroži samostan samo da meni Bog podari ozdravljenje. Ne znam čije su molitve bile moćnije, ali ja sam se počela oporavljati, Bogu hvala.“

Međutim, Bog je za njezinu Katu imao druge planove. Posavjetovavši se sa svojim ispovjednikom, tada subotičkim biskupom Lajčom Budanović, on joj je, nakon kratke molitve, izrekao ove proročke riječi: „Kad se znadeš i želiš žrtvovati za braću i sestre, onda ćeš biti dobra majka. Imat ćeš sina, tamne kose, i on će biti svećenik.“ I to se ostvarilo! Kata se udala za Grgu Ivankovića. Imali su brojnu djecu. Među njima samo je jedan sin imao tamnu, crnu kosu. Bio je to Franjo, koji je, po biskupovoj proročkoj riječi, postao svećenik.

A o svom redovničkom pozivu s. Brigita priča: U Subotici je, s drugim sestrama, bila s. Emanuela Škarica, dominikanka. Djeca su se rado okupljala oko sestara. Jednom su s. Emanueli pokazivali svoje obiteljske fotografije. „Kad je s. Emanuela uzela fotografiju gdje je bila cijela

obitelj, gledala je neko vrijeme, a onda, po svom običaju, kuckala prstima po njoj. Onda se zadržala na meni, pokazala prstom i rekla: „Ova bi se mogla žrtvovati za brata“. Ova me rečenica duboko dirnula u srce. Imala sam tada oko 14 ili 15 godina. Nisam znala za kojeg se to brata ja moram žrtvovati. Malo nakon toga brat Bela je otišao u sjemenište. Bilo mu je u početku teško i htio je odustati jer se zaželio kuće. (...) U tim sam se trenucima sjetila riječi s. Emanuele da se moram žrtvovati za brata i jednostavno sam odlučila poći u samostan. Evo, možda je to bio najsnažniji trenutak mog poziva i moje konačne odluke.“

S. Brigita je, još kao djevojčica rado čitala živote svetaca. Među njima je bila i bl. Ozana. Zavoljela je tu malu kotorsku pastiricu, često joj se molila i misli da njoj treba zahvaliti svoje dominikansko zvanje. „Osjećala sam da mi Gospodin, po zagovoru bl. Ozane učvršćuje zvanje. Mislim da je bl. Ozana bila moja prva učiteljica. Zato sam joj jako zahvalna i svima preporučam da joj se mole.“

U nastavku razgovora s. Brigita priča kako je, po zagovoru bl. Ozane uspjela svladati mnoge teškoće i razlike između ravne, plodne ravnice i škrtog dalmatinskog krša. Sigurna je da joj je i u tome „pritekla u pomoć bl. Ozana koja je i u tim visokim brdima i kršnom kamenu tražila i nalazila Boga. Počela sam se svemu tome diviti, osobito nepreglednom moru.“

Govoreći o svom djelovanju kao redovnica, s. Brigita između ostaloga priča: „Prvo odrediste, kad sam svršila novicijat, bio je Zagreb. Tu su me poslali kod sestara svetoga križa gdje sam naučila raditi na tamburirku, šivati, krojiti i vesti paramente, crkveno rublje. Već sam znala nešto i prije, a kod njih sam se usavršila. Nakon toga sam se vratila natrag u Korčulu, gdje sam, zajedno sa s. Elvirom Hrženjak, izrađivala crkveno rublje. (...) Znala sam raditi na ruke i na mašinu. To mi je išlo dosta dobro, po zagovoru Bl. Ozane. Neko vrijeme sam bila i u Gružu, pa u Trogiru, Splitu, u Ranjenog, a onda sam premještena u Suboticu, gdje se i sada nalazim. Gospodin mi je priuštio mnoge avanture, padove i lomove ruke, noge, rebra. Ipak je, uz Božju pomoć i to prošlo, samo da mogu raditi u bašči što me osobito veseli i odmara. Volim prirodu. Ona me uči prihvaćati sve što život donosi: i kišu i snijeg, i sunce i sušu.“

„Rado i često molim za svećenička i redovnička zvanja i sretna sam što su neka nikla iz naših obitelji. Najprije je moj brat, Bela, onda od moje najstarije sestre Kate sin Franjo i kćer Bernardeta – s. Nada. Nakon toga, od najmlađeg brata, Ante, sin Marinko je svećenik. ‘Odnjihan’ je kod dominikanki. Onda, od sestrine kćerke, Dominike, dva sina svećenika, Josip i Mirko Štefković. Trenutno je unuk moga brata Stipana, Tomislav, u sjemeništu. Za sada u našoj obitelji ima sedam Bogu posvećenih osoba.. Očekujemo i nadalje Božji blagoslov i nova zvanja, jer ima dosta mladih koji daju nadu.“

Na pitanje kome se sada najradije moli, odgovorila je: „Od svetaca sam se najviše molila uvijek bl. Ozani, ali moje je srce najradije uz Isusa. Volim i Gospu, ali s Isusom sam najbliža. A što se tiče molitava, najradije se prepustim Psalmima. U njima nalazim sve, i prošnje i molitve i zahvale. U njima se čovjek može prepoznati u svakoj situaciji.“

I na koncu je njezina preporuka za mlade sestre i kandidatice bila: „Poručila bih da budu

s. Brigita u Korčuli

vjerne svome pozivu. Neka se sjete svojih obitelji, i neka, u tom duhu, prihvate svoju redovničku zajednicu kao svoju novu obitelj za koju se isplati živjeti i žrtvovati, i koju treba zavoljeti. Ne možemo očekivati da u toj novoj obitelji neće biti nikakvih teškoća, ali kad se nešto voli onda se sve lakše nosi i podnosi. Još bih poručila neka nikada ne budu besposlene, neka se ne zatvore u svoje kompjutore, jer živi ljudi trebaju našu konkretnu pomoć. Ne bojte se žrtve, ona je spasonosna, za vas i za cijeli svijet.“

Unatoč svom krhkom zdravlju i bojazni, s. Brigita se odlučila čak na hodočašće u Rim 2005. godine i nakon toga je još više zahvaljivala Bogu na udijeljenim, duhovnim i tjelesnim darovima. Također je učvrstila svoju vjeru u moćni zagovor bl. Ozane i drugih svetaca koje uvijek čuva u rezervi!

Gospodin joj bio, po svom obećanju, trajna radost, mir i nagrada!

s. Sl. S.

s. MARIJA LURDES BEŠLIĆ
– dominikanka –
21. veljače 1942. – 15. travnja 2026.

Usrijedu, 15. travnja 2026. u Veloj Luci je blago u Gospodinu usnula sestra Marija Lurdes Bešlić, u 85. godini života. Sveta misa i sprovodni obredi bili su u subotu, 18. travnja 2026., na groblju sv. Luke u Korčuli.

Mnogima će ostati u sjećanju po svom blagom, umiljatom smiješku kojim je osvajala sve s kojima je radila, od kojih je nešto tražila, kojima je nešto darovala. Sve te tri osobine: rad, molbe, darivanje, učinile su je prepoznatljivom.

Zdušno je, naime, radila svaki povjereni joj posao, teško je bilo odbiti njezinu molbu kad joj je nešto trebalo, a posve se darovala Bogu i čovjeku, u svakom trenutku života. Specifični su bili njezini nastupi kojima je hrabrila i savjetovala ljude, s poznatom joj krilaticom: „Jeste li me čuli?“ Zнала je trpjeti, znala je praštati, znala je pitati oproštenje. Neka joj Gospodin udijeli nagradu u nebeskom kraljevstvu.

Sprovod s. Marije Lurdes Bešlić

Usubotu, 18. travnja 2026., na groblju sv. Luke u Korčuli, bio je posljednji ispraćaj naše s. Marije Lurdes Bešlić. Osim sestara dominikanki i drugih redovnica s otoka Korčule, sprovodu je nazočila brojna njezina rodbina, prijatelji i znanci. Sprovodne je obrede vodio o. Zvonki Džankić, dominikanac, uz asistenciju više svećenika s otoka Korčule.

Od s. Marije Lurdes se, u ime svih sestara, oprostila s. Jaka Vuco, vrhovna glavarica, ovim riječima:

Oproštajno slovo s. Jake Vuco

U najljepšem, najsvetijem i najbogatijem liturgijskom vremenu kroz godinu okupili smo se

oprostiti od naše sestre Marije Lurdes, Ive Bešlić. Mi vjerujemo da Gospodin nije slučajno odlučio kada je najbolji i najprikladniji čas da se sestra Marija preseli iz ovog života u vječni život, život s Ocem i svetima u nebesima.

U vremenu kada priroda buja, kada sve već zeleni i cvjeta, kada latice oko nas nude nježne i blage mirise; u vremenu kada je Krist nakon gorke i teške smrti uskrsnućem pokazao svoju veličinu i moć; u vremenu kada svako biće radošno i zahvalno kliče Pobjedniku života i smrti i u svojim srcima prebire događaje, živi veću prisutnost Uskrsloga i osjeća „da srce u grudima gori od razgovora koji hrani Život“ – upravo u tom svečanom času, Gospodar je pozvao s. Mariju

Lurdes u svoje naručje. Tamo joj želi pružiti onu utjehu i zaštitu koju je ona intenzivno osjećala cijelog svog zemaljskog života.

Sestra Lurdes je bila posebna sestra – mislim da bismo se svi s tim lako složili. U svom bogatom i plodnom životu najviše se trudila oko širenja kraljevstva Božjeg na svoj, poseban način. Tako smo ju mogli vidjeti u kapeli kako sabrano moli, ali i u žurbi prema bolnici s torbama u ruci. Bila je uz krevete bolesnika i žalosnih kako bi im donijela voćku ili slatkiš, ali najviše vjeru i nadu u Krista Spasitelja. Žurila je katedrali svetog Duje da sve bude na mjestu i da sve bude na

vrijeme, da svi budu zadovoljni... Vidjeli smo je u susretima s djecom i odraslima za koje je uvijek imala vremena, bombon, riječ, savjet ili osmijeh. Njezina pojava u drugima je budila radost, a u malim djelima ljubavi prema bratu čovjeku nije ju se lako moglo nadmašiti.

Njen blagi i obećavajući pogled pozivao je na iskrenost i upućenost prema Ocu, a nasmiješeni lik uvijek je svjedočio sigurnost da jedino kod Oca imamo dobro i trajno mjesto. Na svim mjestima na kojima je vršila različite službe u svom redovničkom životu, bila je uzor odgovornosti i skromnosti. U zadnjim godinama svog zemaljskog života, kada više nije imala snage, svakodnevno je i strpljivo prihvaćala i nosila svoj križ.

U ime cijele naše redovničke zajednice, upućujem riječi sućuti i duboke zahvalnosti njezinoj obitelji. Hvala vam na daru njezina života koji je niknuo tamo uz hladnu i bistru Cetinu, u kršu koji rađa snažne ljude i nesalomljive vjere. Hvala vam što ste tu plemenitu mladicu, natopljenu kršćanskim vrijednostima vašega doma, darovali Crkvi i našoj zajednici. Taj korijen, koji je prve sokove života crpio u rodnom kraju, donio je obilne plodove dobrote svima nama. Posebno je svoju ljubav, pažnju i brigu iskazivala s. Tješimira do zadnjeg daha s. Marije Lurdes.

Također, velika hvala poštovanom župniku i svim župljanima župe sv. Josipa u Vela Luci. Hvala vam što ste sestru Lurdes prihvatili kao svoju, što ste s njom dijelili svakodnevicu, molitve i brige. Vaša pažnja i zajedništvo bili su joj dragocjena podrška na njezinom putu služenja,

a ona vam je na to uzvraćala onim što je najbolje znala – tihom prisutnošću i molitvom.

Draga naša sestra Marija Lurdes, Vaš je život na ovoj zemlji završio i mi vjerujemo da ste već danas s Ocem, Sinom i Duhom Svetim u raju. Vjerujemo da je Vaša zaštitnica, Gospa Lurdska, bila na nebeskim vratima i da zajedno iščekujete dolazak Spasitelja našega. Hvala Vam za život koji ste proveli u radostima i žalostima zajedno s nama. Hvala Vam za svaki darovani susret i vrijeme. Hvala na svakom primjeru kojim smo željele i mogle brže i lakše koračati putem svetosti.

Neka se Vaše oči nagledaju lica Božjega. Neka Vaše usne trajno ponavljaju slavu Bogu. Neka Vaša bezazlenost bude mamac za sve one koji još traže svoj put, ali i trajni zagovor za nas koji ostajemo. Ne zaboravite nas pred licem Svevišnjega; molite za našu zajednicu, za nova zvanja i za svoju obitelj.

Odmarajte u miru Božjem, tamo gdje više ne trebate žuriti, jer ste stigli do cilja – u vječno proljeće Očeva naručja.

Počivali u miru Božjem! Amen.

Moja draga sestra Marija Lurdes

Moja draga sestra Marija Lurdes preminula je 15. 04. 2026. Bila je srijeda. Dan našeg zaštitnika sv. Josipa, a pokopana je 17. 04. u Korčuli. Znakovito!

U subotu je postila na čast Blažene Djevice Marije. Kronicu nije ispuštala iz ruku, bilo u autobusu, tramvaju ili u autu, neprestano moleći na razne nakane. Svojom nesebičnom ljubavlju obilazila je potrebne a posebno bolesne.

Sprovodne obrede predvodio je pater Zvonko Džankić, a župnik don Hrvoje Katušić istaknuo je njen nesebičan rad u župi. Naglasio je da je u bolesti bila izuzetno strpljiva.

Uz prisutnost sestara iz raznih samostana, od sestre se i oprostila č. M. Jaka Vuco. Na ispraćaj došle su i moje drage sestre Ljubica i Jozica, nećaci i nećakinje s obitelji. Sudjelovali su i mnogi Velolulačani, a posebno bi istaknula

svog rođaka Mirka, susjede, trećoredice, dr Pina Novaka, načelnicu Katarinu Gugić i mnogi drugi.

Dirnuta, svima kažem velika vam hvala!

U Veloj Luci dana 20. 04. 2026. bila je sprovodna misa.

Veliku pažnju prema pokojnici s. Mariji Lurdes iskazala je cijela župna zajednica svojom brojnom nazočnošću.

Župnik don Hrvoje Katušić u svom osebnom stilu i ljubavi prema sestrama Dominikankama slavio je Euharistiju. Svojom toplom riječju oprostio se od s. Marije Lurdes.

Tonći Oreb – Bilac, zborovođa crkvenog zbora predvodio je sa zborom pjevanje, a zapravo

cijela crkva, ispunjena mnoštvom vjernika, bila je jedan veliki zbor. Svi glasovi su se stopili u jedno. Meni je duša pjevala, a tijelo je bilo nemorno.

Na kraju doživjela sam toplinu, zagrljaj pa i suzu. Osjetilo se da smo svi jedna velika složna župna zajednica.

Svi smo bili zaokupirani mislima, potpuno uronjeni u zagrljaj s. Marije Lurdes.

Poruke sućuti i suosjećanja, još danas stižu iz svih krajeva.

s. Tješimira Bešlić

– Iz razgovora sa s. Marijom Lurdes, srpanj 2012. –

U razgovoru za list *Ave Maria* (br. 3. 2012), u rubrici *Da se bolje upoznamo*, s. M. Lurdes je iznijela zanimljive crtice o svom odrastanju u krugu svoje obitelji, kao i o redovničkom pozivu i djelovanju u samostanima sestara dominikanke. Njezini roditelji se nisu bojali života, premda nisu bili bogati. Imali su desetero djece. U kući se redovito zajednički molilo. „Zajednički se molio ružarij. Obično je otac predmolio. (...)“

Odrasla u takvu obiteljskom, molitvenom ozračju, mala je Iva (krsnim imenom) zarena osjetila Božji poziv u redovnički stalež. Dominikanke je izabrala na poticaj o. Reginalda Klapeža, dominikanca. „Roditelji se nisu protivili mojoj odluci. (...). Znali su da to nije lagan život, zato su me uvijek pratili svojom molitvom. Nikada neću zaboraviti kako je moja majka, kad sam otišla u samostan, svakoga petka postila i molila za moju ustrajnost. Ja sam, naime, otišla u samostan upravo u petak, zato je izabrala taj dan. Kad se kasnije moja mlađa sestra također odlučila za samostan, krenula je i ona u petak da ne bi mama sada za nju uzela još koji dan posta u tjednu, pa je tako za obje molila i postila svakoga petka. Vjerujte mi, to je bila snaga koja me držala u svim trenucima života. Draga moja majko, kako ću ti za to zahvaliti!“

O svojim prvim dojmovima u samostanu s. Lurdes kaže: „Doveo me otac. Već sâm prijem

je bio predivan. Dočekala me č. majka sa savjetnicama. Činilo mi se kao da su me već davno očekivale i eto me, napokon! Otac mi je također bio oduševljen ovim prijemom. (...) Zbilja su, za mlade koji ulaze u samostan, jako važni ti prvi susreti, raspoloženje sestara, njihove prve riječi i geste. A sjećam se i jednog posebnog doživljaja iz prvih dana moga dolaska. Bila sam žedna, nisam znala gdje je voda, pa sam pitala s. Magdu gdje ću se napiti vode. A ona zove učiteljicu: „Iva hoće vode!“ Učiteljica odgovara: „Neka učini žrtvicu za duše u čistilištu.“ Moram priznati da te izraze nisam još puno razumjela, bilo bi mi draže napiti se pošteno vode za duše u čistilištu. Ali sam se pomalo privikla i na takve vrste spasavanja duša, „žrtvicama“.

„U novicijatu nam je bilo lijepo. Znali smo se šaliti, igrati se. Uvijek je bilo veselo. Osobito rekreacije. Onda nije bilo televizije, pa smo imale prigode same stvarati veselo raspoloženje.“

„Nakon zavjeta, prvi premještaj je bio u Zagreb, 1960., u samostan Bl. Ozane. Upravo je te godine bio umro kardinal Stepinac. Ja sam išla nešto u grad i saznala tu vijest. Žurila sam kući da o tome obavijestim sestre. Onda nisu mediji o tome govorili. Čak što više, htjeli su zataškati sve samo da ne bi ljudi došli na sprovod. Ja sam imala tu čast i milost da sam bila na njegovoj sahrani u katedrali. To neću nikada zaboraviti.“

„U Zagrebu sam obavljala službu ekonome. Bila su to teška vremena. Nije bilo novaca, a trebalo je nabaviti potrebne stvari. Jednom su radnici dovezli šoder i trebalo je to odmah platiti. Ali priora kaže da nema novaca. Tada se sakristanka, s. Karla Baković, dosjetila zadnje slamke spasa. Otišla je u kapelu otvoriti škrabice, možda tu nađe nešto. I zaista, dogodilo se čudo. U jednom papirnatom smotuljku, što ga je netko ubacio, bilo je točno onoliko novaca koliko je trebalo platiti šoder. Bog svojih ne ostavlja!“

O svom boravku u Hamburgu, od 1979. do 1985. s. M. Lurdes kaže: „U Hamburgu sam bila u Hrvatskoj katoličkoj misiji koju vode dominikanci, a sestre im pomažu. Ljudi dolaze kad god im nešto zatreba. U Misiji se osjećaju kao kod kuće. (...) Bila sam sretna ako sam mogla nekome pomoći makar samo slušajući njihove životne priče. (...)“

Posebno sam zahvalna dominikancima u Hamburgu, koji su mi omogućili hodočašće u Lurd. To mi je bio nezaboravan doživljaj. Moja draga Gospa Lurdska uvijek me prati, kako sam je molila na početku mog redovničkog života, a isto tako i moja zemaljska majka svojim molitvama.“

A o svom boravku na Škrapama, u Splitu, od 1985. s. M. Lurdes opisuje jedan poseban slučaj: „Jednom se dogodilo da je neki dječak dodirnuo strujni napon. To ga je koštalo života. Ali nije bio odmah umro. Odveli su ga u bolnicu. Situacija je bila krizna i otac je mislio da će ga možda u Zagrebu spasiti, zato je tražio neku vezu. Došao je k nama. Išla sam s njim u vojnu bolnicu i molila liječnike da ga prebace u Zagreb. Liječnik mi je objasnio da to nema smisla, jer mali neće još dugo živjeti. Prenijela sam ocu tu tužnu vijest, a on me onda zamolio neka ga barem pokrstim. Nisu imali do tada veze s crkvom. Učinila sam to, uvjetno, i puno sam molila za njega. Nakon nekoliko dana, kad sam otišla na duhovne vježbe, čula sam da je dijete umrlo. Na sprovodu mu je čak bio katolički svećenik. Ipak su ljudi povjerovali i zbog toga sam bila sretna.“

Zanimljive priče ima s. M. Lurdes za vrijeme Domovinskog rata. I tada je bila u Splitu, na

Škrapama. „Čitava situacija nagoviještala je da se sprema nešto strašno. Počele su sve veće napetosti. A da stvari budu još gore, ljudi u našem okružju nisu nam bili nimalo skloni. Događalo se da su nam „nepoznati počinitelji“ činili velike ili manje štete. Tako su nam porazbijali kolektore, koje smo netom bili nabavili, i to je bila velika šteta. Isto tako su nam čupali cvijeće i što god bi posadili. Nisam ništa ispitivala niti prijavljivala. Znala sam da neće nikada pronaći krivca, a ako se ‘počiniteljima’ zamjerimo, može nam biti samo gore. Zato sam uvijek ponovno i ponovno sadila kad bi oni počupali. Bili su to počeci zla koje je zadesilo cijelu domovinu, a počeli su izazivanjem nereda svake vrste.“

„Za vrijeme rata, otpratile smo neke sestre avionom u Zagreb, jer se nije moglo drugačije. Kad smo se vraćale sa zračne luke, molile smo, po običaju, u autu krunicu. Bile smo negdje blizu Solina. Upravo kad smo završile krunicu čule smo kako je pored nas profijukao metak. Pogledale smo zabrinuto. Zaustavile smo se na tren i čekale što će sada biti. Uistinu, metak je prošao pored nas, nismo znale ni odakle dolazi niti kome je bio namijenjen. Samo znam da smo, Bogu hvala, mi bile, Božjim čudom pošteđene. Zahvaljivale smo i dragoj Gospi, jer je to bila sigurno i njezina moćna zaštita.“

„Jednom me zaustavio neki čovjek na stanici u Sinju. Pokazao mi je krunicu što sam mu je jednom dala, i rekao kako je, zahvalivši njoj, ostao u ratu živ. „Ova krunica, koju ste mi dali, pomogla mi je da sam ostao živ premda sam bio teško ranjen“.

„Ubrzo su počele dolaziti izbjeglice. Kucali su i na naša vrata. Kako im pomoći kad su i nama zalihe bile skromne? Ali, nismo ipak nikoga poslale praznih ruku. Dijelile smo sa siromasima i potrebnima sve što smo imale. Kad nisam mogla dati drugo, dala bi im krunicu. Jedan student sa Škrapa bio je u Dubrovniku na ratištu. Kad se vratio kući došao mi je ispričati kako je jednom pored njega pala granata, ubila mu kolegu, a on je ostao živ. To zahvaljuje krunici, koju je ne samo nosio oko vrata, nego i molio. Sličnih priča ima još mnogo. (...)“

„Godine 1994. bila sam premještena u samostan sv. Martina, isto u Splitu. Glavna služba mi je bila: sakristanka u katedrali sv. Dujе. Tu sam se naslušala i proživjela svakojakih nevolja. Ljudi dolaze u crkvu iz različitih motiva; neki radi znatiželje, turisti na razgledavanje, a neki željni Boga. Najradosniji dan mi je bio susret sa Svetim Ocem. Imala sam čast i milost rukovati se ovdje s njim. (...) Još mi je jedna stvar posebno ostala u sjećanju. Kad sam bila na službi u splitskoj katedrali, pristupila mi je jedna djevojka i izrazila želju da bi ušla u samostan, ali ne zna u koji. Ja sam joj savjetovala neka se raspituje kod raznih družbi, pa će vidjeti gdje joj se najviše sviđa. Dakako da sam je najprije uputila na korčulansku adresu. Nakon kratkog vremena se vratila i priznala da joj se od svih najviše

sviđaju sestre dominikanke. Danas je to naša s. Kristijana Remetin.“

Od 2007. s. Marija Lurdes je u Vela Luci. I o tom razdoblju ona kaže: „Tu je velika župa, treba pomagati sestri s. Tješimiri u crkvi. Osjetila sam da se ljudi sve više vraćaju u crkvu. Drago im je što su sestre među njima. Mi sestre činimo sve što možemo da što više zavole Isusa i Gospu. (...) Nekada je u Veloj Luci bilo prilično duhovnih zvanja. Mještani se sjećaju mnogih naših sestara koje su nikle iz ovoga naroda, a danas je, u tom smislu, nastalo neko tužno zatišje, prava ‘suša’. Šteta! Molimo zajedno te naše drage sestre i braću iz Vela Luke, neka se oni, s rajskih visina, zauzmu za svoje mještane, da se ponovno, u njihovim mladima, rasplamsa vjera i zanos za Boga i Crkvu.“

S. M. DULCELINA (Lucija) PLAVŠA

– Služavka Malog Isusa –

(sestra naše s. Estere)

2. ožujka 1948. – 17. siječnja 2026.

U samostanu Srca Isusova i Marijina u Košutama, preminula je 17. siječnja 2026. u 78. godini života i 59. godini redovništva s. M. Dulcelina Plavša, **sestra naše s. Estere Plavša.**

Posljednji ispraćaj bio je u srijedu **21. siječnja 2026. sa svetom misom** u crkvi **Srca Isusova i Marijina u Košutama.** Sprovodne obrede na mjesnom groblju u Košutama, kao i svetu misu zadušnicu, predvodio je don Ante Gavriilo, župnik Župe Srca Isusova u Košutama, u konceleciji s tridesetak svećenika, među kojima je bio i generalni vikar Splitsko-makarske nadbiskupije, mons. Franjo Frankopan Velić

Evandjelje i pjevane dijelove sprovoda otpjevao je maestro don Šime Marović, dugogodišnji prijatelj i suradnik s. M. Dulceline. U homiliji je don Ante istaknuo da je s. M. Dulcelina kroz glazbu propovijedala Evandjelje, da je glazba bila *most* kojim nas je vodila Nebu, k samom Bogu kojemu treba biti usmjereno sve u našem životu, Bogu kojem se trebamo klanjati, slaviti Ga i hvaliti. Upravo je glazba i pjesma kojoj se s. M. Dulcelina posvećivala i kojom se služila, oblikovala ne samo nju nego i sve one koje je uključivala u pjevanje i slavljenje Boga. Spomenuo je sv. Augustina i njegovu poznatu misao: „Tko pjeva, dvostruko moli“ istaknuvši kako je s. M. Dulcelina to činila s velikom lakoćom, spontanošću, radošću, jer je pjevala srcem. Na kraju

je istaknuo da ono što je uvježbavala ovdje na zemlji, sada nastavlja tamo gdje nas je sve svojim sviranjem i pjesmom uvijek upućivala – u svečanostima nebeske liturgije

Sprovodu su, osim Služavki Malog Isusa, nazočile sestre dominikanke iz Splita, Zagreba, Korčule, sestre milosrdnice, Školske sestre franjevke iz Splita, šibenske franjevke, prijatelji, suradnici, župljani iz župa gdje je bila na službi, kao i brojna rodbina pokojnice.

Sestra M. Dulcelina Plavša pokopana je u sestarsku grobnicu. Uz pjesmu *Salve Regina* pokrivena je bijelim ružama.

U oproštajnim govorima za vrijeme sprovoda istaknute su divne osobine jedne Bogu posvećene osobe koja je svoju duhovnost gradila na malenosti, što je svojstveno Družbi Služavki Malog Isusa, kojoj je pripadala.

„s. Dulcelina, krsnim imenom Lucija, rođena je rođena je 2. ožujka 1948. u Otoku-Sinj, od oca Andrije i majke Pere rođ. Norac-Kljajo. U samostan Služavki Malog Isusa je primljena 30. ožujka 1964., a u novicijatu je ušla 15. kolovoza 1966. u Zagrebu-Kraljevac.

Prve redovničke zavjete položila je 15. kolovoza 1967., a doživotne 15. kolovoza 1975.“

„Tijekom svog redovničkog života – istaknuto je između ostaloga – djelovala je mnogim župama i zajednicama, uglavnom kao voditeljica

pjevanja i kao vjeroučiteljica u školi i u župama, kao sakristanka, a poučavala je novakinje kao i druge sestre u pjevanju. Osim toga, pojedinim župama je vodila je *Prijatelje Malog Isusa*, odrasle i djecu. Kod svih je poticala pobožnost prema Malom Isusu i Blaženoj Djevici Mariji kojoj je bila posebno pobožna, ne samo kao dijete Sinjske krajine, nego i zbog velikog milosnog zahvata spašavanja njenog oca iz kolone poslane na Križni put. Zato je u njezinoj obitelji, pa tako i u životu naše s. Dulceline, pobožnost prema BDM nešto neizostavno, nešto bez čega se ne može živjeti, nešto što se podrazumijeva. Upravo je u duhu BDM znala činiti dobro u skrovitosti. Znajući kako je važno učiti, školovati se i studirati, pronalazila je način da pomogne studentima slabijeg imovinskog stanja u njihovu studiju. Tražila je i posredovala u pomoći, a da o tome nitko nije znao. Htjela je zaštititi, potaknuti, ohrabriti, pomoći, ali sve u skrovitosti, ostajući u tome samo „nezatna službenica Gospodnja.“

„s. M. Dulcelina bila je vedra osoba, profinjena u odnosu s drugima, veoma ugodna u društvu i uvijek sa smiješkom na licu.“ – istaknuto je nadalje na sprovodnim govorima. „Svaku osobu je susretala tako srdačno kao da ju je iščekivala. Silno je voljela svoju dužnost voditeljice crkvenog zbora i vjeroučiteljice. Sve ono lijepo i dobro što je posjedovala htjela je utkati u duše djece koju je silno voljela. Zato i ne čudi da među prvima s dječjim zborovima sudjeluje na *Zlatnoj harfi* te motivira i potiče druge voditelje zborova da se i oni uključe sa svojim dječjim zborovima na radosno slavljenje Gospodina.

Gdje se god nalazila, bila je pokretač, inicijator i podupiratelj programa kojim je kroz glazbu i pjesmu mogla druge, posebno djecu, odgajati i voditi bliže Bogu. U svemu tome bila je neumorna i predana. Toliki su ponijeli ljepotu sakramenta prve pričesti kroz svoj život, upravo zahvaljujući pjesmama i pjevanju koje je s. Dulcelina s njima pripremala i izvela za taj najljepši trenutak njihova života. Što tek reći o božićnim priredbama i nastupima i s djecom i odraslima? Nastupima i gostovanjima po drugim župama, biskupijama?“

„Tko pjeva, dvostruko moli“, rekao je sv. Augustin. Koliko li je pjevajući molila s. M. Dulcelina, samo Bog to zna, jer nije to bilo formalno pjevanje, već u njemu je bilo cijelo njezino srce, cijelo biće. Stoga joj je uvijek bila radost organizirati i voditi liturgijsko pjevanje; ne samo u župi, već i prilikom naših duhovnih vježbi, redovničkih svečanosti i jubileja, zajedničkih susreta i hodočašća i sprovoda sestara. Poticala je i čuvala crkvenu liturgijsku glazbu, napose koralne, želeći u tu ljepotu uvući svakog, kako nas sestre, tako i svoje zborove. Rado se odazivala i sudjelovala sa svojim zborovima u zajedničkom zboru koji je pratio slavlja pri našoj (splitskoj) Nadbiskupiji. „Rado je predvodila pjevanja kod katehetskih škola, redovničkih dana, animiranja pjevanja i kod ostalih zajedničkih redovničkih programa. Bila je priznata i cijenjena kao glazbenik. Nije bila rijetkost da je mladenci pozovu da im odsvira na njihovu vjenčanju. Tako je njeno sviranje na orguljama i pjevanje „Ave Marie“ mnoge povelu na staze bračnog života. *Odgajala je ljude za radost služenja u glazbi*. Sijala je note, a svi vi danas ovdje prisutni u velikom broju iz raznih župa u kojima je bila i djelovala, pokazujete u koju je divnu simfoniju izraslo posijano.“

„Kada nije više mogla svirati ni voditi pjevanje, znala je sate provoditi u kapelici, sama sa svojim Zaručnikom, svirajući po klavijaturi svojeg srca, u čežnji duše. Vjerujemo da sada uživa u društvu svetih i *gleda ono što oko nije vidjelo, sluša što uho nije čulo i kuša što ljudsko srce nije okusilo*.“

fr. JOSIP (Šimun) ŠIMIĆ,
– dominikanac –
25. kolovoza 1939. – 15. siječnja 2026.

U četvrtak 15. siječnja 2026., okrijepljen svetim sakramentima, preminuo je fr. Josip (Šimun) Šimić, član Hrvatske dominikanske provincije Navještenja Blažene Djevice Marije i samostana Sv. Marije Milosne u Bolu, u 87. godini života, 67. godini redovništva i 60. godini svećeništva.

Posljednji ispraćaj od brata Josipa bio je u ponedjeljak 19. siječnja 2026. u crkvi dominikanskog samostana u Bolu na Braču, te nakon toga na mjesnom groblju u Bolu. Svetu misu i sprovodne obrede vodio je fr. Tomislav Kraljević OP, provincijal HDP, u nazočnosti braće dominikanaca, i drugih svećenika, rodbine, sestara dominikanki i mnoštvo drugih vjernika, prijatelja i znanaca.

Fr. Josip Šimić rođen je 25. kolovoza 1939. godine u Grljevićima, u općini Ljubuški, u obitelji oca Ivana Šimića i majke Janje, rođene Ševo. Na krštenju u župi Grljevići u Mostarsko-duvanjskoj biskupiji, dobio je ime Šimun.

Godine 1955. stupio je u Red propovjednika, te odlazi u dominikansko sjemenište u Bol na otoku Braču.

Novicijat je započeo 18. kolovoza 1958. godine u Dubrovniku, a prve redovničke zavjete položio 18. kolovoza 1959. također u Dubrovniku. Svečane zavjete položio je 16. veljače 1964.

godine u Zagrebu. Studij filozofije pohađao je na Višoj bogoslovnoj školi u Dubrovniku od 1959. do 1963. godine, uz prekid zbog služenja vojnog roka od 1960. do 1962. godine. Studij teologije nastavlja na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu od 1963. do 1967. godine. Za svećenika je zaređen 26. lipnja 1966. godine u Zagrebu.

Njegovo je svećeničko djelovanje bilo na raznim mjestima: u Dubrovniku, u Zagrebu, zatim kraće vrijeme u Šibeniku. Dvije godine djeluje u Rijeci. Godine 1969. odlazi u Hrvatsku katoličku misiju u Hannoveru, gdje ostaje do 1975. On je, zapravo, bio osnivač i prvi voditelj te misije i neumorni dušobrižnik hrvatskim iseljenicima. Potom se, 1975. vraća u Bosnu i Hercegovinu, u Klopče, gdje ostaje do 1990. godine. Tu je najprije bio kapelan (1976. – 1980.), a potom starješina i župnik (1980. – 1990.). Od 1990.

do 2000. godine djeluje u Bolu na Braču kao župnik i kateheta. Potom se vraća u Zagreb, gdje od 2000. do 2002. obnaša službu kapelana u dominikanskom samostanu Kraljice Svete Krunice. Od 2002. do 2018. ponovno djeluje u Rijeci, gdje je obnašao službu starješine samostana. Posljednje godine života, od 2018., proveo je ponovno u Bolu na Braču.

Na svim je službama bio cijenjen ispovjednik, pastir blaga srca i neumorni služitelj Božje riječi.

JOZO BAĆAK

– brat s. Diane Baćak –

30. siječnja 1947. – 20. svibnja 2026.

Usrijedu 20. svibnja 2026., u ranim jutarnjim satima, zaklopio je svoje umorne oči, naš voljeni otac Jozo Baćak, u 80. godini života. Znakovito je što je to bila upravo srijeda kada na poseban način štujemo sv. Josipa.

Posljednji ispraćaj bio je u petak 22. svibnja na groblju u Velikoj Gorici. Sprovodne obrede, kao i svetu misu zadušnicu vodio je vlč. Norbert Ivan Koprivec, župnik župe Navještenja BDM u Velikoj Gorici, uz asistenciju vlč. Luke Brešića – župnika župe bl. Alojzija Stepinca, u Velikoj Gorici, i p. Mate Bošnjaka, dominikanca. Na misi zadušnici kao i na sprovodu pjevao je moj

zbor čija sam i ja bila zbor članica. Tata je sam izabrao pjesme koje je želio da se pjevaju na njegovu sprovodu. Zboraši su ispoštovali njegovu želju.

A koliko je naš otac Jozo bio poznat i voljen vidjelo se i po velikom broju ljudi koji su ga došli ispratiti na vječni počinak. To je osobito bilo vidljivo u prepunoj župnoj crkvi na svetoj misi. Među svima su se isticale brojne časne sestre dominikanke, koje su 'zabijelile' Veliku Goricu, a prije sprovoda su molile krunicu uz tatin odar, čemu se on, sigurna sam, jako radovao.

Svima želimo reći jedan veliki hvala!

Tata je u toj crkvi Navještenja BDM imao svoje mjesto u jednoj klupi, uvijek s desne strane, kako je to u nas običaj. Svaki dan je, u 7 sati, išao na svetu misu, nahraniti svoju dušu i tijelo euharistijskim kruhom. Bez toga jednostavno nije mogao započeti dan. Imao je i posebnu nakanu za koju je molio, a to su svećenička zvanja. Bio je ponosan što mu je rođena sestra Matija, redovnica, dominikanka (s. Diana). Nije sakrivao želju da bi se netko iz naše velike

obitelji i rodbine oduševio za svećenički poziv. Vjerujemo da je za tu milost i sada nastavio moliti. A Bog uvijek uslišava molitve pravednika!

Ljudi su ga voljeli, bio je ponizan i strpljiv čovjek. Zadnja tri mjeseca njegova života sam imala privilegiju provoditi svakodnevno s njim i stalno sam otkrivala kako smo imali divnoga oca. Stoga želim i ovim putem, preko glasila *Ave Maria*, podijeliti sa svima barem neke njegove osobine.

Još neke crtice iz tatina života

Naš otac Jozo rodio se u hladnoj zimi 30. siječnja 1947. godine, u Turskoj kuli koja je pripadala Baćcima i koja se i dandanas zove Bačkova kula. Život ga nije mazio. Zarana je ostao bez majke Ruže, koja je 1971., u 58. godini života, smrtno stradala u prometnoj nesreći, a otac Stipan mu je umro 1980., u 68. godini života.

Još relativno mlad, naš tata Jozo je krenuo raditi gdje se god moglo. Kao zreo mladić našao je sebi družicu, mještanku, Anu Čavar s kojom je, 1970. sklopio sretan brak u kojem su imali petero djece (Ruža, Diana, Josipa, Stipan i Franka). Najprije su, do 1988., živjeli u Letki, u Tomislavgradu, a onda su se odlučili preseliti u Veliku Goricu. Već je na samom početku zavolio to novo podneblje, kao svoju rodnu grudu. Velika Gorica! Volio ju je okupanu kišom, volio je obasjanu suncem, volio ju je u bijelom kad je pokrivena snijegom, volio kad je prošarana divnim jesenskim bojama, jednostavno je volio taj grad. Divna Velika Gorica! Ona ima veliko srce, te baš svima, čak i nama, doseljenicima podari osjećaj doma. Tata nije nikada zaboravio svoje rodno, mjesto, ali je od doseljenja u ove krajeve, Veliku Goricu smatrao svojim novim, omiljenim domom.

To je dom u koji uvijek možeš ući bez poziva, bez najave, bez kucanja. U svako doba. Sretan, ali i umoran. I tužan i iscrpljen. I gladan i bolestan i prestrašen. U njem si uvijek

dobro došao! Jer dom je mjesto gdje ti srce stanuje.

Život je našeg tatu Jozu, poput mnogih drugih Hrvata, odveo na rad u Njemačku, kako bi mogao što bolje skrbiti za svoju obitelj. Dolazio je kući i više puta na godinu, jer ga je vukla želja biti što više sa svojom suprugom i djecom. Osim te fizičke čežnje za blizinom, svakodnevno je uzdizao svoje molitve za svakoga od nas. A ne moram niti reći kolika je radost bila za nas kad god bi se tata pojavio na pragu naše kuće. Brižno se raspitivao jesmo li dobri mami, učimo li dobro, jesmo li pristojni sa starijima.

To radosno uživanje u vlastitoj obitelji, kao i u okruženju i druženju s „našim“ ljudima, prekinula je golema tuga kad mu je 1995. godine preminula supruga Ana u 43. godini života.

Ostao je mlad udovac u svojoj 48. godini, s nama, petero djece. To ga je jako slomilo,

premda je bio ljudina, kršan, velik čovjek. No, ipak, pokušao je još koju godinu raditi u tuđini, do mirovine, i brinuti se za sve nas. Ali njegovo je srce bilo odviše slomljeno nakon gubitka voljene žene. Izdržao je još tri godine, a onda se definitivno vratio u svoju obitelj, u dragu Veliku Goricu.

Uz životne obiteljske radosti dolazi i naše odrastanje u zrelu dob. Domalo se udaje seka Ruža i dobiva prvu unuku. Nakon toga seka Josipa, pa brat Stipan i ja, Franka – najmlađa njegova kćer koja piše ovaj tekst. Bog mu je, za života, podario četrnaestoro unučadi kojima se veoma veselio i ponosio. Koji bogat čovjek je bio!

Imao je svoju životnu rutinu. Svaki dan je, nakon svete mise, išao u šetnju za vrijeme koje je uvijek molio krunicu.

Međutim, zdravlje mu je bilo već prilično narušeno. Otkrivena mu je srčana bolest zbog čega je bio neko vrijeme hospitaliziran. To svoje stanje nosio je dostojanstveno i stoički. Do zadnjeg svog daha mislio je na svoju djecu i unuke. Umjesto za sebe, on je molio za sve nas. O, divnog li oca!

Jedinu želju je imao: umrijeti u svojoj kući, u svom krevetu, i to mu se ostvarilo. Samo dan, nakon što je došao iz bolnice, u srijedu 20. svibnja 2026., u ranim jutarnjim satima (5:10) zaklopio je zauvijek svoje tjelesne oči, uz zvukove krunice Božanskog milosrđa.

Što još reći o tebi, dragi naš tata? Bio si naš uzor, naš oslonac i naša snaga!

Živio si pošteno, radio vrijedno i s ponosom nosio svaku životnu ulogu.

Prihvaćao si sve što ti je dragi Bog dao. I dobro i loše. Tvoja vjera je bila jaka i vrijedna divljenja.

Tata, ti si osoba koja nije govorila puno, ali tvoja djela su govorila puno više od bilo koje riječi. Hvala ti što si nas naučio da budemo poštjeni. Da budemo ljudi za druge ljude.

Hvala na svemu što si učinio za svoju djecu i unučad.

Posebno ti se zahvaljujem na zadnja tri mjeseca provedenih s tobom, na tvojoj hrabrosti, smirenosti i predanju u Božje ruke.

Kažu da čovjek živi onoliko koliko živi sjećanje na njega. Ako je tako, dragi tata, ti nikada nisi i nećeš otići. Ostat ćeš u svakom našem zajedničkom obiteljskom trenutku, u pričama koje ćemo prenositi i u vrijednostima koje si nam usadio.

Bio si naša stijena i naš zaklon od svake oluje. Ne kažemo „zbogom“, nego „hvala!“

Hvala ti za nesebičnu ljubav, za strpljenje i za svaki osmijeh.

Hvala dragom Bogu što nam te darovao.

Do ponovnog susreta u vječnosti, tvoji najmiliji: kćeri: Ruža, Diana, Josipa i Franka, sin Stipan, četrnaestoro unučadi: Ana, Katarina, Ana Marija, Mate, Ana, Jozo, Josip, Mihaela, Andrija Blaž, Iva, Elizabeta Ana, Marija, Rafaela Josipa i Šimun Dominik; nevjesta Ivana, zetovi Jure, Marko i Petar; sestre: č. s. Diana i Finka s obitelji, obitelj pokojnog brata Dominika te ostala tugujuća rodbina, prijatelji i znanci.

Počivao u miru Božjem!

Franka Matić, r. Baćak

VLADO GAGULA

– šogor s. Pavle Negovec–

11. svibnja 1946. – 29. svibnja 2026.

U petak 29. svibnja 2026. preminuo je Vlado Gagula u 80. godini života. Rođen je 11. svibnja 1946., kao prvo od devetero djece (4 sina i 5 kćeri), od oca Ive i majke Ruže, u mjestu Šargovec, kod Banja Luke. Nakon potresa u Banja Luci preselili su se u Zagreb. Nakon što je završio Višu pedagošku školu, zaposlio se kao profesor matematike u školi u Krapinskim Toplicama. Godine 1980. sklopio je brak s Margaretom Negovec i tada se preselio u Zagreb i zaposlio kao činovnik u banci. No, i dalje je držao instrukcije iz matematike za sve učenike kojima je bila potrebna dodatna pomoć. Činio je to radosno, s puno pedagoškog takta.

Bio je brižan suprug, strpljiv, savjestan, pun razumijevanja, divne, miroljubive naravi. Kad im se rodila kćer Martina pokazao se kao pravi otac, prijatelj i odgojitelj. Nastojao je da kćer stekne solidno znanje i struku koju voli, u koju će moći uložiti svoje sposobnosti i osobine. Nije štedio pohvale kad je napredovala u znanju, ali niti očeve podrške ako bi u čemu nehotice zatajila.

Od njega se, kratko, ali iskreno oprostila supruga Margareta ovim riječima:

Dragi moj Vlado, došao je dan kada sam se s tugom u srcu morala oprostiti od tebe. Bio si mi uvijek oslonac, suprug i prijatelj koji me razumio i volio. Sve sam to našla u tebi. Zahvalna sam Bogu što mi te dao za supruga. Ovozemaljski život je završio, ali znam da si sada na boljem mjestu.

Bio si divan suprug, otac i djed. Vjera ti je bila vodilja i zato se sada raduj sa anđelima. Zbogom dok se opet ne sretnemo u kraljevstvu nebeskom.

Tvoja Margareta

Najdraži naš Vladek

Moj dragi tetak Vlado bo je topao i skroman čovjek. Od prvog susreta svi smo ga zavoljeli. Posebno od supruge Margarete mama Marija koja je uvijek govorila moj najdraži Vladek. Davao je bezbroj instrukcija iz matematike, uvijek sam se osjećala sretno i dobrodošla u njihovoj kući. Hvala mu na svemu. Živio je vjeru. Anđel ga povelu u raj. Uvijek će biti u mojim mislima i molitvama.

Božica Hruškar, nećakinja

IVO BEGIĆ

– otac s. Ane –

31. kolovoza 1948. – 7. srpnja 2026.

Uranim večernjim satima, u utorak 7. srpnja 2026., preminuo je u splitskoj bolnici g. Ivo Begić, otac s. Ane. Više je puta imao zdravstvenih teškoća, ali se uvijek donekle oporavljao i nastavio sa svojim aktivnostima, ali ovog puta nije više bilo povratka, bolest je ipak bila jača od njegove čvrste volje.

Ivo je rođen 31. kolovoza 1948. u Kostanju, od oca Pave i majke Zorke. Po struci je bio ing. metaloplastike. Kršćanski je brak sklopio sa Zoricom Ursić godine 1976. U sretnom su braku imali troje djece: Pavo, Martina (s. Ana) i Iva.

Koliko je Ivo bio poznat i voljen u svom mjestu bilo je vidljivo na sprovodu na kojem se okupilo više stotina ljudi koje je željelo dati posljednju počast svome mještaninu, susjedu, vjerniku, prijatelju i znancu.

Sprovodne je obrede, u četvrtak 9. srpnja 2026., vodio zamjenik mjesnog župnika, don Vinko Beus. Za svojim ocem djedom, suprugom i bratom tuguju: supruga Zorica, sin Pave sa suprugom Silvanom, kćeri č. s. Ana, Ivana sa suprugom Mislavom, **brat Jozo** sa suprugom Marijom, unuci Maristela, Josipa, Pavla, Duje i Domina, nećaci Mirko i Ivo s obitelji, svastika Nevenka, nećakinja Marina s obitelji i ostala tugujuća rodbina.

Sveta misa zadušnica

Prije ukopa bila je sveta misa u župnoj crkvi sv. Mihovila u Kostanju, Predvoditelj misnog slavlja bio je prof. dr. Vladimir Dugalić (mentor s. Ane), izvanredni profesor i bivši dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Đakovu, uz asistenciju više svećenika, među kojima dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu prof. dr. Mario Cifrak, prof. dr. Taras Barščevski, prof. dr. Nenad Malović. A nazočila je sprovodu i prodekanica dr. sc. Ružica Razum.

Uvodeći u misno slavlje, prof. Dugalić se obratio nazočnima ovim riječima: Ovaj događaj obilježen je jednom žalošću i jednom tugom. Danas se supruga Zorica rastaje od Ive nakon 50 godina braka. Djeca – Pave, s. Ana, Ivana od svoga oca uz kojeg su odrastali; brat Jozo koji je ostao još jedini od trojice braće, a i mnogi drugi kojima je Ivo učinio mnoga dobra u svome životu. Kad bi gledali samo ljudskim

očima onda bi ovakvi trenuci bili neizdrživi. Ali Kristovo nam uskrsnuće pokazuje jednu drugu dimenziju, pokazuje da smrt nije kraj, da je smrt prijelaz iz jednog života u drugi, i mi vjerujemo da Ivo čeka da mu se s vremenom i mi tamo pridružimo. U toj vjeri mi smo uvjereni da ga je Nebeski Otac primio u svoje naručje.

Ta vjera daje nam nadu i tješi nas u našoj žalosti. Ovu ćemo svetu misu prikazati za pokojnog Ivu, ako je možda išta ostalo od onoga što prijeći da mu Bog bude milostiv i da ga primi u svoj zagrljaj. A da bismo mogli dostojno uputiti svoje molitve, priznajmo da smo i sami grešni i slabi ljudi i zamolimo Božje milosrđe.

Propovijed bivšeg župnika, don Špire Čikeša

Dragi naši Begići, primijetili ste, a svejedno napominjem, da niste sami. Vidjeli ste mnoštvo časnih sestara, mnoštvo svećenika koji su prijatelji vaše obitelji i suprijatelji vaše Ane, u ovom posebnom, u teškom trenutku želimo biti s vama, biti uronjeni u vašu tugu, u vašu bol, ali i u vašu nadu. S nama je i Ivo i zbog njega smo danas ovdje u ljubavi prema njemu, a ljubav nas ne može rastaviti, ljubav nas spaja, i bol, kad je prisutna ljubav, ona nas ne rastavlja. Osim toga, okuplja nas i ova naša vjera, vjera Onoga koji nas je htio, Onoga koji nas je satakao u krilu majke, Onoga koji nas je poslao na ovaj svijet i poslao baš na to mjesto, tu gdje jesmo da izvršimo svoju životnu zadaću.

I Ivo je bio poslan i živio je ovdje u svom mjestu kojega je beskrajno volio, radio, gradio i izgrađivao do zadnjeg časa svoga života.

Bog je ljubav, ljubav nas je okupila i taj Bog koji je ljubav neće dozvoliti da itko od nas propadne. Ljubav Boga Oca poslala nam je svoga Sina Isusa Krista. Zašto? Da bude naš suputnik i naš supatnik na putu ovog života koji nije baš uvijek tako lagan, ali Krist je s nama na tom putu da nas povede u vječni život i u vječno spasenje. Znamo taj put, ima i svoj završni čin koji nije baš lak jer nas vodi preko križa.

Jednom sam čuo od nekog pametnijeg od mene, citat koji kaže: *Za križem ide masa ljudi, pod križem ih je malo, a na križu si sam.*

Uistinu, kao Kristovi vjernici, združeni u svojoj Crkvi, s ponosom idemo za Isusom Kristom. I u našim kolonama, našim procesijama, našim hodočašćima, na čelu je križ Isusa Krista.

I naš dragi Ivo s ponosom je stupao za križem Isusa Krista, potpuno predan i zaljubljen u svoju Crkvu Katoličku i u svoju hrvatsku domovinu. Bio je neumoran aktivist, akter svih važnijih događaja u novijoj hrvatskoj povijesti, od Hrvatskog proljeća pa do stvaranja moderne hrvatske države. No, pored svega toga, što god učinili i napravili, mi moramo se popeti na svoj križ, a na tom križu nije lako. Čitamo kako je Isus proveo ta grozna, teška tri sata na križu. Tri sata, tri dana ili tri tjedna ili tri godine valja nam izdržati na tom križu. Naš Ivo je više godina bolovao, ali, reći ću, nije bio bolestan. No što sam sada rekao? Pa, htio bih reći ovo: nakon dugog bolovanja, nakon svih operacija, nakon svih injekcija i kemoterapija on bi se oporavio, uzeo motiku i mašklin, uzeo nožice, neki stroj i Ivo je radio. Radeći

Ivo je živio, pa i uživao u svojoj obitelji koja je s pažnjom i ljubavlju o njemu vodila brigu. Zadnjih dana bilo mu je dosta teško. Ispod tog križa, odnosno, na tom križu on je vadio, a ispod tog križa bili su njegovi najbliži. Čuo bih se s njime u bolnici i s toliko ljubavi i nježnosti govorio je o svojim koji su ga posjećivali. Posebno se raznježio i razblažio kad je rekao kako su ga posjetile unuke. U razgovoru tada, u jednom trenutku kaže: „Znaš, ne mogu više. Najbolje bi mi bilo da mi... ja sam ga tada prekinuo jer sam znao što je želio reći i kažem mu: „Nemoj Ivo, ne znamo mi baš sa sigurnošću što je najbolje, jedini Bog zna što je najbolje i za tebe, za mene i za sve nas.“ I sada mislim isto tako! Bog zna što je najbolje! Usuđujem se reći, u strahu da me nećete krivo razumjeti, ovo je možda najbolje i jest najbolje. U utorak u večernjim satima blago u Gospodinu otišao je tamo gdje nema ni boli ni muke ni jauka. Otišao je tamo gdje je vječna radost. To je nada svih nas, vječna radost. I ta nada nas ne smije nikada napustiti, nada da život nije uzaludan. Nada da u Isusu Kristu sve ima svoj smisao, nada uskrsnuća, jer nam

je Krist svojim primjerom to pokazao i pozvao nas da idemo za njim.

U toj ljubavi, vjeri i nadi opraštamo se od tebe, dragi Ivo, zahvaljujemo ti na svemu. Ja osobno zahvaljujem na tvojoj obitelji, na tvojoj Zorici. Sad ću citirati nju, rekla je, naime, više puta da nikada nije požalila što se udala za svoga Ivu, što je došla živjeti u ovo selo. Hvala ti na tvojoj djeci, časnoj sestri Ani, Ivani, Pavi, nevjesti Silvani, unučadi, zetu Mislavu, bratu Jozi, obitelji, unučadi.

Ne mogu ne spomenuti i pokojnog brata Martina jer nam je ostavio onu antologijsku svoju pjesmu *Loza u škripu*, ali ne samo zbog toga, nego smo ga znali, kao veselog i radoznog čovjeka koji je znao uveseljavati i sve nas nasmijati.

Bila mi je čast družiti se s vama tijekom mog župnikovanja u ovoj župi, pričati, blagovati, smijati se. Kad bi god otišao iz vaše kuće bilo mi je lako zaključiti: ovi se ljudi vole. Ova naša ljubav, istina, nije često savršena, ali postoji ona druga, Božja, Božanska ljubav u onom savršenom, drugom svijetu u koji je naš Ivo već ušao, a i mi se nadamo da ćemo tamo doći. Amen.

Izrazi sućuti

Na završetku svete mise slijedili su neki izrazi sućuti.

Dekan prof. dr. Mario Cifrak

Draga profesorice s. Ana, poštovana obitelji Begić, danas smo se okupili kako bismo se oprostili od pokojnog Ive. U ovim trenucima teško je pronaći riječi koje mogu ublažiti bol rastanka, ali nas vjera uči da smrt nije kraj, nego prijelaz u život vječni. Vjerujemo da Gospodin prima one koji su svoj život proživjeli s ljubavlju, trudom i predanošću, te da ih poziva u svoj vječni mir. Neka mu bude nagrada za sva dobra djela koja je činio tijekom svoga života.

U svoje osobno ime, u ime ovdje prisutne prodekanice i prodekana, profesorice s. Slavke Sente i svih profesora, djelatnika i studenata KBF Sveučilišta u Zagrebu, želimo vam izraziti iskrenu sućut. Dijelimo vašu tugu i molimo da vam Bog podari snagu, utjehu i mir u ovim danima koji dolaze bez Ive. Neka uspomene na njega budu trajni izvor zahvalnosti i nade, a spoznaja da je u Božjim rukama, donese utjehu vašem srcu. Milosrdni Gospodin primio ga u svoje nebesko kraljevstvo, a svima vama udijelio vjeru i nadu u ponovni susret u vječnosti. Počivao u miru Božjem! Amen!

† Izraze sućuti prenio je prof. Dugalić u ime svih članova komisije HBK „Iustitia et pax“.

† Sućut sestara dominikanki:

Dragi naši, gđa Zorice, s. Ana, Pave i Ivana, s vama smo povezane u tuzi i boli, ali iznad svega u iskrenoj molitvi i zahvalnosti Bogu na daru tako divnog supruga i tate, dragog Ive. Što reći u ovim trenucima kada se srce stegne od boli. Riječi presuše, a grlo peče od jecaja koji naviru i guše, ali ne bez nade. Vjerujemo dragi naši da vas tješi spoznaja da je samo Bogu znano sve o nama i u nama i s vjerom u njega sve lakše nosimo i podnosimo. Dijelili ste sve dobro i lijepo, sve radosti i boli i znali u zahvalnosti da je sve to Božji dar, i da nam se svima na kraju svojih dana vratiti u njegov, Očev dom. Vjera i pouzdanje u Boga, rodoljublje i domoljublje snažili su tatine korake na ovozemnom putu. Ta ista vjera neka nastavi rasti kroz živote svih vas i vaše djece i bude vam oslonac u životu i utjeha u ovim danima neizmjerne boli. Dijelimo vašu bol u iskrenom zajedništvu sućuti i molitve. Gospodin mu udijelio svoj mir i pokoj u svom Očinskom krilu, punom ljubavi i milosrđa, a naša nebeska Majka Marija primila ga u svoj majčinski zagrljaj odakle će vas sve trajno pratiti svojim zagovorom. Njegovoj duši Gospodin udijelio svoj mir, a vama snagu i ponos što ste ga imali i uživali u njegovoj životnoj mudrosti.

U molitvenom zajedništvu, vaše sestre dominikanke samostana bl. Ozane iz Zagreba.

s. Dolores

VINKO KLEPIĆ

– djed s. Ozane Klepić –
5. studenoga 1938. – 8. srpnja 2026.

Svoju plemenitu dušu predao je Nebeskom Ocu u srijedu 8. srpnja 2026. gospodin Vinko Klepić, djed naše s. Ozane (Paule) Klepić. Može se reći da se gotovo čitav život spremao na taj susret. To je potvrdio na sprovodnom obredu i župni vikar vlč. Kristijan Kolonić koji ga je posjećivao u njegovu domu i donosio mu svetu pričest kad više nije više mogao sam doći u crkvu. Idealna je to slika pravog vjernika koji je svjestan da smo na ovoj zemlji samo putnici. Prava nam je domovina na nebesima.

Vinko je rođen u Bihaću, od oca Andrije i majke Ane. Bilo ih je sedmero braće i sestara, on je bio predzadnji, šesti po redu. Srednju je školu završio u Visokom, a agronomski fakultet u Zagrebu. Osnovao je svoju vlastitu obitelj sa suprugom Marijom. Imali su sina Krešimira i kćer Boženu. Tražeći uvijek bolje uvjete za život, preselili su se iz Bihaća najprije u okolicu Bjelovara, a potom u Jastrebarsko, gdje je, 8. srpnja 2026. završilo njegovo ovozemaljsko putovanje. Po zanimanju je bio diplomirani agronom. U tom svom zvanju radio je do umirovljenja u agronomskoj stanici u Jastrebarskom. Volio je prirodu i sve njezine ljepote, kako u proljetnom buđenju, tako i u zimskom snu. Zato je, i nakon umirovljenja, često boravio u vrtu, dotjerivao ga

i obrađivao zemlju, kao pravi agronom osluškivao je njezine potrebe, jade i radosti.

Vinko je bio praktičan vjernik. Redovito je išao na nedjeljne mise dokle god je mogao hodati, a isto tako nije nikada propuštao, preko Katoličkih medija, moliti kronicu Milosrdnom Isusu. Zajedno sa svojom suprugom Marijom proslavio je 50. obljetnicu braka. Malo nakon toga supruga je preminula i on je ostao sam, ali nije nikada bio osamljen. Živio je zajedno sa sinom Krešimirom i njegovom obitelji. Bio je žilav, izdržljiv i radišan, uvijek se nečim bavio. Rado je, kao pravi domoljub, pratio zbivanja u zemlji, nervirao se ako je vidio da je nešto pošlo po zlu. Nije se mirio sa zloporabom ili krivim potezima pojedinaca, ali je ipak vjerovao da će biti bolje, da će se ljudi opametiti. Strpljivo je podnosio neke svoje boljeticе. I tako je dočekao 78. godinu života, okružen ljubavlju svojih najmilijih koji su ga voljeli i poštivali. Ostavio je svijetle tragove po kojima je nastavilo koracati i njegovo potomstvo.

Sprovodni obred i sveta misa

Sprovod dragog pokojnika bio je u petak 10. srpnja na mjesnom groblju u Jastrebarskom. Tom je prilikom župni vikar vlč. Kristijan Kolonić između ostaloga rekao:

„Usudujem se reći da je ovo jedan od rijetkih sprovoda u kojemu sudjelujemo očima iskrene vjere. Vjerujem da naše srce sada prebire sve one lijepe uspomene, lijepe trenutke koje ste kao zajednica, kao obitelj proveli uz našega pokojnoga brata Vinka. Vjerujem da za njega sada vrijedi ona prva rečenica današnjeg Evanđelja, u kojem Isus kaže: *Neka se ne uznemiruje srce vaše.*“ Na temelju tih riječi, vlč. Kolonić je nastavio: „Mi danas molimo, vjerujemo i nadamo se da je Gospodin našem Vinku otvorio vrata jednog od nebeskih stanova, o kojemu smo slušali u evanđelju. Braćo i sestre, naš pokojni brat Vinko svojom vjerom, svojim životom gotovo da je radosno iščekivao trenutak kada će ga Gospodin pozvati k sebi. Sjećam se, jednom prilikom uoči Božića ili Uskrsa kada sam ga došao pohoditi u obiteljski dom, podijeliti mu sakrament svete ispovjedi, svete pričesti i bolesničkog pomazanja, rekao mi je: „Velečasni, važno je dobro se pripremiti.“ I ja vjerujem da je otišao zaista spreman u zagrljaj našeg Nebeskog Oca i da se sada, zajedno s Nebeskim Ocem raduje jer je useljen u jedan od nebeskih stanova i da s Isusom ponavlja ove riječi: *Neka se ne uznemiruje, neka se ne uzrujava srce vaše,* iako nam je kao ljudima teško kada nas netko

napusti, kada Gospodin s ovoga svijeta pozove u svoje kraljevstvo. No, braćo i sestre, draga obitelji, mi se nadamo i vjerujemo da ćemo i mi jednoga dana zavrijediti doći k našem dragom Vinku, da će i nama Gospodin otvoriti jedan od nebeskih stanova da se u njega uselimo, kada dođe trenutak da i naša duša s ovoga svijeta pođe u zagrljaj nebeskome Ocu Neka nam ovaj susret na ovome groblju ne bude tužna ili ružna uspomena, kao da ovdje priča završava, nego neka nam bude prilika da danas razmislimo o svojem životu, odnosno, da će Gospodin i nas jednom pozvati s ovoga svijeta. I zato, oprostimo jedni drugima, oprostimo sebi, oprostimo dragome Bogu. Prije svega zahvalimo Mu za sve ono što smo u životu stekli, za sve ono što nam je dragi Bog dao i darovao, a vjerujem da u našem životu, kao i u životu brata Vinka, ima toga jako, jako puno.“ – zaključio je vlč. Kristijan.

Nakon sprovodnih obreda slijedila je sveta misa zadušnica u mjesnoj crkvi sv. Nikole, na kojoj su, na molbu vlč. Kristijana, svirale i pjevale sestre dominikanke.

s. Ozana i njezina obitelj zahvaljuje sestrama dominikankama, te svim prijateljima i znancima koji su došli ispratiti njihovog dragog djeda i oca Vinka na vječni počinak.

„PROROŠTVO PRISUTNOSTI: POSVEĆENI ŽIVOT ONDJE GDJE JE DOSTOJANSTVO RANJENO, A VJERA PROKUŠANA“

Dikasterij za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života, povodom obilježavanja XXX. Svjetskog dana posvećenog života, objavio je prigodno pismo redovničkim zajednicama, pozivajući redovnike i redovnice da budu svjetlo tamo gdje je ljudsko dostojanstvo ranjeno. Cilj ovog pisma (datirano 28. 01. 2026.) je približiti se redovničkim zajednicama diljem svijeta, izraziti im zahvalnost za njihovo djelovanje i pružiti duhovno ohrabrenje.

Predrage posvećene osobe,

Ovim vam se pismom želimo približiti u svakom dijelu svijeta, na mjestima vašega života i poslanja, kako bismo izrazili zahvalnost za vašu vjernost Evanđelju i za dar života koji postaje sjeme razasuto u naborima povijesti; života koji je katkada obilježen kušnjom, ali je uvijek življen kao znak nade.

Tijekom protekle godine, za vrijeme putovanja i pastoralnih pohoda Dikasterija, imali smo dar dotaknuti se toga života i dopustiti da nas

on sam dotakne, susrećući lica mnogih posvećenih osoba pozvanih dijeliti složene situacije: kontekste obilježene sukobima, društvenom i političkom nestabilnošću, siromaštvom, marginalizacijom, prisilnim migracijama, položajem vjerskih manjina, nasiljem i napetostima koje stavljaju na kušnju ljudsko dostojanstvo, slobodu, a ponekad i samu vjeru. Ta iskustva otkrivaju koliko je snažna proročka dimenzija posvećenoga života kao „**prisutnosti koja ostaje**“: uz narode i osobe ranjene životom, na mjestima gdje se Evanđelje često živi u uvjetima krhkosti i kušnje.

To „ostajanje“ poprima različita lica i napore, jer su i složenosti naših društava različite: ondje gdje je svakodnevni život obilježen institucionalnom krhkošću i nesigurnošću; ondje gdje vjerske manjine trpe pritiske i ograničenja; ondje gdje blagostanje koegzistira s usamljenošću, polarizacijama, novim oblicima siromaštva i ravnodušnosti; ondje gdje migracije, nejednakosti i rašireno nasilje izazivaju suživot u društvu. U mnogim dijelovima svijeta političko i društveno stanje stavlja na kušnju povjerenje i nagriza nadu: upravo zato vaša vjerna, ponizna, kreativna i diskretna prisutnost postaje znak da Bog ne napušta svoj narod.

Evandeosko „ostajanje“ nikada nije nepomičnost ni rezignacija: ono je djelatna nada koja rađa stavovima i gestama mira – riječima koje razoružavaju ondje gdje rane sukoba kao da brišu bratstvo; odnosima koji svjedoče želju za dijalogom među kulturama i religijama; odlukama koje štite malene i onda kada zauzimanje za njih traži cijenu; strpljenjem u procesima, pa i unutar crkvene zajednice; ustrajnošću u traženju putova pomirenja koji se grade u slušanju i molitvi; hrabrošću u razotkrivanju situacija i struktura koje niječu ljudsko dostojanstvo i pravdu. Upravo zato što je takvo, to ostajanje nije samo osobni ili zajednički izbor, nego postaje proročka riječ za čitavu Crkvu i za svijet.

U tom ostajanju poput sjemena koje prihvaća umrijeti da bi život procvao, na različite i komplementarne načine izražava se proroštvo cjelokupnoga posvećenog života. Apostolski život čini vidljivom djelatnu blizinu koja podupire ranjeno dostojanstvo; kontemplativni život čuva, u zagovoru i vjernosti, nadu kada je vjera kušana; svjetovni instituti svjedoče Evanđelje kao diskretni kvasac u društvenim i profesionalnim stvarnostima; *Ordo virginum* očituje snagu besplatnosti i vjernosti koja otvara budućnosti; eremitski život podsjeća na prvenstvo Boga i na bitno koje razoružava srce. U raznolikosti oblika, jedno jedino proroštvo poprima tijelo: ostati s ljubavlju, ne napuštati, ne šutjeti, učiniti vlastiti život Riječju za ovo vrijeme i za ovu povijest.

Upravo unutar toga proročanstva ostajanja sazrijeva svjedočanstvo mira. Papa Lav XIV. na to je u svojim nastupima ustrajno podsjećao, označujući mir ne kao apstraktnu utopiju, nego kao zahtjevan i svakodnevni put koji traži slušanje, dijalog, strpljenje, obraćanje uma i srca te odbacivanje logike nadmoći jačega. Mir se ne rađa iz suprotstavljanja, nego iz susreta, iz zajedničke odgovornosti, iz sposobnosti slušanja i sinodalnoga hoda, iz ljubavi prema svima u evandeoskom hodu u kojemu

su svi braća. Zato posvećeni život, kada ostaje uz rane čovječanstva ne popuštajući logici sukoba, ali ni odustajući od naviještanja Božje istine o čovjeku i povijesti, postaje često bez buke – graditelj mira. Predrage i dragi, zahvaljujemo vam za vašu ustrajnost kada se plodovi čine dalekima, za mir koji sijete i onda kada nije prepoznat.

Nastavimo brižno čuvati kao zahvalno sjećanje iskustvo Jubileja posvećenoga života, koji nas je pozvao biti hodočasnici nade na putu mira: to nije slogan niti formula. Doživjeli smo to i konkretno u putu koji je pripremao naš susret u Rimu. To je evandeoski stil koji treba nastaviti utjelovljivati, iz dana u dan, ondje gdje je dostojanstvo ranjeno, a vjera kušana.

Povjeravamo svakoga i svaku od vas Gospodinu, da vas učini postojanima u nadi i krotkima u srcu, sposobnima ostati, tješiti i započinjati iznova: te tako, u Crkvi i u svijetu, biti proročanstvo prisutnosti i sjeme mira.

(Vatikan, KA, prijev. s. Manes. P.)

MANGO

– povijest i porijeklo manga –

Mango je egzotično voće koje potječe iz južne Azije, konkretno iz područja današnje Indije, Bangladeša i Mianmara, gdje se uzgaja više od 4000 godina. Smatra se da su ga prvi kultivirali indijski narodi, a njegov uzgoj se postupno širio diljem tropskih i suptropskih područja svijeta.

U hinduizmu mango ima posebno značenje i smatra se svetim voćem, simbolizirajući ljubav, plodnost i prosperitet. Tijekom 16. stoljeća portugalski trgovci donijeli su mango u Afriku i Južnu Ameriku, gdje je brzo stekao popularnost zbog svog okusa i hranjive vrijednosti.

Danas se mango uzgaja u Indiji, Meksiku, Filipinima, Tajlandu, Pakistanu, Brazilu, Nigeriji i mnogim drugim zemljama. Najveći proizvođač manga na svijetu je Indija, a slijede je Kina i Tajland. Najbolje raste u toplim područjima s obiljem sunca i relativno visokim temperaturama tijekom cijele godine.

Egzotični mango mnogi nazivaju **kraljem voća**, a popularno je diljem svijeta zbog slatkog okusa i posebno sočne teksture. Osim što je

ukusan, mango je i izuzetno hranjiv te nudi brojne zdravstvene prednosti, za to ga i nazivaju prava „vitaminska bomba“, koja jača imunitet, poboljšava probavu, potpora je za kosti i apsorpciju kalcija, te štiti zdravlje srca. Obiluje vitaminima C, A, E i K, vlaknima, antioksidansima (poput beta-karotena) i kalijem. Niskokaloričan je, sadrži enzime koji potiču probavu te podržava zdravlje kože i očiju. Iz tog razloga ga se isplati jesti svakog dana! Ovo voće je paket hranjivih sastojaka i vitamina, a možete ga dodati raznim obrocima.

Ne sadrži masti, kolesterol, bogat je vlaknima, vitaminima i mineralima, a sadrži vrlo malo kalorija. Ponovimo još jednom zašto je korisno jesti mango svaki dan!

1. Jača i štiti imunitet
2. Sprječava rast stanica raka
3. Uklanja probavne tegobe
4. Poboljšava rad mozga
5. Pomaže kod anemije
6. Štiti kožu
7. Drži kolesterol pod kontrolom
8. Čuva zdravlje očiju

Kako se jede mango?

1. Najprije ga operite pod mlazom vode i osušite.
2. Uzmite nož i presijecite mango na pola po dužini.
3. Odstranite košticu koju ćete vidjeti na sredini.
4. Narežite mango na kockice, ostavite koru i zasijecite nožem mrežu od koje ćete naknadno dobiti kockice.
5. Nakon toga kockice nožem odvojite od kore manga.
6. Postupak ponovite s drugom polovicom manga, te poslužite mango.

Najviše se konzumira **svjež**, no zbog svog **slatkastog okusa** odličan je dodatak jelima, sladoledima, sokovima i različitim desertima. Može se jesti tijekom cijele godine, no najbolje vrijeme za uživanje u svježem mangu je tijekom njegove sezone, koja varira ovisno o regiji. U Indiji sezona manga traje od travnja do lipnja, dok se u Meksiku bere od ožujka do rujna.

Zreli mango ima žuto crvenu koru, intenzivan miris na stapci. Boja manga može varirati, no ovisno o sorti, često prelazi iz zelene u žutu, crvenu ili narančastu.

Na dodir, zreli mango je blago mekan, ali ne previše. Previše tvrdi mango je nedovoljno zreo, dok je premekan mango često prezreo.

Pri prvoj konzumaciji manga obavezno pripazite jer može izazvati jaku alergijsku reakciju.

RAZBIBRIGA

Šale i savjeti

- Dvije krave pasu na pašnjaku. U jednom trenu jedna se oglasi: Muuu... Koja slučajnost, baš sam ja to mislila reći – pomisli druga.

- Pozdravlja se plavuša s jednim liječnikom. On joj se predstavlja: Ja sam plastični kirurg! Plavuša mu sva začuđena i zbunjena odgovara: A joj, plastični? a ja sam mislila da ste pravi! Ako zatreba – Ženo, gdje su oni novci što sam sklonio da se nađu, ako zatreba? – E, pa, našli su se?!

Opasnost

- Učiteljica se obrati Ivici: – Ivice, zašto me tako netremice gledaš?
– Zato što kažu da opasnost uvijek treba gledati u oči!

- Da li vam itko u obitelji pati od alkoholizma?
– Neee doktore, svi uživamo u tome.

- Trenutno sam na vjerskoj dijeti. Redovito jedem i molim Boga da smršavim?!

Novčanik

- Muže se žali ženi:
Naš sin mi je opet uzeo novac iz novčanika.
Žena: A kako znaš, da nisam bila ja?
Muž: Zato što on nešto i ostavi.

